Inima de tată a lui Dumnezeu

Floyd McClung,

Tatălui meu,
Floyd McClung Sr.,
care mi-a dat nu numai
numele Iui dar şi un
minunat exemplu de tată
creştin.

originally published under the title
The Father Heart of God.

Traducător: Eduard Constantinescu Editor: Daniel Bulzan
Publicată de
Romanian Aid Fund
Buckingham, England 1993
TIPOGRAFIA **ROMFLAIR PRESS** ROMÂNIA
S.R.L.
AFIUATĂ COMPANIEI THE FLAIR GROUP U.K.
RESPONSABIUTATEA PENTRU TRADUCERE ŞI EDITARE NU APARŢINE TIPOGRAFIEI

Sumar

Mulţumiri

Sînt recunoscător pentru ajutorul şi sfatul prietenilor care m-au sprijinit în scrierea acestei cărţi.
îi sînt recunoscător în special soţiei mele Sally, pentru dragostea şi încurajările ei, copiilor mei Misha şi Matthew, care au fost foarte răbdători cu tatăl lor în timp ce îşi scria cartea, şi secretarei mele, Lura Garrido, pentru dactilografierea manuscrisului.

Transmit mulţumiri în mod deosebit şi Lindei Patton şi lui Terry Tootle, care au ajutat-o pe Lura cu dactilografierea şi lui Tom Hallas, Roger Forster, Dr. Phil Blakely şi Alv Magnus, pentru sugestiile lor preţioase. Mulţumesc Christinei Alexander şi lui Ed Sherman pentru că m-au ajutat în cercetare. Şi mai sînt recunoscător lui Dr. Phil Blakely şi Dr. H. Wayne Light pentru sugestiile lor şi ajutorul dat în conturarea îndrumărilor din Apendicele A.

Mulţi prieteni m-au încurajat pe parcurs, cînd mă îndoiam de valoarea cărţii sau de capacitatea mea de a o termina. Sînt recunoscător lui Henk Rothuizen, Jon Petersen, Arne Wilkening, Wilbert van Laake, John Goodfellow, Lynn Green şi John Kennedy, pentru încurajările şi sfaturile lor.

Sînt de asemeni îndatorat lui Mike Saia şi lui John Dawson pentru materialul din Capitolul 2 al cărţii şi societăţii „Last Days Ministries" pentru permisiunea de a folosi porţiuni din broşura *The Father Heart of God,* scris de John Dawson. Acesta broşură se poate procura de la societatea „Last Days Ministries" şi poate fi comandată în scris la Box 40, Lindale, TX 75771, USA.

Cel mai mult îi sînt recunoscător lui Dumnezeu — fiindcă tot ce este bun în această carte este de la El, iar tot ce nu reprezintă valoare îmi aparţine!

De ce locuiesc în Cartierul rău-famat al Amsterdamului

în timp ce împreună cu cei doi copii ai mei, Misha şi Matthew, priveam tabloul, am încercat sentimentul unei imense tristeţi. Era o pînză mare, pictată cu tuşeuri largi şi linii copilăreşti. în ea era o siluetă înaltă, uscăţivă, cu un cap uriaş, pătrat. Culorile întunecate şi forma lipsită de viaţă îi dădeau un aer de răceală şi duritate. Nasul acvilin şi braţele imense făceau din el aproape un monstru.

Eticheta purta numele *„Omul"* dar, după unul din ghizii Muzeului Stedelijk din Amsterdam, titlul original al lucrării lui Karel Appel era *„Tatăl meu".*

Am discutat tabloul timp îndelungat. Ce fel de relaţie avea Karel Appel cu tatăl lui? Chiar mai important decît atît, am discutat cum a afectat această relaţie imaginea lui despre Dumnezeu. Ne întrebam dacă Karel Appel a crezut în Dumnezeu şi, dacă da, îl considera el un tată iubitor?

Am scris această carte pentru că cei mai mulţi oameni nu-L cunosc pe Dumnezeu ca pe un tată iubitor, nu-L cunosc ca pe cineva care trebuie iubit şi în care poţi să ai încredere, cineva care merită loialitatea şi dedicarea cuiva. Creştin sau nu, oricine se gîndeşte odată şi odată cine este Dumnezeu şi încearcă să-şi imagineze cum este El. Această carte este scrisă pentru a vă da un alt mod de a-L privi pe Dumnezeu, pe lîngă, sau mai mult decît drept cineva sau ceva care iese din sfera vieţii noastre cotidiene.

Unii oameni cred în Dumnezeu, dar îl consideră o forţă impersonală sau o fiinţă îndepărtată care nu poate fi cunoscută personal.

Alţii vor să-L cunoască personal, dar le vine greu să o facă pentru că şi-L imaginează ca pe un bunic cu barbă albă îmbrăcat în negru, privind sever în jos din ceruri şi căutînd să judece pe oricine îndrăzneşte să zîmbească duminica!

O parte din această carte se ocupă de Dumnezeu ca tată şi de felul cum se corelează această imagine cu aceia dintre noi care se luptă şi le vine greu să creadă, ori să aibă încredere în El, din cauza unor lovituri ale vieţii, a unor întrebări, sau a

unor experienţe dureroase.

Cealaltă parte a cărţii se ocupa de felul în care trebuie să-I răspundem lui Dumnezeu, dacă El este într-adevăr un tată iubitor. Una este să vorbim despre Dumnezeu, cine este şi cum este El, şi cu totul altceva este să vorbim despre responsabilitatea noastră de a-I răspunde, dacă este într-adevăr iubitor şi drept.
Cred că Dumnezeu nea creat să fim ca El, dar la scară redusă, bineînţeles! Ne-a creat să ne iubim unii pe alţii, să avem o atitudine responsabilă faţă de creaţia Lui şi să fim încrezători în ceea ce sîntem ca oameni. Dar egoismul şi traumele noastre emoţionale ne împiedică să fim oamenii care Tatăl nostru ne-a vrut să fim. Vă imaginaţi oare ce lume minunată am avea dacă am trăi aşa cum am fost creaţi să trăim?
Faptul că lui Dumnezeu îi pasă de noi şi că putem fi eliberaţi de egoism şi vindecaţi de traume este în esenţă ceea ce ne-a fost dat ca motivaţie de familie pentru a locui în cartierul rău famat al Amsterdamului şi din acelaşi motiv am locuit trei ani în Afganistan. Am făcut-o pentru oameni ca Steve, care într-o bună zi a nimerit în casa noastră din Kabul, Afganistan, cu o poveste unică de istorisit...

1

Inima rănită a omului

L-am cunoscut prima dată la etajul cinci al hotelului Olfat din Kabul, Afganistan. îşi spunea Steve, dar aveam sentimentul că nu era numele lui adevărat. Pantalonii pe care îi purta erau vechi şi albiţi, nu pentru că aşa-i cumpărase în vreun boutique european extravagant cu eticheta: „prespălaţi", ci datorită purtării continue, după moda hippy-lor. Călătorise peste hotare însoţit de un prieten, Jack, pornind din Amsterdam cu „Autobuzul Magic", mijloc foarte ieftin, dar care nu oferea siguranţa sosirii.
Steve era evaziv şi retras, şi dădea pe la noi doar ocazional, în primele săptămîni după întîlnirea noastră. „Noi" eram Sally, soţia mea, eu şi cîţiva prieteni zdraveni care conduceau o clinică gratuită pentru „neadaptaţi" din Vest ce cutreierau Asia Centrală în căutarea aventurii şi drogurilor şi în fuga de societatea occidentală de care ajunseseră scîrbiţi. Mulţi fuseseră împinşi la marginea societăţii prin respingere şi un adînc sentiment de înstrăinare. Nimic din ceea cei înconjura nu le oferea sentimentul identităţii sau al apartenenţei. Steve nu făcea excepţie.
N-am să uit niciodată momentul în care Steve m-a întrebat dacă aş vrea să ştiu care a fost ziua cea mai fericită din viaţa lui. Nu prea bănuiam atunci ce şoc mă aşteaptă în timp ce îmi arătam dorinţa de a şti mai multe despre acest tînăr închis şi tăcut pînă în acel moment cu privire la propria sa persoană, şi lipsit de dorinţa de a se angaja în vreo conversaţie. Durerea şi ostilitatea ferecate în interior au părut că explodează într-un torent de furie : „O să-ţi spun care a fost cea mai fericită zi din viaţa mea", izbucni Steve cu un zîmbet straniu pe chip. „A fost ziua cînd am împlinit unsprezece ani şi cînd miau murit amîndoi părinţii într-un accident de maşină!"
Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Dar Steve continuă grăbit: „în fiecare zi a vieţii mele miau spus că mă urăsc şi că nu m-au dorit. Tata mă detesta şi mama îmi amintea întotdeauna

că am venit pe lume din greşeală. Nu plănuiseră să mă aibă şi nici nu mă doreau. Mă bucur că au murit!"
Curînd după aceea i-am pierdut urma. Dar m-am gîndit la el de multe ori de atunci.

Steve era unul din numeroşii tineri de pe calea hippylor cu care ne-am împrietenit în Afganistan. Mulţi erau îndureraţi, înstrăinaţi şi căutau să scape de realitatea unor relaţii distruse cu familiile lor.
Ceea ce Sally şi cu mine am descoperit aici, la începutul anilor '70, n-au fost doar cîţiva „vestici" răniţi care fugeau de problemele lor. Dădusem peste un vîrf de iceberg. Aceşti hoinari prin lume făceau parte dintr-o întreagă societate de oameni îndureraţi. Ne-am investit vieţile de atunci ajutînd oameni distruşi, şi nu doar tineri sau fugari aflaţi în dificultate. Am descoperit că nici un nivel al societăţii nu este imun la durerea cauzată de relaţii rupte.
La un moment dat în anii '70 am estimat că există vreo zece milioane de femei în America care depind de tranchilizante. Un psiholog mi-a spus că 70% din infracţiunile comise sub impulsul violenţei sînt comise de copii proveniţi din cupluri divorţate sau din familii de copii cu un singur părinte. în medie, părinţii din Europa urmăresc televizorul trei ore şi jumătate pe zi şi comunică treizeci de secunde cu copiii lor!
Nu, tinerii îndureraţi pe care Sally şi cu mine i-am găsit drogaţi cu heroină, agonizînd în hotelurile murdare şi pline de purici din Afganistan, nu constituiau o excepţie. Ei erau produsul unei generaţii care trăia în conformitate cu principiile unei filozofii individualiste, materialiste, hedoniste. Părinţii lor îl nuguu pe Dumnezeu, absoluturile morale şi importanţa familiei. Rczullutul normal sint cicatricele afective şi repulsia. Fiica mea ora intr o CIUNA cu uiţi doisprezece copii şi era singura cu părinţi
m<lr\pui ***/\/i***
II II|MH mi piiicin ignora imensul efect pe care societatea IIUMIimii ii are «suptu emoţiilor noastre. Dependenţa de citliuliiio.itr >i **tehnologic,** urbanizarea rapidă, crima şi violenţa, miioninţami atomicii, au afectat profund mulţi oameni.
DupA cum am mai spus, povestea lui Steve nu este o excepţie. Dacă petrecem timp ocupîndu-ne de oameni şi uNcultiiulu i, aceştia încep să aibă destulă încredere în noi pentru aşi deschide inimile şi a-şi împărtăşi temerile şi

durerile.
Un tînăr din înalta societate, care a venit la noi să ne ceară sfatul, nea povestit cum tatăl său la obligat să stea şi să se uite cum o bătea pe mama lui şi o tăia cu cuţitul; o altă fată ne-a povestit umilinţele şi molestările la care au supus-o tatăl, fraţii şi bunicul ei; un alt tînăr ne-a spus cum părinţii l-au abandonat la bunici, pur şi simplu pentru că nu-1 doreau. îi stînjenea. Bunicii la rîndul lor l-au trimis la orfelinat la cinci ani, unde era bătut în fiecare dumunică de către director dacă refuza să meargă la biserică. După mai mulţi ani el a devenit creştin prin lucrarea noastră din Afganistan, apoi sa întors acasă pentru a-şi arăta dragostea, iertîndu-şi părinţii şi oferindule un cadou, dar mama lui a ţipat la el şi nu 1-a lăsat în casă. Un alt tînăr, un soţ drăguţ, plîngea în timp ce ne spunea că nu-şi aminteşte ca tatăl lui, avocat de profesie, să-i fi spus nici măcar odată că-1 iubeşte.
Noi uităm prea repede că în lumea noastră de azi este normă, nu excepţie, ca oamenii să aibă răni afective. Am fost uimit o vreme de faptul că soţia mea şi cu mine atrăgeam atît de mulţi oameni nevoiaşi — ce nu era în regulă cu noi? mă întrebam. Dar apoi am ajuns la concluzia că atunci cînd noi ca şi creştini ne facem timp să ne îngrijim de alţii, să creăm o atmosferă de dragoste, acceptare şi iertare, atunci oamenii îşi vor deschide vieţile faţă de noi.
Odată, Sally şi cu mine eram în apartamentul unei prostituate în cartierul rău famat al Amsterdamului. Am ascultat uluiţi cum Annerie (nume de împrumut bineînţeles) îşi

povestea foarte deschis relaţia cu codoşul său. Ea împreună cu o altă prostituată erau protejate de el: el trăia jumătate de zi cu Annerie şi cealaltă jumătate cu cealaltă prostituată. Cînd Sally a întrebat-o de ce-1 plătea pe bărbatul acesta cînd ştia că trăieşte cu altă femeie, ea a răspuns după cîteva momente de gîndire: „Chiar şi prostituatele au nevoie de cineva cu care să rîdă şi să plîngă."

„De ce?" m-am întrebat. De ce trebuie să plătească o prostituată pentru o prietenie? Ce s-a întîmplat cu lumea noastră?

N-o să uit niciodată discuţia cu o fată din Cornwall, care plîngea cu sughiţuri în timp ce-mi explica ce nefericită era, fiindcă tatăl ei îşi dorise un băiat. I se dăduse un nume de băiat şi încercase să se poarte ca un băiat pentru a-i face lui pe plac;

totuşi niciodată nu-i era pe plac. Ca urmare fata a purtat în viaţă adînci răni emoţionale, doar din cauză că tatălui ei îi repugna faptul că este fată.

N-o s-o uit nici pe fata (crescută într-o familie „bună" de creştini respectabili) care îşi dorea să moară, fiindcă mama ei o tot compara cu o soră mai mare care murise şi-i tot repeta că sora ei întotdeauna, la orice, era mai bună decît ea. în sfîrşit, din disperare, a simţit că singura modalitate de a-şi face mama s-o iubească mai mult şi de a fi în sfîrşit mulţumită de ea, era să moara, fiindcă o vedea vorbindui cu atîta dragoste despre sora moartă.

Este de mirare că mulţi oameni au o părere deformată despre Dumnezeu? Nu, pentru că ei îl văd prin prisma propriilor lor experienţe şi cînd experienţele acelea au fost dureroase, ele contribuie la o părere greşită despre Dumnezeu. Mulţi tineri reacţionează violent cînd vorbeşti despre Dumnezeu ca Tată. Ei sînt orfani spiritual, răniţi, singuri, confuzi şi despărţiţi.

Proiectînd asupra lui Dumnezeu experienţele noastre negative, putem adînc afecta abilitatea noastră de a ne apropia de El în mod corect. Nu vrem să auzim despre Dumnezeu sau să vorbim despre El. Sau, dacă vrem să-L cunoaştem, nu ne putem apropia de El cu dragoste şi încredere. Biblia vorbeşte despre acest lucru ca fiind un „duh rănit" sau „frînt". Cartea Proverbelor spune: „O inimă veselă descreţeşte fruntea, dar cînd inima este trista, duhul este frînt" (Prov. 15:13). „Sufletul omului va îndura boala, dar duhul frînt cine-1 poate ridica?" (Prov. 18:14).

Un exemplu de fiinţă cu duh zdrobit din Biblie este Mical, fata lui Saul. Ea a fost crescută într-un mediu încărcat de conflicte şi fricţiuni. Tatăl ei era un om lipsit de răbdare, foarte nesigur de sine, iute la mînie şi gelos. Fără îndoială că ea a fost afectată de firea lui nestăpînită.

Gelozia lui pe viitorul rege David 1-a determinat pe Saul să urzească un complot împotriva acestuia. Ca săi atragă, el ia oferit drept recompensă lui David pe una din fiicele lui dacă ucide 100 de filisteni. „Bineînţeles", gîndise Saul, „David va fi ucis de către filisteni şi voi scăpa de el pe veci."

Spre dezamăgirea lui Saul, David a reuşit. De fapt, el a reuşit mai mult decît atît: a ucis 200 de filisteni. Saul i-a dat-o pe Mical

drept „premiu", dar David a trebuit foarte curînd să fugă iar de mînia lui Saul şi astfel a lăsat-o pe Mical în cetate. Cîţiva ani mai tîrziu, David s-a întors pentru a o găsi pe Mical măritată cu altcineva. I-a cerut să se întoarcă, împotriva dorinţei ei şi a noului ei soţ. în final, Mical este smulsă din braţele soţului ei înlăcrimat şi se întoarce de nevoie la David (2 Sam. 3:1316).

Se pare că Mical trece de la un bărbat la altul ca un pion într-un joc de şah. Eu înţeleg

bine ce simţea. Dat fiind mediul în care a fost crescută este normal că Mical a reacţionat cu atîta îndărătnicie împotriva lui David. Amărăciunea lui Mical faţă de David ajunge în cele din urmă la culme.
Pe cînd chivotul Domnului intra în cetatea lui David, Mical, fata lui Saul, se uita pe fereastră; şi, văzînd pe împăratul David sărind şi jucînd înaintea Domnului, la dispreţuit în inima ei. David sa întors să-şi binecuvinteze casa. Mical, fata lui Saul, i-a ieşit înainte, şi a zis: „Cu cită cinste s-a purtat azi împăratul lui Israel descoperindu-se înaintea slujnicelor supuşilor lui, cum s-ar descoperi un om de nimic!" David a răspuns Micalei: „înaintea Domnului, care m-a ales mai pe sus de tatăl tău şi de toată casa lui, ca să mă pună căpetenie peste poporul Domnului, peste Israel, înaintea Domnului am jucat. Vreau să mă arăt şi mai de nimic de cit de data asta, şi să mă înjosesc în ochii mei; totuş voi fi în cinste la slujnicele de cari vorbeşti". Şi Mical, fata lui Saul, na avut copii pînă în ziua morţii ei
(2 Sam. 6:16, 20-23).
Mical a fost adînc rănită în sufletul ei. Oricît de greu i-ar fi fost ei, sau le-ar fi celor aflaţi într-o situaţie similară, nu există decît o ieşire din închisoarea acestui sentiment: iertarea. Poate ziceţi: imposibil! Dificil, da; dar se poate. Mulţi au făcut-o şi acum sînt liberi. Ştiu acest lucru pentru că am vorbit şi m-am rugat cu mulţi care au făcut aşa. Sînt multe versiuni moderne ale cazului lui Mical, dar asta nu înseamnă că trebuie să sfîrşească ca ea, sau ca Steve, care era aşa de consumat de ură încît s-a bucurat cînd i-au murit părinţii.
De ce? Ce ar putea produce schimbarea? Inima de tată a lui Dumnezeu. Numai El ne poate schimba, ne poate vindeca şi ne poate împlini. Dar mai întîi trebuie să aflăm precis în ce fel sîntem răniţi şi cum rănile acestea pot bloca dragostea Tatălui împiedicînd-o să ne vindece.

2

Inima de tată a lui Dumnezeu

Ea era o tînără adolescentă timidă, puţin mai înaltă decît altele de vîrsta ei. Mă simţeam obosit şi ultimul lucru pe carel doream era să pălăvrăgesc cu o adolescentă veselă. Tocmai terminasem de predat unui grup de tineri din Africa de Sud despre „inima de tată" a lui Dumnezeu şi doream cu disperare să mă odihnesc. Dar ceva m-a prevenit să ascult cu atenţie ce avea să-mi spună ea.
întrebarea pe care mia pus-o părea aproape fără subiect, dar atunci am început să mă întreb dacă nu cumva încearcă să-mi •.plinii iiliicvii IViate ca nu dorea decît să întreţină conversaţia l>iii.i ce va sosi momentul să spună ce avea de fapt pe inimă? Am aşteptat, apoi, după ce a terminat, am întrebat-o dacă mai aveu cevu *H&* mi spună. Părea uşurată. Sa aşezat lîngă mine în **biroul** mic, aglomerat şi aproape că mia şoptit la ureche „Pot să plmg pe umărul dumneavoastră?" „Bineînţeles", am zis, „dar poţi să-mi spui de ce?"
Ochii i sau umplut de lacrimi în timp ce povestea îi ieşea de pe buze. Tatăl îi murise cînd era foarte tînără. De atunci nu avusese pe nimeni pe umărul căruia să plîngă, nici un tătic căruia săi împărtăşească întrebările şi dezamăgirile ei, reuşitele de la şcoală şi planurile ei de viitor. Era o durere în inima ei. îi lipseau cu disperare acele braţe mari şi puternice care s-o liniştească şi s-o mîngîie.
Mi-a plîns pe umăr fără a se ruşina, în faţa prietenilor ei, iar apoi am vorbit despre Tatăl nostru care este în ceruri. L-am rugat împreună să vindece acea durere şi să umple golul din viaţa ei.

Şi a făcut-o. Am văzut-o din nou peste cîţiva ani, cînd m-am întors din Africa de Sud. Narfl recunoscut-o la început, dar cînd mi-a amintit de acea rugăciune minunată pe care am înălţat o împreună, totul a început să-mi revină în memorie. Mia mulţumit pentru rugăciune şi mia spus ce efect extraordinar a avut. în timpul scurt pe care l-am petrecut împreună, a simţit

inima de tată a lui Dumnezeu.

Una din cele mai minunate revelaţii ale Bibliei este aceea că Dumnezeu este Tatăl nostru. Dar ce-ţi spune ţie cuvîntul „tată'? Te gîndeşti imediat la protecţie, belşug, căldură şi tandreţe? Sau pentru tine cuvîntul „tată" are alte semnificaţii? Dumnezeu se revelează în Scriptură ca un tată blînd şi iertător, dorind să se implice îndeaproape în fiecare detaliu al vieţilor noastre. Acesta nu este numai un tablou frumos, ci şi adevărat. în orice caz, fiecare om pare să aibă o idee diferită despre cum este Dumnezeu, fiindcă fără să-şi dea seama tinde să-I atribuie sentimente sau impresii pe care le are faţă de propriul tată pămîntesc sau faţă de alte figuri autoritare, la conceptul lor de Tată ceresc. Experienţele bune ne apropie de o adevărată înţelegere a lui Dumnezeu, la fel cum şi experienţele rele crează imagini distorsionate, greşite despre dragostea Tatălui pentru noi.

V-aţi întrebat vreodată de ce venim pe lume neajutoraţi, neadaptaţi, şi apoi încet creştem din punct de vedere fizic, mental şi emoţional, pînă ce devenim adulţi care se descurcă singuri? V-aţi întrebat vreodată de ce Dumnezeu na conceput un sistem de reproducere care să creeze persoane mature cum au fost la început creaţi Adam şi Eva?

Cred că Dumnezeu a vrut să intrăm în lume ca nişte noinăscuţi, total dependenţi şi neajutoraţi, fiindcă El a intenţionat ca familia să fie locul unde dragostea Lui să fie trăită, astfel îneît copiii să crească simţindu-se înţeleşi, iubiţi şi acceptaţi. Datorită acestui mediu, plin de dragoste şi dătător de siguranţă, copiii se vor simţi încrezători în ei înşişi şi se vor privi aşa cum îi priveşte Dumnezeu: drept cineva care este dorit, important, valoros şi bun.

Dar dacă idealul nu se întîmplă? Ce e de făcut dacă ai fost părăsit de părinţii tăi? E adevărat că mulţi au fost adînc răniţi şi respinşi de familiile lor îneît este greu pentru ei să-L vadă pe Dumnezeu aşa cum este El, dar totuşi înţelegerea caracterului lui Dumnezeu este esenţială dacă vrem să-L iubim.

Aş dori să privesc acum la şapte domenii distincte în care ne putem forma o imagine greşită despre Dumnezeu şi despre dragostea Lui pentru noi. Pentru uşurinţa comunicării, mă voi referi aproape în exclusivitate la calităţile de tată ale lui Dumnezeu. In orice caz, este important de subliniat, că Biblia

spune că „Dumnezeu 1-a făcut pe om după chipul Lui, parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut." Cu alte cuvinte, atît masculinul cît şi femininul reflectă natura şi caracterul lui Dumnezeu şi o revelaţie completă a dragostei lui Dumnezeu în familie nu este posibilă pînă cînd nu există acolo şi un tată şi o mamă, fiindcă ambii reprezintă aspecte unice ale caracterului lui Dumnezeu. Acolo unde este o familie care a rămas cu un singur părinte, Dumnezeu va compensa absenţa dragostei unui tată sau a unei mame, dacă ne rugăm şi cerem ajutor, dar la început El a conceput familia cu un tată şi o mamă, pentru că *împreună,* ei îl reprezintă mai bine pe Dumnezeu.

Aş vrea să priveşti la propriul trecut şi să observi dacă relaţia ta cu Dumnezeu n-a fost împiedicată în vreun fel datorită vreunui eşec sau datorită absenţei dragostei

ocrotitoare, a unuia sau a ambilor părinţi, într-unui din următoarele domenii.

Autoritatea părintească

Vi s a miimplat vreodată să intraţi în curtea vreunui prieten yi să vă intimpine clinele familiei? Jivina prostuţă, fie se îndepărtează trcmurincl de teamă, fie sare pe tine cu o nedorită demonstraţie de afecţiune, exprimată cu limba, coada şi labele murdare! Căţeluşul năpăstuit de toţi, care nu poate fi convins să aibă încredere în tine, a fost evident, maltratat în familie. Un cîine exuberant, care încearcă să-ţi facă un masaj facial cu limba, vine sigur dintro casă iubitoare. Tot aşa este şi felul în care omul îl abordează pe Dumnezeu. Experienţele noastre din trecut ne influenţează atitudinea cînd Dumnezeu vrea să se apropie de noi.

Ce anume poate cauza traume în domeniul autorităţii? Imaginativă uşa unui dormitor deschizînduse brusc. Un băieţel firav este trezit brutal de un bărbat beat şi nervos în miez de noapte. Copilul speriat este bătut fără milă de silueta întunecată, îndesată, a unui bărbat pe care el îl numeşte „tăticu". Ce simte el cînd aude cuvîntul „tată" peste ani şi ani?

O prostituată de 15 ani, cu ochi goi, ficşi, îşi îndeplineşte mecanic ritualul degradant o noapte întreagă. Nu-i pasă ce i se întîmplă. Nu se simte curată din noaptea în care a fost molestată de propriul ei tată. O altă prostituată din Amsterdam a întrebat de ce să nu ceară bărbaţilor s-o plătească acum, căci bunicul ei

a avut-o pe gratis.

O generaţie rănită se poticneşte în propriai tinereţe, numai ca să provoace aceleaşi răni la noua generaţie. Şi totul continuă aşa generaţie după generaţie. Nu există nimeni să ne consoleze? Cine le va fi tată fiilor oamenilor? Ale cui braţe pot cuprinde toţi copiii părăsiţi ai lumii? Cine ne va plînge durerile? Cine ne va consola în singurătatea noastră? Numai un tată cu inima zdrobită, care este respins de copiii lui, pe care doreşte săi vindece. Problema noastră este că noi, ca şi căţeluşul plouat, fugim dinaintea Aceluia care credem că este întocmai ca celelalte autorităţi din viaţa noastră. Dar nu este. El este dragoste perfectă. Dumnezeu a fost acela care a dat părinţilor porunca aceasta în Noul Testament: „Nu certaţi şi nu întărîtaţi copiii tot timpul, provocîndu-i astfel la mînie şi resentimente. Mai degrabă creşteţi-i în disciplina dragostei pe care Domnul însuşi o recomandă" (Ef. 6:4 comp. trad. *The Living Bible).*

Credincioşia părintească

Eşti copilul lui Dumnezeu şi chiar acum te cheamă pe nume, dar poate, în adîncul inimii tale te îndoieşti de credincioşia Lui. Ca şi copil, probabil că ai experimentat absenţa totală a unui tată, datorită morţii lui sau a divorţului. Poate ai rămas „orfan", datorită obligaţiilor de servici ale părinţilor tăi. Sau doar amintirea din copilărie a promisiunilor neîmplinite sau a neglijenţei părinţilor este ceea ce te obsedează? Nu cumva cînd erai copilaş plîngeai ore întregi şi nimeni nu venea să-ţi aline foamea şi aleanul? Scînceai cumva în spatele uşilor închise, copil mic fiind, uitat şi singur? Poate nu eşti în stare să-i simţi prezenţa în preajmă ? Este inima ta deschisă faţă de Dumnezeu, sau împietrită de cinism şi neîncredere?

Miai putea replica: „Dar dacă m-a iubit aşa de mult, atunci de ce nu l-am simţit sau văzut?" Nu Dumnezeu este cel care tea neglijat, ci cei din jur. De prea multe ori noi nu reuşim să devenim vocea şi mîinile Lui pentru aceia care nu-L cunosc. Mult prea puţini se lasă călăuziţi de inima zdrobită a lui Isus către aceia care au nevoie să vadă dragostea Lui dovedită prin alţii. Isus nu este atras de locurile plăcute, ci de oamenii suferinzi. El ne urmăreşte cu dragostea Lui de la prima noastră

răsuflare pînă cînd încetăm din viaţă.
Tatăl tău ceresc era 27 prezent cînd tu făceai primii tăi paşi de copil. El era acolo şi la dureri şi dezamăgiri. El este prezent şi acum, în acest moment. Ai fost dat în grija părinţilor omeneşti pentru puţină vreme, cîţiva ani doar, iar ei trebuia să te înconjoare cu o dragoste asemănătoare cu a Lui. Dumnezeu a intenţionat ca dragostea şi siguranţa oferite de un cămin şi o familie bună să te pregătească pentru dragostea Lui. Dacă părinţii noştri nu ne-au iubit, trebuie să recunoaştem acest lucru, săi iertăm şi să ne deschidem inimile în faţa dragostei lui Dumnezeu. Tatăl tău iubitor te aşteaptă, chiar şi acum, cu braţele deschise. Ce te reţine?
Puţini oameni ajung să-L cunoască pe Dumnezeu în toată **dflfMtM** I ui în timpul acestei vieţi scurte. Mulţi dintre noi sînt 01 hHunul care u murit pe cruce lîngă Isus. în afară, el vedea un **trup [niîngerat,** desfigurat, dar în curînd a început să perceapă id(iu ulii n.iliii.i a lui Isus şi in ultimele clipe de viaţă, a intrat **prifl** iiiilm(.i in lamilia lui Dumnezeu. Noi, de asemenea, IMIMIU sa vttlini dincolo de răstălmăcirile comerciale şi religioase Cucute de oameni lui Isus, şi de greşelile celor care ne au respins; să-L vedem pe Dumnezeul dragostei care încă ne mai aşteaptă cu braţele deschise spunînd: „Am venit pentru ca ei să aibă viaţa şi s-o aibă din belşug" (Ioan 10:10).
„Chiar şi cînd sîntem prea slabi pentru a mai avea credinţă El ne rămîne credincios ... şi îşi va împlini mereu promisiunile faţă de noi" (2 Tim. 2:13 comp. trad. *The Living Bible.)*

Generozitatea părintească

Acum cîţiva ani, un prieten era într-un sat de băştinaşi în Pacificul de Sud şi privea nişte copii cum se joacă. Mia spus că aceşti copii aud foarte rar spunîndu-li-se cuvintele „Nu atinge! Nu pune mîna! Fii atent!" Casele lor erau foarte simple, constînd din podele de pămînt, acoperişuri de şindrilă şi rogojine care se derulau pe lateral pentru a servi ca pereţi noaptea.
în contrast cu ele, casele noastre moderne sînt ticsite de lucruri fragile şi scumpe, mobile şi obiecte decorative ce reprezintă o potenţială sursă de respingere şi mustrare pentru micuţii prea curioşi. Cîte mame nu şi-au descărcat nervii pe un

copil care a stricat un obiect scump sau de valoare sentimentală? Copiilor li se aminteşte mereu de importanţa lucrurilor, de valoarea lor, şi cum să aibă grijă de ele. Rareori aud simplul „te iubesc".
Un mesaj obsedant şi distrugător pune stăpînire pe subconştientul copiilor noştri. „Lucrurile sînt mai importante ca mine. Obiectele sînt mai importante ca mine!" Ce trebuie să facem? Să ne abandonăm casele? Evident că nu. Dar trebuie să realizăm că imaginea noastră despre generozitatea lui Dumnezeu a fost probabil schilodită de experienţele copilăriei noastre şi că avem nevoie să ne schimbăm radical priorităţile astfel îneît să comunicăm dragostea lui Dumnezeu copiilor noştri.
Adevărul este că Dumnezeu este în mod natural generos. Natura ne arată o extravaganţă a culorii, complexităţii şi formei care merge mult mai departe decît simpla valoare funcţională. O floare albă şi gingaşă, strălucind în lumina soarelui, undeva sus în Alpii italieni are sens chiar dacă nu este văzută niciodată de ochiul omului. Nu are valoare economică, dar a fost creată de Dumnezeu în speranţa că într-o zi, un fiu al lui Adam sau vreo fiică a Evei ar putea să o privească şi să primească binecuvîntarea frumuseţii ei.
Cea mai puternică manifestare a inimii de tată a lui Dumnezeu pare a veni odată cu

atenţia sa pentru aspectele cele mai mărunte ale vieţii noastre. El doreşte să ne facă surprize cu acele mici lucruri de care nu avem neapărată nevoie, acele mici bucurii şi comori pe care numai un tată ar şti că ni le dorim. Dumnezeu nu este aspru, posesiv sau materialist. *Noi* folosim oamenii ca obiecte, dar *El* foloseşte obiectele pentru a binecuvînta oamenii. El îşi arată generozitatea şi pe căi mai importante decît doar prin lucrurile materiale. El ne dă ceea ce este intangibil şi de o valoare cu mult mai mare: iertare, milă şi dragoste.

Afecţiunea părinteasca

Ai idee cît de atrăgător eşti tu pentru Dumnezeu? Una din cele mai mari piedici în calea dragostei Lui este atunci cînd ni se pare că Lui îi repugnă natura noastră carnală. Cînd fiul meu cel mic este plin de noroi, după ce s-a jucat în grădina din spate,

îl ridic şi-1 curăţ cu furtunul. Am aversiune faţa de noroi, nu faţa de copil.

Da, ai păcătuit. Da, ai sfîşiat inima lui Dumnezeu. Dar sînteţi totuşi în centrul afecţiunii Lui — sînteţi ca lumina ochilor Lui. El este acela care ne urmăreşte cu o inimă iertătoare. Noi spunem: „L-am găsit pe Domnul", dar adevărul este că El nea găsit pe noi după multă căutare.

Mulţi copii, mai ales băieţi, nu au avut parte de manifestări fizice de afecţiune de la taţii lor, sau n-au găsit înţelegere cînd erau întristaţi. Datorită concepţiilor noastre false despre masculinitate, ni se spune „Nu plînge fiule, băieţii nu pling" Isus nu procedează aşa. Compasiunea şi înţelegerea Lui sînt fără limită. El simte durerile noastre interioare mai profund decît **noi,** fiindcă sensibilitatea Lui la suferinţă este mult mai mare.

Tu ai uitat cele mai multe din suferinţele tale, dar Dumnezeu nu. El îşi aminteşte perfect fiecare moment al vieţii tale. Lacrimile tale sînt încă amestecate cu ale Lui, chiar în acest moment.

Dumnezeu era acolo cînd tu ai fost certat crunt pe terenul de joacă al şcolii şi mergeai singur evitînd privirile celorlalţi. Cînd erai la ora de matematică confuz şi amărît, El era cu tine. La 4 ani cînd te-ai pierdut şi umblai speriat prin mulţime, Dumnezeu a sensibilizat inima acelei doamne care tea ajutat să-ţi găseşti mama. „I-am tras cu legături omeneşti, cu funii de dragoste" (Osea 11:4).

Uneori nu ne dăm seama ce tată grijuliu este Dumnezeu. Părinţii tăi pot să-ţi afişeze mîndri pozele într-un album, dar cîtă diferenţă între acest fapt şi capacitatea infinită a lui Dumnezeu de a fii încîntat de fiecare succes al tău? De fapt, Dumnezeu ţi-a auzit primul cuvînt. Orele petrecute singur explorînd noi obiecte cu minutele tale de copilaş erau savurate de Tatăl tău ceresc. Amintirea primului tău gîngurit, a primului ris de copil constituie una din comorile Lui cele mai de preţ. Na fost niciodată vreun copil ca tine şi nu va fi nici de acum încolo.

Moise a invocat odată cîte o binecuvîntare pentru fiecare din triburile lui Israel. Unuia ia spus că se va odihni între umerii lui Dumnmezeu (Deut. 33:12). Ce binecuvîntare minunată! Tot acolo te odihneşti şi tu. Orice ai fi în ochii oamenilor — chiar şi o persoană de mare autoritate cu faimă şi titlu, nu vei conteni să

fii mai mult sau mai puţin un copil în braţele lui Dumnezeu.

Prezenţa părintească

Există un atribut al lui Dumnezeu pe care nici cel mai bun dintre părinţii pămînteşti

nu poate spera săi imite - capacitatea lui Dumnezeu de a fi cu tine tot timpul. Ca părinţi, nu putem da copiilor noştri toată atenţia 24 de ore pe zi. Sîntem fiinţe finite care nuşi pot concentra atenţia pe mai mult de un lucru o dată. Dar Dumnezeu este altfel. Nu numai că este cu tine tot timpul, dar îţi acordă şi toată atenţia. „Şi aruncaţi asupra Lui toate îngrijorările voastre căci El întotdeauna se gîndeşte la voi şi se îngrijeşte de tot ce vă trebuie" (1 Petru 5:7, comp. trad. *The Living Bible).*
Dumnezeu are tot timpul un potop de gînduri de dragoste pentru tine, ca şi cum n-ar mai exista nimeni pe lume. Tu poate zici „Cum face El asta? Cum poate El să se implice în miliarde de vieţi în acelaşi timp?" Nu ştiu, dar ştiu că nu este nici o problemă pentru Creatorul lumii. Cine poate şti cum face El lucrul acesta? Dar nu te preocupa de lucrul acesta, ci bucurate de el!
Părinţii tăi au fost deseori preocupaţi de problemele lor şi uneori nu au arătat vreun interes adevărat în micile evenimente ale vieţii tale; dar Dumnezeu nu face aşa. Lui îi pasă de ele. El este Dumnezeul detaliului. De ce spune Biblia că pînă şi firele din cap vă sînt numărate? Nu pentru că Dumnezeu este interesat de matematică. El nu este un calculator care caută date. Această imagine încearcă să ne spună cît de atent ne cunoaşte şi se îngrijeşte Dumnezeu de vieţile noastre.
Imaginaţi-vă un băieţel care a muncit toată după amiaza bătînd cuie în bucăţile de lemn. în final porneşte din garaj şi îi arată mamei o navă de război cu 3 nivele. El nu poate aştepta pînă vine tata acasă. Tata vine tîrziu. La 6,30 un bărbat obosit, preocupat soseşte în sfîrşit acasă. O cină rece îl aşteaptă şi mai sînt şi multe reparaţii de făcut în casă. Băiatul, emoţionat, arată cu mîndrie lucrarea, pe care a meşterit-o toată dimineaţa, unui tată care abia dacă-şi ridică ochii de pe calculele notelor de plată. Tata nare timp, dar Dumnezeu are. Dumnezeu Tatăl sa uitat întotdeauna şi a fost mereu încîntat de lucrările mîinilor tale. El este adevăratul tău tată şi va fi mereu. Niciodată să nu ai

resentimente faţă de eşecurile părinţilor tăi pămînteşti. Ei sînt doar copii care au crescut mari şi au la rîndul lor copii. Mai bine bucură-te de minunata dragoste a Tatălui-Dumnezeu.

Acceptarea părintească

Noi trăim într-o societate orientată către performanţă. Acceptarea este întotdeauna condiţionată - dacă eşti bun la sport, dacă vii acasă cu note bune, dacă arăţi bine, dacă ai bani, dacă învingi - *atunci* eşti acceptat şi „iubit". Dar Dumnezeu este Dumnezeul dragostei *necondiţionate.* Dragostea Lui nu se bazează pe performanţă. El ne iubeşte pentru că *este dragoste.* Promisiunile lui Dumnezeu sînt condiţionate; trebuie să-L ascultăm pentru a avea binecuvîntare, dar dragostea Lui este necondiţionată. Deci pentru că este dragoste, prin chiar natura Lui şi alegerea Lui, nu trebuie să facem nimic pentru a-L determina să ne iubească. Trebuie să venim la El şi să-I primim dragostea, dar asta nu înseamnă că trebuie să devenim mai întîi nişte sfinţi. Vino la Isus aşa cum eşti. Fii doar sincer cu El. El se bucură să te ierte. Chiar şi în timpul revoltei tale celei mai furibunde, El te iubea.
S-ar putea să nu fii în stare să primeşti dragostea şi acceptarea lui Dumnezeu. O relaţie de dragoste adevărată implică oferirea şi primirea dragostei. Imaginează-ţi cum m-aş simţi dacă într-o zi, cuprins de romantism, m-aş hotărî săi cumpăr soţiei nişte flori, şi după ce i le-aş da spunîndu-i: „Te iubesc Sally", ea ar alerga să caute nişte bani să-mi dea pe ele. Nu-mi doresc asta. Tot ce vreau este un răspuns al dragostei ei la sentimentele mele. Vreau să ştiu că simte la fel ca mine.
Care este răspunsul tău pentru Dumnezeu, atunci cînd El îţi spune pur şi simplu că te

iubeşte? Poţi primi dragostea Lui fără să te grăbeşti să acţionezi pentru a-I cîştiga bunăvoinţa? Unul din tablourile cele mai minunate simbolizînd pacea şi mulţumirea umană înfăţişează un copil adormit în braţele mamei lui după ce a supt la sînul ei. Copilul nu mai scînceşte, ci se odihneşte în braţele iubitoare. O satisfacţie dulce se revarsă în susurul unui cîntec de leagăn, cîntat de mame în momente ca acesta.
Dumnezeu te iubeşte deja. Toată viaţa a trebuit să acţionezi şi să te iei la întrecere. Chiar şi ca mic copil erai comparat cu

ceilalţi copii. Oamenii spuneau că eşti prea gras sau prea slab sau semănai cu nu ştiu cine la nas sau la picioare. Dar Dumnezeu se desfăta cu unicitatea ta şi încă o face.
Da, mai sînt multe de făcut în viaţa ta şi prin viaţa ta. Vor fi zile cînd Dumnezeu îţi va da o adîncă înţelegere a puterii păcatului şi egoismului asupra ta care trebuie schimbate şi supuse Lui. Dar Dumnezeu nu cere întotdeauna schimbări. El ne cunoaşte limitele şi ne dă har şi putere să facem ceea ce ne cere. El este tandru şi plin de compasiune. Cea mai mare parte a timpului El nu spune decît „te iubesc". Chiar şi cînd nu este mulţumit de ceea ce am făcut, tot ne iubeşte. Copiii mei au învăţat odată un cîntec care vorbeşte foarte concis despre dragostea lui Dumnezeu pentru noi:
„Isus mă iubeşte cînd sînt bun, Cînd fac ceea ce trebuie. Isus mă iubeşte cînd sînt rău, Chiar dacă îl întristez."

Comunicarea părintească

Ai dificultăţi în a privi oamenii în ochi? îi priveai pe părinţi în ochi numai atunci cînd ţipau la tine sau te criticau?
Comunicarea deschisă, caldă este foarte dificilă pentru mulţi părinţi, mai ales pentru bărbaţi. Dar Dumnezeu îşi comunică întotdeauna dragostea faţă de noi. De fapt ne iubeşte atît de mult „încît a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică" (Ioan 3:16).
O fată mi-a spus odată că nu se poate ruga. Se părea că cerul este ca un zid de beton. Nu-şi amintea să fi auzit vreodată pe Dumnezeu vorbind inimii ei. în timp ce ne rugam împreună, a realizat că îl văzuse pe Dumnezeu cu înfăţişarea tatălui ei, un om bun, dar foarte tăcut, aproape timid. Rar vorbea copiilor lui şi nu le spunea niciodată căi iubeşte. Cînd a recunoscut că tatăl ei fusese slab, chiar că a dezamăgit-o, atunci a fost în stare sal ierte şi să-1 accepte aşa cum era. Astfel sa deschis o nouă dimensiune în relaţia ei cu Dumnezeu. Credinţa i-a eliberat inima şi putea să se roage, ştiind că Dumnezeu o auzea. Ea, la rîndul ei, îl auzea pe Dumnezeu vorbind inimii ei.
Dacă observi că ai fost împiedicat în relaţia ta cu

Dumnezeu, datorită vreunei greşeli a părinţilor, atunci spune aceste lucruri lui Dumnezeu. Trebuie să ai iertare în inimă faţă de oricine te-ar fi jignit. Dacă nu ai, amărăciunea te va macină şi nu vei găsi pace cu Dumnezeu. Gîndeşte-te că nu eşti singur, încă nu am întîlnit un om perfect sau un părinte care n-a făcut greşeli. Orice om a suferit în viaţa lui. Important este că ajungi sa-L cunoşti pe Dumnezeu — aşa cum este El cu adevărat — şi nu cum *crezi* tu că este. El este părintele perfect. El te disciplinează cu dragoste întotdeauna. El este credincios, generos, bun şi drept. El te iubeşte şi doreşte să petreacă mai mult timp cu tine. El vrea ca tu să primeşti dragostea Lui şi să ştii că eşti o persoană unică şi deosebită pentru El. Vrei să primeşti dragostea şi afecţiunea lui Dumnezeu? Vrei să te deschizi şi să intri într-o relaţie apropiată cu Tatăl tău cel adevărat? El te aşteaptă cu răbdare să vii.

3

Tatăl care aşteaptă

Se spune că prima oară cînd Sawat s-a dus la etajul de sus al hotelului, era şocat. Nu visase niciodată că aşa va fi. Fiecare cameră avea o fereastră care dădea în hol şi în fiecare cameră stătea cîte o fată. Unele păreau mai bătrîne şi zîmbeau sau rîdeau, dar multe dintre ele aveau doar 12 sau 13 ani — unele chiar mai tinere. Păreau neliniştite, chiar speriate.

Era prima dată cînt Sawat îşi făcea curaj să intre în lumea prostituţiei din Bangkok. Totul a început destul de inocent, dar curînd a fost prins de ea ca o mică bucată de lemn într-un torent. Era prea puternic curentul.

Foarte curînd a ajuns să vîndă opiu cumpărătorilor şi turiştilor din hoteluri, care erau amatori. Ajunsese în aşa hal de degradare înpît efectiv mijlocea vînzarea şi cumpărarea de fete tinere, unele de numai 9 sau 10 ani. Era o afacere murdară şi era unul din cei mai importanţi tineri „oameni de afaceri".

Sawat a devenit un personaj important într-una din afacerile cele mai detestabile şi mai extinse din lume: industria de prostituate a Tailandei. Se estimează că peste 10% din fetele Tailandei sf îrşesc prin a deveni prostituate. Ultimul etaj al celor mai multe hoteluri este folosit de ele, ca şi camerele din dos ale celor mai multe baruri. Deşi practica este descurajată de către Familia Regală, multe familii nevoiaşe de la ţară îşi vînd fetele pentru a plăti datoriile familiei. Cine ştie ce li se întîmplă celor mai multe din aceste speriate fete în vîrstă de 10 ani, după ce nu mai sînt dorite?

Sawat şi-a» necinstit familia şi a dezonorat numele tatălui său. El venise la Bangkok ca să scape de plictiseala vieţii rurale. Şi-a găsit „rostul" şi atît timp cit a prosperat în această viaţă sordidă, a avut popularitate. Dar atunci a dat necazul peste el: a fost jefuit şi în timp ce încerca saşi reia „slujba" a fost arestat. Totul a mers prost. Sa răspîndit zvonul în lumea interlopă că este spion al poliţiei. A sfîrşit într-o cocioabă pe lîngă groapa de gunoi a oraşului.

Stînd în micul lui hamac, se gîndea la familie, mai ales la tatăl lui. îşi amintea cuvintele de despărţire ale lui, un simplu creştin dintrun mic sat din sud, lîngă graniţa malaeziană: „Te aştept." Oare *încă* îl mai aştepta tatăl după ce dezonorase întreaga familie? îl va mai primi acasă după ce dispreţuise tot ce învăţase despre dragostea lui Dumnezeu? Zvonul despre viaţa lui de crimă şi păcat ajunsese de mult în sat.

în final, se gîndi la un plan.

„Dragă tată", scrise el, „aş vrea să vin acasă, dar nu ştiu dacă mă vei mai primi după tot ce am făcut. Am păcătuit foarte grav, tata. Te rog iartă-mă. Sîmbătă seara voi fi în trenul care trece prin satul nostru. Dacă încă mă mai aştepţi vrei să atirni o bucată de pînză într-un copac din faţa casei?"

în timpul călătoriei a parcurs cu gîndul toată viaţa lui de păcal.

Şl ia ca tatăl lui avea dreptul să refuze să-1 întîlnească. în limp ir Irenul se apropia fu cuprins de emoţie. Ce va face dacă nu va vctlca nici o pin/.ă albă în copacul din faţa casei?

In lata lui Sawat stătea un străin care observa cît de liammial era tovarăşul lui de drum. în sfîrşit Sawat nu mai putu rezista presiunii. Toată povestea vieţii lui izbucni într-un şuvoi de cuvinte. îi povesti totul omului. De îndată ce au intrat in sat Sawat a

spus: „O, domnule, n-am curajul să mă uit. Puteţi să-mi spuneţi dumneavoastră?" Sawat îşi îngropa capul între genunchi. „O vedeţi, domnule? Este singura casă cu un copac mare în faţă."
„Tinere, tatăl tău nu a pus numai o pînză. . . priveşte! A acoperit tot copacul cu bucăţi de pînză albă!" Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Iată, se vedea copacul, iar în grădina din faţa casei, tatăl său ţopăia încolo şi încoace agitînd vesel o bucată de pînză albă! Alergă apoi pe lîngă tren şi după ce acesta se opri în mica staţie, tatăl îşi îmbrăţişa fiul cu lacrimi de bucurie. „Te aşteptam!" exclamă el.
• * *
Un om avea doi fii. Cînd cel mai mic îi spuse tatălui său „Vreau partea mea de moştenire acum; nu vreau să mai aştept pînă mori", tatăl fu de acord să-şi împartă averea între cei doi fii ai săi.

Cîteva zile mai tîrziu, acest fiu şia făcut bagajele şi sa dus într-o ţară îndepărtată, acolo şia cheltuit banii pe petreceri cu prostituatele. După o vreme, tocmai cînd îşi cheltuise toţi banii, o mare foamete s-a abătut peste ţară, iar el a ajuns să rabde foame.
După un timp a reuşit totuşi să convingă un fermier să-1 angajeze ca porcar. Băiatul era aşa de înfometat îneît pînă şi lăturile pe care le dădea porcilor i se păreau bune. Iar lui nimeni nu-i dădea nimic.
Cînd şia venit în sfîrşit în fire, şia spus: „Acasă pînă şi slugile au destulă mîncare şi chiar le mai şi rămîne, iar eu mor de foame aici! Mă voi întoarce acasă la tatăl meu şH voi spune „Tată, am păcătuit împotriva cerului şi împotriva ta, nu sînt vrednic să mă mai numesc fiul tău. Te rog, iama ca slujitor"."
Deci sa întors acasă la tatăl său. Şi încă pe cînd era el departe, tatăl la văzut venind şi a fost cuprins de milă, a alergat, 1-a îmbrăţişat şi la sărutat.
Atunci fiul îi spuse: „Tată, am păcătuit împotriva cerului şi împotriva ta şi nu sînt vrednic să mă numesc fiul tău."
Dar tatăl zise slugilor „Repede! Aduceţi haina cea mai scumpă din casă şi daţi-i-o. Puneţii un inel pe deget şi aduceţii încălţăminte. înjunghiaţi viţelul cel gras. Trebuie să sărbătorim întoarcerea lui căci era pierdut şi a fost găsit." Şi începu petrecerea (Luca 15:11-24, comp. trad. *The Living Bible).*
Ce minunat nil descriu pe Dumnezeu aceste două povestiri! Povestirea biblică este cunoscută sub numele de „Fiul risipitor", dar cred că mai bine s-ar chema „Tatăl care aşteaptă". Există trei aspecte ale caracterului tatălui din ambele povestiri, dar mai ales din parabola biblică, care ne ajută să înţelegem mai bine inima de tată a lui Dumnezeu.
Şi a iubit Sul suficient de mult incit săi lase să plece. Dedicase atît de mult timp pregătindu-şi fiul pentru a deveni matur. în tradiţia ebraică tatăl petrecea multe ore explicînd legile lui Dumnezeu. Deşi ce năpastă îl pîndea pe fiul său mai mic şi deşi el încercase săi pregătească să devină un membru drept şi responsabil al comunităţii evreieşti, el cu înţelepciune a permis fiului său să plece, fără proteste sau presiuni. Acest tată a înţeles scopul disciplinei şi educaţiei. Mai mult decît supunere exterioară, el îşi dorea să cîştige inima fiului mai tînăr. Acum că ajunsese la vîrsta cînd putea să-şi ceară partea

de moştenire, după prevederile tradiţiei ebraice, tatăl nu sa opus, deşi a-şi pretinde partea la o vîrstă atît de fragedă era o dovadă de lipsă de recunoştinţă şi de aroganţă din partea îndărătnicului său fiu.
Tatăl însă deschidea posibilitatea unei adevărate relaţii cu fiul său prin acordarea

libertăţii pe care şi-o dorea. Deşi îl durea starea acestuia, nu a încercat să-şi impună punctul de vedere, forţînd astfel relaţia lor. El şi-a slujit pur şi simplu fiul, aşa cum făcuse întotdeauna. El nu i-a dat această libertate pentru că era de acord cu el, ci pentru că-1 iubea şi pentru că era suficient de înţelept să aştepte ca şi fiul să-şi dorească acest fel de relaţie. Petrecuse ani de zile arătîndui calea pe care trebuie să meargă. Pierduse sute de ore învăţîndu-1 înţelepciunea legii Domnului. Cultivase o prietenie cu fiul său mai tînar de cînd se născuse. Acum fiul trebuia să aleagă.
Şi tatăl îl lasă să plece. El ştia că al obliga să stea împotriva voinţei sale însemna să pretindă doar conformare exterioară Iară o legătura a inimii. El îl înţelesese pe Dumnezeu destul de bine incit să-şi dea seama că poţi trăi pe baza legii lui Moise, şi in acelaşi timp inima ta să se închine şi să slujească altor dumnezei. Nu, el dorea o relaţie cu băiatul lui care să fie mai mult decît o ascultare forţată, dar trebuia să aştepte pînă cînd acesta era gata pentru ea. Se va ruga şi va aştepta. Inima lui îl va urma pe băiat, dar mai întîi trebuia ca acesta să se întoarcă acasă.
Reacţia tatălui la atitudinea revoltată a fiului său dovedeşte cît de bine a înţeles acesta inima lui Dumnezeu. Dumnezeu a hotărît să dea omului voinţă liberă, şi cînd a făcut lucrul acesta Şi-a asumat riscul de a fi respins. Dumnezeu nu a dorit „o religie" - adică o supunere oarbă fără nimic personal şi involuntară faţă de un set de reguli prestabilit. El a dorit o legătură a inimii cu aceia pe care i-a creat. Există întotdeauna un risc cînd acorzi oamenilor libertate de alegere, dar fără acel risc nu se va stabili o adevărată legătură a inimii. Nu că ar vrea El ca oamenii să aleagă să fie împotriva Lui, dar orice altă soluţie în afara libertăţii personale ar fi o abatere de la adevărata relaţie.
Acest tip de libertate poate fi încălcat dacă nu oferim oamenilor din jurul nostru acelaşi tip de libertate pe care Dumnezeu ni 1-a dat nouă. A încerca să impui conformarea,
credinţa sau ascultarea prin presiune, ameninţări, regulamente, retragerea prieteniei, implorări sau orice altceva de genul acesta, înseamnă să distrugi însăşi inima creştinismului. înseamnă să anulezi harul lui Dumnezeu şi să intri într-un legalism religios.
Prea adesea aceia care sînt nesiguri tind să-şi găsească siguranţa în respectarea exterioară a regulilor religioase, sau in aprobarea oamenilor, mai degrabă decît în aşi clădi siguranţa pe relaţia personală cu Isus Hristos, prin jertfa de la cruce.
Şi-a iubit atît de mult Gul îneît la aşteptat în Secare zi să se întoarcă acasă. Mai este o poveste despre un om care venea în fiecare zi într-o sală mare, pentru a asculta un evanghelist vestit predicînd Evanghelia. Seară de seară venea, şi totuşi era neclintit în convingerea lui că nu există nici un motiv pentru a răspunde în vreun fel la apelurile evanghelistului de aşi preda viaţa în mod public Domnului Isus Hristos. „Mă pot ruga şi aici, pe scaunul meu", gîndea omul. Şi în fiecare seară se întorcea să mai audă, totdeauna ştînd în acelaşi loc. Seară de seară un plasator tînăr şi politicos se apropia de vizitatorul bogat şi-1 întreba dacă nu vrea să meargă în faţă şi să-şi predea viaţa în mod public Domnului Isus Hristos.
Şi de fiecare dată, omul îi spunea tînărului plasator „Pot să mă rog şi aici pe scaun, tinere. Nu trebuie să merg în faţă pentru a mă ruga sau a deveni creştin!". Tînărul plasator răspundea mereu politicos, „îmi pare rău domnule, dar vă înşelaţi. Nu vă puteţi ruga aici. Trebuie să mergeţi în faţă daca vreţi să vă predaţi viaţa Domnului şi să-L acceptaţi ca Domn şi Mîntuitor." Această conversaţie s-a repetat aproape cuvînt cu cuvînt în fiecare seară, dar omul de afaceri era hotărît să nu răspundă printr-o demonstraţie de „emoţie publică", cum o numea el.
în sfîrşit a venit şi ultima seară a evanghelizării. Distinsul domn se aşeză pe acelaşi scaun pe care-1 ocupase şi înainte. Evanghelistul predică şi invită pentru ultima oară

oamenii la Hristos, rugîndu-i să vină în faţă, pentru a-şi arăta astfel dorinţa de a-şi preda vieţile Domnului. încă o dată plasatorul îl invită pe om să meargă în faţă. „Voi merge cu dumneavoastră, domnule," spuse el, „dacă vreţi să mergeţi în faţă să va **prtdtţl** viaţa lui Hristos."
De data aceasta omul îl privi cu lacrimi în ochi. I usc se foarte mişcat de predică. Răspunse tînărului: „O, te nş 111^,11 sn

vii cu mine. Trebuie să-mi predau viaţa lui I Iristos. Sînt gata să merg în faţă şi să mă rog." La care plasatorul răspunse: „Domnule, nu trebuie să mergeţi în faţă pentru a-L accepta pe Domnul. Vă puteţi ruga chiar aici unde staţi!"
Cînd distinsul domn a fost gata să se smerească, atunci Isus ia putut răspunde şi acolo unde era. Fiul risipitor în final a avut aceeaşi atitudine. El şi-a recunoscut vina. Numai atunci s-a produs schimbarea în inima lui. Tatăl dorea ca el să aibă această atitudine de zdrobire şi remuşcare pentru păcatele săvîrşite. Tatăl dorea fierbinte să aibă o legătură de inimă neîntreruptă cu capriciosul său fiu, dar ştia că era imposibil pînă ce fiul nu dovedea o schimbare a inimii. în fiecare zi tatăl ieşea la drum şi se uita în zare după el. Cum îşi dorea să se întoarcă! Cît de mare era răbdarea şi compasiunea lui! Fiul nu-şi putea învinovăţi tatăl pentru problemele lui. A sfîrşit prin a mînca laolaltă cu porcii pentru că fusese neascultător. Cînd a realizat cît de nebun fusese, sa pocăit de egoismul lui, şi s-a hotărît să se reîntoarcă acasă la tatăl său care-1 aştepta. In această poveste, harul şi pocăinţa se întîlnesc. Fiindcă ştia că tatăl său este atît de iubitor, fiul luă hotărîrea să se întoarcă acasă, recunoscînduşi atitudinea greşită. Cunoaşterea dragostei tatălui a fost aceea care 1-a adus în final la pocăinţă. Cred că a-L cunoaşte pe Tatăl înseamnă să-L iubeşti! Şi să-L iubeşti pe Tatăl înseamnă să te întorci la El.
Tatăl nostru ceresc doreşte ca noi să ne întoarcem „acasă". Oricare ar fi problema ta, oricare ar fi nevoia ta, Tatăl te aşteaptă să te întorci la El. Biblia spune că „Domnul aşteaptă să se milostivească de voi; şi se va scula să vă dea îndurare" (Isaia 30:18). în alt loc spune, „Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăinţă?" (Rom. 2:4).
El este Tatăl care aşteaptă.
El şi-a iubit atît de mult Sul încît atunci cînd s-a întors acasă nu ba condamnat pentru ceea ce făcuse, ci 1-a iertat şi i-a sărbătorit întoarcerea cu o petrecere! Ce părinte minunat! De fapt, pe măsură ce citim parabola din nou, observăm că nu este doar un tată care aşteaptă! El este tatăl care aleargă. Cînd îşi vede fiul murdar, trudit, împovărat de păcat, venind pe drum, ezitant şi nesigur de reacţia tatălui, aleargă spre el şi îl ia în braţe. Nu este nici o rezervă în inima lui faţă de acesta, chiar dacă a păcătuit. El îl iartă de tot. Bucuria lui este grăitoare în

sensul acesta.
Vedeţi ce dragoste nea arătat Tatăl! El ne spune „fiule" şi „fiică". Sîntem prinţi şi prinţese. Aparţinem împăratului. El este Tatăl nostru! El nu ne forţează să fim ai Lui. Este la libera noastră alegere şi cînd acţionăm egoist şi ne răzvrătim, El nu rămîne rece, nu se împietreşte faţă de noi, nu ne ignoră. El suferă pentru noi şi ne aşteaptă. în fiecare zi El ne caută, aşteptînd cu nerăbdare întoarcerea noastră. Şi cînd ne întoarcem, Tatăl ne sărbătoreşte întoarcerea cu un ospăţ.
El nu trece cu vederea revolta sau egoismul nostru. Ci suferă să ne vadă făcîndu-ne rău nouă înşine sau celorlalţi. Este greşit, şi noi o ştim, pentru că nea spus-o deseori.

Durerea Lui, inima Lui frîntă, mila şi dorinţa aprinsă de a oferi dragoste sînt acelea care pînă la urmă ne cuceresc inimile. A-L cunoaşte înseamnă a-L iubi. Şi a-L iubi înseamnă a-L asculta.

Totuşi nu trebuie să credem că tocmai pentru că este aşa de iertător, dragostea Lui este sentimentală sau constituie o slăbiciune. El este puternic. El poate urla ca un leu. Este multă putere în tăcerea Lui — cine îl cunoaşte nu se poate îndoi de asta. El nu este un Dumnezeu de paie. Ura Lui neîmpăcată faţă de păcat nu tolerează o inimă împărţită, dar compasiunea Lui este nesfîrşită faţă de cei care au nevoie de El. El ne cunoaşte inimile. Vede pînă şi cele mai ascunse gînduri ale noastre. Da, este multă siguranţă în spatele privirii ochilor acelora puri şi pătrunzători, pentru toţi aceia care vor cu adevărat să aparţină familiei Lui.

Biblia descrie caracterul Tatălui nostru răbdător în multe feluri. Nu lasă loc pentru a-I se reproşa nici o nedreptate. Deşi mulţi îl acuză pentru problemele şi suferinţele lor, este clar: caracterul Lui este fără pată. Să privim doar cîteva din calităţile pe care Biblia le atribuie lui Dumnezeu.

1. Creator

Cel care ne-a creat după chipul şi asemănarea Sa, cu libertatea de a alege în ce fel să răspundem dragostei Lui.

„Căci în El avem viaţa, mişcarea şi fiinţa . .. fiindcă sîntem din neamul Lui" (Fapte 17:28).

„Dar Doamne, Tu eşti Tatăl nostru; noi sîntem lutul şi Tu olarul care neai întocmit: sîntem cu toţii lucrarea mîinilor Tale" (Isaia 64:8).

2. Darnic

El este cel căruia îi place să ne împlinească nevoile fizice, emoţionale, mentale şi spirituale.

„Deci, dacă voi, care sînteţi răi, ştiţi să daţi daruri bune copiilor voştri, cu cît mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer" (Mat. 7:11).

3. Prieten şi sfetnic

El este cel care doreşte să devină prieten intim cu noi şi să ne dea sfaturi, să ne înveţe.

„Tu eşti prietenul tinereţii mele" (Ier. 3:4).

„îl vor numi Minunat, Sfetnic^ Dumnezeu tare, Părintele veşniciilor, Domn al păcii" (Isaia 9:6).

„Mă vei călăuzi cu sfatul Tău" (Ps. 73:24).

4. Corector

El este cel care ne corectează şi ne disciplinează în dragoste.

„Fiule, nu dispreţui pedeapsa Domnului . . . căci Domnul pedepseşte pe cel pe carel iubeşte şi bate cu nuiaua pe orice fiu pe carel primeşte ... dacă sînteţi scutiţi de pedeapsă ... sînteţi copii nelegitimi şi nu fii. Pentru moment disciplina pare dureroasă şi nu plăcută; dar mai tîrziu ea conţine rodul păcii şi al neprihănirii pentru aceia care au trecut prin şcoala ei" (Evr. 12:5-6, 8,11).

5. Răscumpărător

Cel careŞi iartă copiii cînd greşesc şi foloseşte spre bine eşecurile şi slăbiciunile lor; Cel care ne aduce înapoi de la pierzare.

„Domnul este îndurător şi milostiv, îndelung răbdător şi bogat în bunătate ... cît de departe este răsăritul faţă de apus, atît de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi. Cum se îndură un tată de copiii lui, aşa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El" (Ps. 103:8,12-13).

6. Mingîietor

El este Cel care se îngrijeşte de noi şi ne mîngîie la necaz.

„Binecuvîntat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor şi Dumnezeul oricărei mîngîieri, care ne mîngîie în toate necazurile noastre" (2 Cor. 1:3).

7. Apărător şi eliberator

El este cel căruia îi place să ne apere, să ne protejeze şi să ne elibereze.

„Cel ce stă sub ocrotirea Celui Preaînalt şi se odihneşte la umbra Celui Atotputernic zice despre Domnul: «El este locul meu de scăpare şi cetăţuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred.» Căci El te eliberează" (Ps. 91:1-3).

8. Tată

Cel care doreşte să ne elibereze de toţi dumnezeii falşi astfel încît El să fie singurul Tată.

„Eu vă voi fi Tată, şi voi îmi veţi fi fii şi fiice, spune Domnul Cel Atotputernic" (2 Cor. 6:18).

9. Tatăl celor fără de tată

Cel care are grijă de cel fără locuinţă şi de văduvă.

„El este Tatăl orfanilor şi al văduvelor, El Dumnezeu, care locuieşte în locaşul Lui cel sfînt. Dumnezeu dă o familie celor părăsiţi" (Ps. 68:5-6).

10. Tată iubitor

Cel care se descoperă nouă şi ne împacă cu Sine prin Isus Hristos.

„Căci Tatăl însuşi vă iubeşte, pentru că M-aţi iubit şi aţi crezut că am venit de la Dumnezeu" (Ioan 16:27).

Mai sînt mulţi alţi termeni în Biblie folosiţi pentru a descrie caracterul Tatălui nostru Dumnezeu. Cîţiva din aceşti termeni împreună cu locurile din Scriptură în care-i puteţi găsi sînt listaţi mai jos, pentru a vă putea oferi posibilitatea să meditaţi la

minunatul nostru Dumnezeu. El este:

Răbdător	Ps. 78:35-39
Grijuliu	Ioan 2:1-11; 19:25-27
Sfînt	Ioan 2:13-22
Atotcunoscător	Ioan 2:23-25
Milostiv	Luca 19:110
Sensibil	Luca 8:40-48'
Preocupat	Mat. 9:35-38
Tandru	Ioan 12:1-8
Plin de har	Ioan 4:7-27
Iertător	Ioan 8:1-11
Drept	Deut 32:4-5
Bun şi iubitor	Ex. 34:6-7
îndurător	Plîng. 3:23; Luca 23:29-43
Atent	Luca 18:1517
Generos	Mat. 14:13-21; 15:30-38

Puternic	Mat. 17:14-21
înţelept	Mat. 17:24-27
Tare	Marcu 4:35-41
Iubitor	Luca 6:27-36

în ciuda tuturor acestor lucruri pe care Biblia ni le spune despre Dumnezeu - că e bun şi drept — a fost o vreme în viaţa mea cînd L-am respectat, dar nu L-am iubit. Mi-a fost chiar teamă de El, datorită puterii Lui nemaipomenite, dar nu L-am iubit pentru bunătatea Lui.

Doar cînd am reuşit să privesc dincolo de ideile mele despre El, dincolo de dorinţa mea de a discuta în contradictoriu, I-am cerut lui Dumnezeu să mi Se dezvăluie, să-mi spună cum vede El egoismul meu, atunci am început să experimentez o relaţie mai adîncă cu El.

Atunci am descoperit inima lui Dumnezeu, zdrobită pentru mine.

4

Inima zdrobită a lui Dumnezeu

Petrecusem o săptămînă lungă, ţinînd prelegeri şi sfătuind în Norvegia, şi eram obosit. îmi place să fiu cu oamenii, dar la sfîrşitul unei săptămîni cu optsprezece ore de muncă zilnic, voiam să fiu singur, să mă reculeg. Eram „sătul de oameni". în timp ce mă coboram din taxi din faţa aeroportului internaţional din Oslo am înălţat o rugă tăcută către cer. Cererea mea era destul de simplă: tot ceea ce-mi doream era un loc fără companie în avion şi cu puţin mai mult spaţiu pentru picioare (necesar la înălţimea mea de doi metri), ca să mă pot odihni puţin pe timpul zborului de trei ore spre Amsterdam.

înaintînd pe culoarul din mijloc al avionului, uşor aplecat pentru a evita o lovitură în cap, am găsit un rînd gol de scaune, ceea ce însemna spaţiu suplimentar pentru picioare şi un zbor liniştit înapoi pînă la aeroportul Schiphol. Mi-am zîmbit satisfăcut în timp ce mă întorceam să mă aşez, gîndindu-mă ce bun era Dumnezeu că răspunsese la rugăciunea mea pentru puţină linişte şi pace. „Dumnezeu înţelege cît de obosit sînt," mă gîndeam.

Cum m-am întors să-mi iau locul, un om zîmbitor şi cam zburlit veni spre mine, mă salută zgomotos: „Salut! American?" „Da ... da, sînt american," am zis cu lipsă de entuziasm, în timp ce continuam să mă aranjez pe scaun. Am ales locul dinspre culoar gîndindu-mă că este mai puţin probabil ca cineva să se aşeze lîngă mine pentru că ar trebui să păşească peste picioarele mele uriaşe! L-am auzit pe omul care mă salutase că s-a aşezat în spate, dar nu i-am acordat nici o atenţie şi m-am apucat să citesc ceva. După cîteva minute îi apăru capul pe după un scaun: „Ce citeşte?" întrebă el, uitîndu-se peste umărul meu. „Biblia," am replicat uşor enervat. Nu vedea că vreau să fiu singur? M-am rezemat de spetează, dar peste cîteva minute aceeaşi pereche de

ochi mă privea peste scaun. „Ce lucrezi?" întrebă el.

Nedorind să intru într-o conversaţie prelungită, m-am hotărît să răspund scurt. „Un fel de asistenţă socială," am zis, sperînd să nul intereseze. M-a mustrat puţin conştiinţa că am ocolit adevărul, dar nu am îndrăznit săi spun că sînt implicat într-un program de întrajutorarea nevoiaşilor din centrul Amsterdamului. Asta ar fi provocat un alt potop de întrebări nedorite.

„Superi dacă stau lînga matale?" zise el în timp ce păşea peste picioarele mele încrucişate. Se părea că e o luptă inutilă să încerc să evit să vorbesc cu el. Se întoarse cu faţa spre mine şi simţeam că duhneşte a alcool. Scuipa cînd vorbea, pulvcri/indu-mi salivă pe toată faţa.
Mii irita acest om supărător. Nu vedea că vreau să fiu lăsat în p.uc? loalc planurile mele in legătură cu dimineaţa liniştită au losi thsii use de insensibilitatea lui. „O, Doamne," am murmurat inliiiDi, „le mg ajutămă". Conversaţia înainta greoi la început. Am răspuns la citeva întrebări despre ceea ce făceam în Amslerdam, şi am început să mă întreb de ce voia omul acesta aşa de disperat să vorbească cu cineva. Pe măsură ce conversaţia avansa, mia venit ideea că poate eu eram cel insensibil.
„Soţia mea era ca mata," spuse el după o vreme. „Se ruga cu copiii, le cînta şi îi lua la biserică. De fapt," spuse el aproape în şoaptă cu privirea aţintită în gol, „ea a fost singurul prieten adevărat pe care l-am avut vreodată".„Pe care l-ai avut?" am întrebat. „De ce vorbeşti la trecut?"
„Am pierdut-o". Şi lacrimile începură a-i brăzda obrajii. „A murit acum trei luni în timp ce-1 năştea pe cel deal cincilea copil al nostru. De ce?" spuse el cu răsuflarea tăiată, „De ce mi-a luat Dumnezeul tău grijuliu nevasta? Era aşa de bună. De ce nu m-a luat pe mine? De ce pe ea? Şi acum guvernul spune că nu sînt capabil să-mi îngrijesc copiii, şi mi i-a luat şi pe ei!"
I-am luat mîna întră mea şi am plîns împreună. Cît de egoist şi de insensibil fusesem. Nu mă gîndisem decît la nevoia mea de a mă odihni, în timp ce un om ca acesta avea disperată nevoie de un prieten. Apoi mia povestit toată istoria de la început. După moartea soţiei, un funcţionar al statului care se ocupa de anchete sociale a propus ca statul să preia rolul de tutore. Sărmanul om a fost aşa de copleşit de durere încît nu a mai putut munci, iar ca urmare şi-a pierdut şi slujba. Doar în

cîteva săptămîni pierduse absolut totul, soţia, copiii şi slujba. Era decembrie, deci s-a hotărît să plece; na putut suporta gîndul de a fi singur acasă de Crăciun, fără soţie sau copii şi efectiv încerca saşi înece durerea în alcool.
Era prea îndurerat pentru a putea fi mîngîiat. Crescuse cu patru taţi vitregi. Nu şi-a cunoscut niciodată adevăratul tată. Toţi erau duri. Cînd i-am vorbit despre Dumnezeu s-a împotrivit cu înverşunare. „Dumnezeu?" a zis el. „Cred că dacă există vreun Dumnezeu, trebuie să fie un monstru crud! De ce mia făcut Dumnezeul tău iubitor una ca asta?"
în timp ce zburam cu omul acela îndurerat, zdrobit, mi-am amintit că în lumea noastră mulţi oameni nu au nici cea mai mică idee despre un Dumnezeu al dragostei - un Dumnezeu care este un Tată iubitor. A vorbi despre un Dumnezeu iubitor, un Dumnezeu care este şi Tată, le provoacă doar o retrăire a durerilor. Şi chiar mînie. A vorbi despre inima de tată a lui Dumnezeu acestor oameni, fără a participa la durerea lor, frizează cruzimea. Singura cale prin care puteam să mă împrietenesc cu acel om, era să *fiu* dragostea lui Dumnezeu pentru el. N-am încercat consolări trucate. Nu existau mîngîieri pentru el. L-am lăsat saşi verse focul şi apoi i-am turnat ulei peste răni. Voia să creadă în Dumnezeu, dar în adîncul fiinţei lui ideea de dreptate fusese încălcată. Avea nevoie de cineva care să-i spună că e dreptul lui să se mînie, şi să-i spună de asemeni că şi Dumnezeu este mînios. După ce l-am ascultat şi am plîns împreună cu el, acum era pregătit să mă audă spunîndui că Dumnezeu este mai îndurerat decît el pentru ceea ce i se întîmplase soţiei şi copiilor săi.
Nimeni nui spusese vreodată că Dumnezeu are inima zdrobită.
A ascultat în linişte în timp ce-i explicam cum creaţia lui Dumnezeu a fost afectată de păcat şi egoism, astfel încît acum este complet diferită faţă de momentul creării. A

degenerat. Nu este o lume normală. întrebarea pe care a pus-o, bineînţeles, şi pe care toţi o punem odată şi odată este, de ce? De ce îngăduie Dumnezeu? De ce nu intervine El? De ce a creat El fiinţe care să poată decade sau degenera? Dacă este un Tată iubitor, de ce îngăduie toată suferinţa şi nedreptatea care există acum pe pămînt?
Am încercat să-i ajut spunîndu-i răspunsurile la aceste

întrebări care mă ajutaseră pe mine, dar aş accentua că înainte de a încerca să răspundem acestor întrebări cu „capul" trebuie să le simţim cu inima. Este total lipsit de sensibilitate să tratăm aceste întrebări ca pe un exerciţiu intelectual. Dacă înţelegem ce înseamnă suferinţa şi sîntem sensibili la suferinţa altora, doar atunci cred că sîntem capabili să răspundem mai aproape de adevăr. Trebuie să ne amintim că din cauza suferinţei, şi nu doar din revoltă neagă unii oameni existenţa lui Dumnezeu. Cînd experimentează suferinţa îl biciuie pe Dumnezeu. Este de neînţeles pentru ei că El poate fi bun şi totuşi tolerează şi răul în acest univers. Deci îi neagă existenţa.
Dar a-L „biciui" pe Dumnezeu nu rezolvă problema. Dacă nu există un Dumnezeu personal şi infinit, *suferinţa îşi pierde sensul.* Dacă nu există un Dumnezeu, omul este doar un produs complex al hazardului, şi suferinţa nu este decît rezultatul unui proces evolutiv, o problemă fizicochimică de evoluţie. Este probabil o chestiune de supravieţuire a celor mai adaptaţi, dar dacă nu există Dumnezeu, nu există nici absolute morale şi deci nici o bază pentru a spune că vreo formă de suferinţă este imorală. Prin negarea existenţei Lui, negăm orice sens al vieţii şi deci putem spune că de fapt n-are nici o importanţă dacă oamenii suferă sau nu. Nu putem nici măcar pune întrebarea „De ce suferă cei nevinovaţi?" pentru că nu există nevinovăţie. Nevinovăţie implică existenţa vinei, iar vina implică faptul că unele acţiuni ale noastre sînt imorale.
Cred că suferinţa este ceva rău şi tocmai faptul că Dumnezeu există ne îngăduie nouă să spunem acest lucru cu atîta tărie. Dar în felul acesta ajungem la o altă importantă consideraţie.
Ce crede Dumnezeu despre suferinţă şi rău în creaţia Sa? Biblia răspunde acestei întrebări foarte direct. Ea spune că îi aduce o mare întristare în inimă.
„Domnul a văzut ca răutatea omului pe pămînt era mare şi că orice înclinaţie a gîndurilor inimii lui era permanent rea. Şi Domnului Ia părut rău că 1-a creat pe om pe pămînt şi S-a mîhnit în inima Lui" (Gen. 6:5, 6).
Pînă acum am pus întrebări referitoare la dreptatea lui Dumnezeu. Acum haideţi să ne întrebăm care este atitudinea *noastră* faţă de rău şi suferinţă. Reacţionăm noi împotriva răului la fel de profund cum reacţionează Dumnezeu? Mai

important chiar, cum reacţionăm împotriva răului din vieţile noastre? împărtăşim noi mîhnirea din inima lui Dumne/.cu faţă de păcat şi distrugerea pe care o aduce peste tot ce este atins de el? Ar fi ipocrit ca noi să spunem că ne pasă de suferinţa din lume, dacă nu nea întristat suferinţa pe care propriul nostru egoism a adus-o lui Dumnezeu şi altora.
Păcatul mîhneşte inima lui Dumnezeu. Păcatul meu şi al tău au adus multă durere în inima Lui. Pentru că acesta nu este doar un exerciţiu intelectual şi cred că nu ai începe să citeşti o carte ca aceasta dacă nu te-ai fi dedicat căutării adevărului cu sinceritate, îmi dai voie să te sfătuiesc să te opreşti acum şi să te gîndeşti la această problemă foarte importantă? Dacă nai experimentat niciodată tristeţea lui Dumnezeu cu privire la păcat, de ce nu-i ceri să aducă şi în inima ta acest sentiment?

Nu putem experimenta niciodată o vindecare totală a rănilor noastre emoţionale, sau primi dragostea Tatălui pînă cînd nu împărtăşim durerea lui Dumnezeu cu privire la păcat şi egoism. Biblia ne învaţă că există o diferenţă între suferinţa după voia lui Dumnezeu şi cea pămîntească în ceea ce priveşte păcatul. Pavel a scris creştinilor corinteni: „Mă bucur nu pentru că aţi fost întristaţi, ci pentru că întristarea voastră va adus la pocăinţă; căci aţi fost întristaţi după voia lui Dumnezeu, ca să n-aveţi nici o pagubă din partea noastră. în adevăr, cînd întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăinţă care duce la mîntuire, şi de care cineva nu se caieşte niciodată; pe cînd întristarea lumii aduce moartea" (2 Corinteni 7:9-10).
Pocăinţa nu este doar părere de rău, ci este o părere de rău suficient de puternică ca să te oprească să faci rău. întristarea după voia lui Dumnezeu nu este doar o mărturisire a păcatelor. Dacă ne mărturisim păcatele dar continuăm să le facem, nu am experimentat întristarea după voia lui Dumnezeu. Pocăinţa nu este nici doar a avea remuşcări pentru ceea ce ai făcut. Uneori avem remuşcări pur şi simplu pentru că am fost prinşi, sau dacă sîntem obligaţi să încetăm a mai păcătui, dar întristarea după voia lui Dumnezeu nu se bazează pe sentimente sau motive egoiste. întristarea după voia lui Dumnezeu se bazează pe felul în care păcatul îl răneşte pe Dumnezeu şi pe alţii. întristarea după voia lui Dumnezeu produce o schimbare a atitudinii noastre faţă de păcat. începem să urîm păcatul şi să iubim binele.

întristarea după voia lui Dumnezeu de asemenea are ca rezultat respectul faţă de Dumnezeu şi legile Lui. Legile Lui sînt foarte chibzuite dacă meditezi asupra lor: să nu ucizi, să nu furi, să nu minţi, să nu iei soţia sau soţul altuia, şi aşa mai departe. Ascultarea de aceste legi nu înseamnă să trăim pe baza unei moralităţi impuse din exterior, ci înseamnă să trăim felul de viaţă pentru care am fost creaţi să trăim. Maşinile sînt făcute să meargă pe şosele, nu pe canale, peste cîmpuri, sau pe versanţii munţilor; ele au fost construite să consume benzină, nu apă sau cocacola. Unii oameni ar putea zice că nu are nici un haz dacă nu poţi conduce maşinile şi prin lacuri sau pe coastele munţilor, dar cu toate acestea ele nu sînt construite să meargă pe acolo! Dacă nu foloseşti maşina pentru scopul pentru care a fost construită, o distrugi.
La fel şi cu noi. Dumnezeu nea creat să ne iubim, să fim blin/i unii cu alţii, iertători, oneşti, loiali faţă de soţiile şi soţii noştri şi să -L recunoaştem pe El, să trăim în părtăşie cu El. De fapt, esenţa şi sensul existenţei noastre se găseşte în iubirea de Dumnezeu. Dacă îl iubim pe Dumnezeu, ascultarea de poruncile Lui vine de la sine. Nu trebuie să încercăm să ascultăm de legile lui Dumnezeu pentru a merge la cer, sau pentru a nu merge în iad, pentru a fi respectat, sau pentru a primi ceva de la Dumnezeu. Ar trebui să ascultăm de legile lui Dumnezeu pentru El că ne iubeşte şi noi vrem să răspundem dragostei Lui făcîndu-i plăcere prin vorbe şi prin fapte. Ascultarea este un răspunsul dragostei noastre către Dumnezeu! în Amsterdam există legi împotriva bărbaţilor care-şi bat nevestele. Eu personal nu mi-o bat, nici nu trebuie să am un poliţist care să mă urmărească cu puşca la spate şi să-mi spună: „Sînt în spatele tău, aşa că ar fi bine să nu-ţi baţi nevasta!" De ce nu-mi bat nevasta? Mă motivează teama de lege? Nu! Ci *draşostea.*
împărtăşind inima frîntă a lui Dumnezeu putem ajunge să urîm ceea ce urăşte El, fără a avea sentimentul că ne-am pierdut integritatea. Mulţi oameni îl urăsc pe Dumnezeu din cauza religiei. L-au asociat cu toată ipocrizia şi nonsensul pe care l-au văzut în creştinism, şi L-au respins şi pe el împreună cu nonsensul.
Cei mai mulţi agnostici au renunţat la Dumnezeu datorită falsei imagini despre Dumnezeu sau Hristos dată de biserică.

Eu cred că australienii sînt un exemplu clasic din acest punct de vedere. Unii, poate chiar australienii înşişi, îţi vor spune că cei mai mulţi australieni n-ar putea fi mai nepăsători faţă de Dumnezeu decît sînt. Dar eu nu cred asta. Ei nu L-au respins pur şi simplu pe Dumnezeu, ci au respins falsele imagini despre Dumnezeu. Dumnezeul pe care-L resping ei, îl resping şi eu.
Cînd a devenit Bob Hawke prim ministru al Australiei a dat un interviu, în timpul căruia a spus că a învăţat să se preocupe de soarta muncitorului de la tatăl său, a cărui grijă profundă pentru clasa muncitoare se trăgea din credinţa sa în calitatea de tată a lui Dumnezeu. Dar Bob Hawke a renunţat la credinţa în Dumnezeu datorită unei deziluzii cu biserica în timpul unei conferinţe în India.
John Smith, un prieten australian, a spus într-o prelegere misionară ţinută într-o universitate, că sînt trei imagini false ale lui Dumnezeu pe care australienii le refuză, gîndindu-se că L-au respins pe Dumnezeul Bibliei:

1. Dumnezeul indiferenţei
2. Dumnezeul privilegiului şi al prosperităţii
3. Dumnezeul judecăţii arbitrare.

Coloniştii s-au dus în America datorită convingerilor lor, dar australienii au fost trimişi în Australia datorită condamnărilor lor. Un scriitor sugera că trimiţînd criminalii nedoriţi din Anglia în Australia este ca şi cum ai trimite apa de canalizare cît mai departe de casă! Unii au fost trimişi doar pentru furtul unei bucăţi de pîine. Australia era văzută ca o uriaşă colonie penală. Mulţi din gardieni erau preoţi şi pastori. Vă puteţi imagina ce credeau cei mai mulţi oameni despre Dumnezeu dacă erau trimişi pe nedrept într-o închisoare australiană şi sentinţa lor era întărită de un preot? După cum spune şi John Smith, „Australia are o istorie care îi face pe mulţi să nu creadă în Dumnezeu, cînd în realitate ei n-ar trebui să creadă în om!"
Dacă ai fost ofensat de ipocrizie în biserică, sau ai respins un Dumnezeu arbitrar care dă oamenilor legi pe care nu le pot ţine şi apoi îi trimite în iad pentru nerespectarea lor, sau dacă eşti supărat din cauza nedreptăţii şi sărăciei şi ţi-a fost oferit un Dumnezeu căruia nu-I pasă, atunci poţi s-o iei de la capăt fără să-ţi pierzi integritatea. Nu ai respins Dumnezeul Bibliei. Nu L-ai respins pe Isus Hristos!
Dumnezeul Bibliei, Dumnezeul care sa revelat in IMUN

Hristos, urăşte ipocrizia. El se mînie de nedreptate. Diferenţa între Dumnezeu şi noi nu este mînia faţă de nedreptate, ci faptul că El este drept, iar noi nu sîntem.
Oameni ca cel din avion se mînie pe Dumnezeu pentru că au fost răniţi — fie din dezamăgire personală fie prin reacţie la nedreptatea din jurul lor. Dar un om smerit, onest, nu poate purta pică permanent lui Dumnezeu pentru că el trebuie să recunoască în final că el este vinovat tocmai de lucrurile de care-L învinovăţeşte pe Dumnezeu! Noi am comis toţi aceleaşi păcate ca şi marii criminali ai istoriei. Nu ne convine să ne vedem în felul acesta, şi bineînţeles că nu am făcut-o neapărat în acelaşi grad, nici nu neam lăsat dominaţi neapărat în aceeaşi măsură de egoism, dar prin vorbă, gînduri sau fapte am făcut aceleaşi păcate de care-i condamnăm pe alţii. îl condamnăm pe Hitler fără milă, dar sîntem noi la fel de nemiloşi cînd avem dea face cu ura din inimile noastre? „Nu-i urăsc pe evrei," poate spui tu. Dar există cineva pe carel urăşti? Poate unul din vecini? Sau un coleg? Cineva cu care lucrezi? Dacă am urît pe cineva, pe

oricine, exact aceeaşi atitudine 1-a motivat şi pe Hitler.
Omul mîndru îl tot acuză pe Dumnezeu, pentru că refuză saşi recunoască vina. Dacă vrem să ne ocupăm de răul din lume trebuie să începem cu noi înşine. Dacă nu acceptăm propria responsabilitate pentru răul comis, atunci în cele din urmă vom respinge şi învăţătura lui Dumnezeu în ce priveşte răul şi binele şi o vom înlocui cu un motiv sau o filozofie care să ne scuze de a ne închina Lui, admiţîndu-I dreptul de a domni în viaţa noastră.
Dacă credem în Dumnezeu, dar încă îl acuzăm de a fi nedrept, înseamnă că nu neam smerit niciodată suficient de mult ca să putem vedea cum egoismul nostru a adus durere în inima Lui.
Inima lui Dumnezeu este zdrobită. Păcatul nostru Ia zdrobit inima. Păcatul meu şi păcatul tău, şi păcatul întregii lumi. însă Dumnezeu nu doar S-a intristat de păcat. El a şi făcut ceva în privinţa aceasta. Păcatul este cel mai costisitor lucru din întregul univers şi Dumnezeu a plătit preţul. El La dat pe singurul Lui Fiu ca jertfă să ispăşească pentru păcatele întregii lumi. Omul merită să fie pedepsit pentru încălcarea legilor lui Dumnezeu, dar Dumnezeu a trimis pe Fiul Lui să primească pedeapsa pe care o merităm noi.
Dacă suferi cumva de subapreciere, sau eşti rănit emoţional, vei avea de întîmpinat ispita de a fi egocentric. Este foarte uşor să petreci o groază de timp autocompătimindu-tc sau gîndindute la propriile nevoi. Datorită acestui lucru, este foarte important să întîmpini în mod onest pericolul egocentrării şi sa alegi să-L pui pe Dumnezeu în centrul vieţii tale. Trebuie să cauţi să fii mai preocupat de durerea pe care o simte Dumnezeu în inimă pentru egoismul omului, decît de durerile pe care le simţi. Alegînd să-L pui pe Dumnezeu pe primul loc în viaţa ta, te poţi elibera de şabloanele manipulării, ale autocompătimirii, sau cele provocate de teamă, care te rod pe dinăuntru. Dumnezeu doreşte să fii vindecat de aceste dureri şi consecinţele pe care le aduc cu ele, dar nu se poate pînă cînd nu renunţi de a fi tu în centrul vieţii şi să îl pui acolo pe El, Creatorul şi Tatăl tău ceresc.
Dumnezeu nu ne-a creat pentru o viată egoistă, ci pentru a-L sluji pe El şi pe alţii. Cînd ne predăm lui Dumnezeu sîntem liberi să-i iubim şi pe alţii şi pe noi înşine, dar nu egoist, ci cu aceeaşi dragoste pe care o are Dumnezeu pentru noi. El nea creat şi El ne poartă de grijă — îi sîntem preţioşi. Cu cît învăţăm acest fel de dragoste, ne eliberăm, nu mai sîntem controlaţi de propriile noastre nevoi. Iubindu-i pe alţii dintr-o inimă aflată în siguranţă ne păstrăm dragostea pură şi nepătată de manipulare şi egoism.
Inima lui Dumnezeu este zdrobită de mîndrie, ură, amărăciune, necinste, lăcomie şi toate celelalte forme de egoism. Dar în acelaşi fel cinstea noastră, iertarea, dragostea, altruismul şi dorinţa de a-I place Lui, îi aduc multă bucurie în inimă - cu atît mai mult cu cît există atîta egoism în lume.
Ai experimentat vreodată întristarea după voia lui Dumnezeu pentru păcat? Lasăţi mînia să se transforme în întristare. Mînia nu te va schimba, dar întristarea după voia lui Dumnezeu, da. Dacă nu **ţi-ai** lăsat niciodată inima să fie zdrobită, cere-I lui Dumnezeu să-ţi arate inima aşa cum o vede El. Nu vorbesc despre introspecţie, adică să te uiţi la trecutul tău cu morbiditate, ceea ce provoacă condamnare, sau un sentiment de eşec. Vorbesc de ura faţă de păcat aşa cum ii urăşte Dumnezeu, pentru că este aşa de distrugător.
Inima lui Dumnezeu este zdrobită din cau/a păcatului, fi dacă vrei să primeşti dragostea Tatălui, nu cumva să Ic **bu/.c/i**

în mod uşuratic pe bunătatea Lui. Dacă copiii mei vor să experimenteze dragostea mea cînd au făcut ceva rău, ei n-o fac ignorîndu-şi faptele sau considerînd iertarea mea de la sine înţeleasă. Pentru că-i iubesc vreau să fiu sigur că nu sînt indiferenţi faţă de ceea ce au făcut. îmi doresc tare mult săi iau în braţe cu dragoste, dar îi iubesc suficient de mult pentru ai conduce la adevărata pocăinţă pentru ceea ce au greşit. Cînd nu mau ascultat, sau au fost egoişti, îmi rezerv timp să mă conving că înţeleg ce au făcut şi de ce asta este greşit şi apoi îi ajut să aibă o atitudine corespunzătoare. Cînd recunosc că au greşit şi le pare rău, atunci dragostea mea poate fi primită. Eu le o dau oricum, dar am înţeles că atunci cînd sînt vinovaţi de a fi făcut ceva care ştiu că este greşit, nu sînt cu adevărat liberi să primească sau să se bucure de dragostea şi acceptarea mea. O dăruiesc chiar dacă sînt vinovaţi, dar pentru căi iubesc nu sînt satisfăcut pină nu miau primit dragostea.
De multe ori facem lucruri care nu trebuie pentru că sîntem răniţi, dar asta nu ne scuză. Chiar dacă alţii ne-au greşit, trebuie să ne ocupăm de atitudinile şi faptele noastre. Vrem noi să primim dragostea Tatălui? Ea ne va inunda minţile şi sufletele, dacă acceptăm simplu responsabilitatea celor făcute, spuse sau gîndite de noi şi dacăl cerem iertare lui Dumnezeu. Cînd ştim că am greşit, trebuie săi permitem lui Dumnezeu să lucreze în inimile noastre. Nu trebuie să trecem nepăsători pe lîngă păcat, oricît de mic ar fi el. După ce am făcut asta, putem să-I primim dragostea. Făcîndune partea în felul acesta putem să primim dragostea Tatălui pe deplin. Nu mă pot vindeca singur, numai Dumnezeu poate. Dar pot recunoaşte cînd am greşit într-o situaţie, astfel îneît atenţia mi se îndepărtează de la blamarea altora, justificarea sau compătimirea propriei persoane. Cînd fac asta, atenţia mi se îndreaptă către Dumnezeu în mod firesc. Apoi orice altceva poate fi în regulă.
Era odată un băieţel care a rupt o imagine a lumii dintr-o revista creştină, a tăiat-o în bucăţi şi apoi a încercat so facă la loc. Pe urmă sa dus plîngînd la tatăl său pentru că na putut să facă lumea la loc. Tatăl şia privit fiul şi a ştiut că de cealaltă parte a ilustraţiei cu lumea era o imagine a lui Isus. Apoi şia ajutat fiul să pună fiecare bucăţică, ţinînd-o în aceeaşi poziţie, explicîndu-i că atunci cînd Isus este în locul în care trebuie să
fie, atunci se poate pune lumea la loc.
Inima Tatălui este zdrobită din pricina păcatului. Daca lăsăm ca inimile noastre să fie zdrobite de aceleaşi lucruri care Iau zdrobit Lui inima, atunci El va fi în centrul vieţilor noastre. Atunci şi numai atunci va putea fi reaşezată lumea.

5

Dumnezeu este un tată iubitor

„Cum arată Dumnezeu, tată?'
îmi amintesc cum m-am luptat într-o noapte, acum cîţiva ani, cu răspunsul la această întrebare pusă de fiica mea, Misha, care avea cinci ani pe atunci.
Meditînd la întrebarea pusă de Misha, am realizat că în simplitatea ei copilărească, ea a pus o întrebare la care mulţi aşteaptă răspuns. Poate adulţii o pun altfel, dar esenţa ei este aceeaşi. *Dacă există un Dumnezeu, cum arată El?*

Biblia spune că Dumnezeu nu este o fiinţă finită ca tine şi ca mine, dar Sa făcut cunoscut oamenilor într-o manieră aşa de clara şi de inteligibilă încît putem şti cum arată: „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu ... La făcut cunoscut" (Ioan 1:18).
I-am spus fetiţei mele cum arată Dumnezeu. Iam spus că arată ca Isus. De fapt, Isus a spus odată, „Cel care M-a văzut pe Mine, La văzut pe Tatăl" (Ioan 14:9). Isus este Dumnezeu în trup omenesc. Găsim în Scriptură multe exemple în care Isus ni-L dezvăluie pe Tatăl. Un exemplu este în acel pasaj unde cîteva mame evreice îşi aduc copiii la Isus să-şi pună mîinile peste ei, dar ucenicii consideră că este prea ocupat pentru a fi deranjat. însă Isus Şia certat ucenicii şi le-a spus să aducă copiii la El. Ia luat în braţe şi le-a vorbit A avut timp pentru ei, să le asculte poveştile, jocurile. Nu I-a păsat că se murdăreşte aşezînduT pe genunchi — năsucuri neşterse şi tot restul neplăcerilor. Văzînd cum Şi-a făcut Isus timp pentru copilaşi, învăţăm că Dumnezeu are timp să petreacă cu fiecare din noi. El se interesează chiar şi de micile lucruri ale vieţii. Are răbdare cu noi. *Dumnezeu Tatăl arată ca Fiul Sau.*
Dumnezeu semăna cu Isus şi atunci cînd sa oprit să vorbească cu femeia samariteană lîngă fîntînă. „Ce este aşa de ieşit din comun în asta?" poţi întreba. Pe vremea lui Isus, samaritenii erau urîţi şi dispreţuiţi de iudei. Erau priviţi de sus, ca grupurile minoritare din societatea contemporană. Cea cu
Dumnezeu este un tată iubitor
care sa oprit să vorbească, nu era numai din Samaria, ci era şi *femeie.* în acea cultură şi secol, femeile erau considerate inferioare, iar credinţa iudaică nu le privea ca fiind egale cu bărbaţii şi nici capabile să înţeleagă probleme spirituale.
Isus a ridicat-o pe această femeie la acelaşi nivel de valoare, prin simplul fapt că a trecut peste prejudecăţile sociale şi a fost văzut vorbind public cu ea. Făcînd asta, ne-a arătat ceva din cum e Dumnezeu. Dumnezeu i-a creat pe bărbat şi pe femeie după chipul Său. Ambii au, deci, valoare egală în ochii Lui. Discutînd cu această femeie în mod direct nevoile ei spirituale, Domnul Isus nu numai că Şia arătat grija faţă de ea personal, ci de asemenea ne-a arătat că Dumnezeu Tatăl se îngrijeşte în mod egal de bărbaţi şi de femei.
Femeia aceasta nu era doar o femeie samariteană, dar mai era şi o femeie uşoară, imorală. Şi Isus ştia asta. Totuşi nu I-a fost ruşine să fie văzut cu ea. Dimpotrivă, El a *vrut* să vorbească cu ea. De aceea a mers prin Samaria: a vrut să aibă timp să-i arate *dragoste adevărată* acestei femei ce ajunsese cunoscută în întreaga cetate pentru legăturile ei cu bărbaţii. El a văzut dincolo de aparenţa ei dură, de ironia şi de sarcasmul ei faţă de religie. El i-a văzut inima. A văzut-o tînjind după ceva mai mult, ceva care ar umple golul din ea. El a văzut nevoia ei de a fi iubită şi protejată, de a fi şi ea, o persoană unică, deosebită.
Şi astfel a primit dragostea Lui. El a ajutat-o să-L „vadă" pe Dumnezeu într-un fel în care ea nu-L mai văzuse pînă atunci. De aceea a venit Isus. El a venit să ni-L dezvăluie *pe Dumnezeu* nouă, şi să ne ducă *pe noi* la Dumnezeu.
Cum arată Dumnezeu? El arată ca Isus. Nu mă refer la trăsături fizice, căci Dumnezeu este duh, dar prin dragostea lui Isus şi atenţia pe care a acordato El oamenilor, vedem cum este Dumnezeu. în timp ce citeşti despre viaţa lui Isus Hristos în Biblie, devine clar că El nu a fost doar un alt „guru". Prin faptele şi vorbele Lui, El a demonstrat că este revelaţia specială a lui Dumnezeu. Şi nu doar Dumnezeul pe care conducătorii evrei şi-L închipuiau. Isus a vorbit despre Dumnezeu ca despre *Tatăl* Lui, un Dumnezeu *milostiv* şi *iertător, bun* şi *iubitor.* Da, El mai este sfînt şi neprihănit, dar mulţi oameni s-au gimlii ol dacă crezi că Dumnezeu este sfînt, nu ai voie nici măcar sft schiţezi un zîmbet sau să fii vesel, şi nu mai poţi să porţi haine

în culori deschise, să te bucuri de arte sau să iubeşti viaţa! Dar Biblia dezvăluie pe adevăratul Dumnezeu, Dumnezeul care a creat viaţa şî^abreat-o ca să ne bucurăm de ea. Isus a spus ucenicilor: „Am)yenit în lume ca oile să aibă viaţa şi s-o aibă
/ din belşug" (Ioa^0:10).
\ AI spune^lui Dumnezeu „Tată", este greu pentru unii. Se parecă pot săi spună oricum numai aşa nu. Ei experimentează o reacţie emoţională pe care nici ei înşişi n-o înţeleg. Probabil că se produce un blocaj mental sau emoţional pentru cuvintele „Tată" sau „Tăticule" cînd vorbesc despre sau cu Dumnezeu.
De ce? Cred ca s-ar putea să fie cîteva motive. Unul este că unii oameni au fost învăţaţi toată viaţa că pentru al respecta pe Dumnezeu trebuie folosit un Hmbaj solemn. Ei simt că a folosi termeni ne-formali, cînd vorbim despre Dumnezeu sau cu El, este nerespectuos. Această terminologie este învechită şi nu este biblică. Biblia ne învaţă săi spunem lui Dumnezeu „Tată" cînd ne rugăm (Mat. 6:9) şi că Tatăl doreşte să aibă o relaţie intimă cu noi.
Alţi oameni nu-I pot spune lui Dumnezeu „Tată" în mod spontan pentru că nu-L cunosc *personal.* Biblia ne arată că nu e tot una a cunoaşte despre Dumnezeu cu a-L *cunoaşte* pe Dumnezeu în mod personal. în Ioan 1:12, aflăm că: „Tuturor celor care L-au primit, adică celor care au crezut în numele Lui, le-a dat dreptul să se considere copiii lui Dumnezeu". Acest verset ne învaţă că trebuie să facem două lucruri pentru a deveni copii ai lui Dumnezeu. în primul rînd, trebuie să credem în numele Lui. Ceea ce înseamnă să credem că Isus este Fiul lui Dumnezeu, că a murit pe cruce pentru a lua asupra Sa pedeapsa pentru păcatele noastre şi că a înviat din morţi aşa cum spune Biblia. In al doilea rînd, trebuie să-L primim. Ceea ce înseamnă că trebuie să mergem dincolo de asentimentul intelectual, să ne rugăm şi să-L rugăm pe Dumnezeu să ne ierte păcatele şi să-L invităm pe Isus Hristos în vieţile noastre. După ce facem aceste lucruri, El devine Tatăl nostru din ceruri.
Alţii încă nu pot să-I spună în mod liber „Tată" datorită rănilor emoţionale pe care le au de la relaţiile deteriorate cu taţii lor naturali. John Smith din Melbourne, Australia, povestea despre un băiat de stradă, tot timpul băgat prin încăierări, care i-a dat lui John ocazia să-i vorbească despre Dumnezeu. „Bine, meştere", a zis el, „şi cum e Dumnezeu?" Proaspăt întors de la
studii teologice, John a început să-i spună fără să se gindeuscn prea mult înainte, „Este ca un tată". Ochii puştiului au scintciat de ură şi violenţă. „Dacă este ca babacu, poţi să-L păstrezi!" John a aflat mai tîrziu că tatăl puştiului îşi violase fiica de mai multe ori şi-şi bătea soţia regulat.
Ai şi tu astfel de răni nevindecate în relaţia cu tatăl tău? A plecat cumva de acasă pentru vreo altă femeie? Tea abandonat pe cînd erai copil? Te-a ignorat sau te-a comparat mereu cu alţii? Ai venit pe lume nedorit? Ai fost bătut sau molestat? Ai fost dominat sau controlat? Sau poate că ai fost atît de răsfăţat îneît ţi-ai dorit mai multă disciplină şi îndrumare pentru viaţa?
Oricare ar fi cauza, dacă nu poţi să vorbeşti liber cu Dumnezeu ca Tată, sper că în timp ce citeşti această carte şi studiezi ce spune Biblia despre Dumnezeu ca Tată, te vei apropia de El şi vei fi în stare să-L numeşti Tată. Dacă te lupţi să faci asta, poate că ai nevoie de vindecarea rănilor emoţionale care te împiedică să ai încredere în Dumnezeu. Dumnezeu vindecă inimile rănite.
Ia-1 pe Francois ca exemplu ...

52

6

vindecă Dumnezeu inimile rănite

Francois a dat guvernul francez în judecată pentru a cere suspendarea pensiei pe care i-oacorda! Sună incredibil, nui aşa? Povestea lui este una din cele mai neobişnuite din cîte am întîlnit şi ilustrează marea dragoste şi puterea lui Dumnezeu de a vindeca şi de a transforma viaţa unei persoane.

El a venit acum cîţiva ani cînd Sally şi cu mine locuiam pe „Arcă" în Amsterdam. („Arcă" este o comunitate creştină, un fel de casă comună, care găzduieşte oameni dependenţi de droguri, alcool, etc. Era situată pe vremea aceea pe două vapoare transformate în locuinţă, ancorate în port în spatele Gării Centrale.) Cînd l-am văzut pentru prima oară pe Franpois, ochii lui priveau în gol şi erau absenţi, părul îi era lung, creţ şi nepieptănat. Vorbea foarte puţină engleză. După cîteva ore, doi din lucrătorii noştri ce vbrbeau franceza au fost în stare să elucideze situaţia. Folosea LSD şi morfină regulat şi fusese implicat într-un accident de maşină care îl transformase într-un handicapat, datorită unei răni craniene. Era şi într-o stare de psihoză datorată drogurilor (ceea ce însemna că era total rupt de realitate). L-am găsit stînd la capătul digului, lîngă bărcile noastre, meditînd la sinucidere. îşi pierduse dorinţa de a mai trăi şi capacitatea de a mai face faţă realităţii aşa cum o cunoscuse el.

într-adevăr, nici o mirare: afecţiune cerebrală, respingere în familie, droguri, robia ocultismului, probleme psihologice -viaţa nu oferea nici o speranţă. Guvernul francez 1-a declarat Handicapat şi i-a dat o pensie lunară.

După zece luni 8e rugăciune şi post şi multe sute de ore de sfatuire şi reabilitare, unul dintre tinerii care se oferise să-1 ajute pe Francois a venit la mine şi mi-a spus „Francois vrea să vă vorbească. El crede că n-ar mai trebui să continue să primească pensia guvernului."

De ce vindecă Dumnezeu inimile rănite

„De ce nu?" am întrebat, puţin surprins de aceasta întorsătură a evenimentelor.

„Cred că e mai bine ca Francois însuşi să vă explice."

Următoarea conversaţie a fost cea mai plină de satisfacţii in douăzeci de ani, de cînd am început să ajut oamenii să iasă din astfel de probleme. într-o engleză stricată, pe care o învăţase in ultimile zece luni de cînd era cu noi pe „Arcă", Francois mia demonstrat cît de profundă era vindecarea din viaţa lui.

Gîndea clar, şi nu doar despre sine. El arăta că ştie ce înseamnă compasiunea creştină şi dorinţa de a fi o persoană responsabilă. Cît de diferită era această conversaţie faţă de aceea pe care am avut-o cu luni în urmă, cînd a venit pentru prima oară la „Arcă"! în aceste zece luni, Francois experimentase eliberarea de sub robia ocultismului şi o vindecare fizică şi psihică profundă. Aceasta nu înseamnă că era fără probleme sau că rezolvase cu toate cicatricile trecutului, dar vindecarea pe care o trăise era reală şi, după cum au dovedit ultimii unsprezece ani, era şi permanentă. în timpul acestor zece luni, Francois ajunsese la concluzia că viaţa are sens şi pentru el. Nu mai voia să moară. De fapt, începuse să aibă o îndîrjire supărată faţă de viaţă şi ceea ce voia să

facă. Simţea că trebuie neapărat să spună altora despre iertarea păcatelor şi împlinirea personalităţii pe care el a experimentat-o punînduşi încrederea în Isus Hristos. Voia să fie evanghelist!
Dar mai întîi era o mică problemă de rezolvat cu guvernul francez. Francois s-a întors în Franţa pentru a spune oficialităţilor că nu era „nebun" şi că putea lucra ca orice cetăţean responsabil, pentru a se întreţine. Autorităţile nu avuseseră niciodată un caz care să ceară să nu primească pensie de invaliditate. Atunci au considerat că trebuie să fie nebun cu adevărat!
Deci au continuat să-i plătească lui Francois pensia lunară. Dar asta nu 1-a făcut să renunţe. După ce s-a rugat şi a cerut şi sfatul altora, a hotărît să-şi găsească un avocat şi să dea guvernul în judecată, pentru al determina să oprească pensia de invaliditate. Cu greu îşi imagina el surprizele care i se pregăteau.
Nişte „prieteni" de ai lui au luat legătura cu avocatul şi Iau convins că era în „interesul tuturor" ca Francois să conlimiic să-şi primească pensia şi astfel că ar fi mai bine nft

mărturisească împotriva lui la proces. Spre surprinderea lui Francois, â făcut-o. EVcNiescurajat. Era ultima zi cînd se audiau martori cîrid lucrurile au ţijiat o altă întorsătură. Judecătorul 1-a chemat p0 Francois la bară pentru al întreba încă odată.
„Zici că eşti creştin, tinere?" /
„Da, domnule." /
„Şi crezi ca îsus Hristos ţi-a schimbat viaţa?" a întrebat el.
„Da, domnule."
„Şi mai crezi că tot El te-a vindecat şi ţi-a rezolvat problemele trecutului şi acum poţi lucra?"
„Da, domnule."
încă o data a mai repetat judecătorul întrebarea, „Crezi în Isus Hristos ca mîntuitorul tău personal? Crezi că ţi-a iertat păcatele?"
„Da, domnule."
„Foarte bine, tinere. La fel cred şi eu. Achitat."
Judecătorul a luat o hotărîre în favoarea lui Francois. Şi el credea în Isus Hristos ca mîntuitor personal! De necrezut, mai ales în Franţa, Dumnezeu avusese grijă să dea cazul lui Francois unui judecător creştin. Francois era peste măsură de bucuros. în ciuda problemelor lui trecute, în ciuda eforturilor prietenilor lui neloiali şi a avocatului care mărturisise împotriva lui, Dumnezeu i-a dăruit victoria. Ca tînăr creştin, Francois 1-a văzut pe Dumnezeu la lucru de partea sa atunci cînd el a făcut ceea ce se cuvenea.
Asta nu înseamnă că din momentul acela Francois n-a mai avut probleme. Deşi Dumnezeu face minuni de vindecare şi restabilire, El o face de obicei într-un proces, nu instantaneu. Dumnezeu vrea să ne implice în procesul de vindecare. Trebuie să reacţionăm la dragostea lui Dumnezeu cu ascultare şi smerenie pentru ca vindecarea să aibă loc. Acest proces se numeşte „sfinţire". (Sfinţire înseamnă să cureţi ceva care era murdar, în sensul răului şi al egoismului; mai înseamnă să fii pus deoparte pentru o destinaţie curată, „sfîntă"; să devii om întreg.)
Este foarte încurajator să vezi că Biblia vorbeşte în mod specific despre vindecarea cicatricelor afective. în cartea lui Isaia, autorul indică spre un viitor cînd Domnul va trimite un Mîntuitor pentru a răscumpăra oameni din păcat şi egoism. Isaia 53:3 spune

că Mîntuitorul va fi „un om al durerii şi
obişnuit cu suferinţa." Şi continuă spunînd că „El suferinţele noastre le-a purtat şi durerile noastre le-a dus" şi că „prin rănile lui sîntem tămăduiţi". Această vindecare este atît pentru vina egoismului nostru cît şi pentru consecinţele acestuia -cicatricile pe care le purtăm în personalităţile şi stările noastre afective. In capitolul 61 al aceleiaşi cărţi ni se spune că Mesia, Mîntuitorul, va aduce veşti bune celor nenorociţi ... va lega rănile celor cu inima zdrobită ... va proclama eliberarea captivilor şi deschiderea închisorilor pentru cei ce sînt în lanţuri'; şi spune că celor ce plîng li se va da „untdelemn de bucurie". în Psalmul 34:18, David spune că „Domnul este aproape de cei cu inima frîntă, şi-i scapă pe cei cu duhul zdrobit" Psalmistul spune în capitolul 147:3 că Domnul „vindecă pe cei necăjiţi şi le leagă rănile". *Acestea sint veşti bune pentru o lume zdrobită.*
în ciuda a ceea ce a făcut Isus pentru noi, unii oameni încă se mai întreabă de ce stă Dumnezeu în cer, departe de durerea şi realitatea crudă a acestei lumi căzute. Ei se simt trădaţi de Dumnezeu şi I se împotrivesc din această cauză. „De ce nea creat şi apoi nea părăsit?" întreabă ei.
După ce a fost prins între doi prieteni implicaţi într-o neînţelegere foarte dureroasă, care a adus la suprafaţă nişte răni mai vechi, un prieten de-al meu s-a trezit odată pe un cîmp strigînd către Dumnezeu: „Te iert, te iert, te iert." Pînă în acel moment nu a realizat că în mod cu totul greşit îl considerase pe Dumnezeu responsabil pentru tot ce sa întîmplat. într-un fel el îl blama pe Dumnezeu pentru dificultăţile pe care prietenii lui le experimentau.
Nu facem mulţi dintre noi la fel? în inimile noastre îl considerăm pe Dumnezeu responsabil pentru jignirile pe care ni le aduc omenii, hrănindune în secret gîndul ascuns că, într-o analiză finală, El este vinovat.
Dar Dumnezeu nu este vinovat. El nu este autorul răului, nici nu ne ispiteşte cu rău. El este drept în toate căile Lui şi bun în tot ceea ce face. El nu este cauza problemelor noastre şi nu ne-a abandonat în mijlocul lor. Dumnezeu a venit şi a trăit printre noi. Sa făcut om. A suferit în toate lucrurile ca şi noi, ba chiar mai mult.
Dumnezeu L-a creat pe om şi omul 1-a respins. Dumnezeu n trimis mesageri şi profeţi pentru a reaminti oamenilor cu l'l i u

creat, dar oamenii i-au ucis cu pietre pe profeţi şi au omorît mesagerii. Astfel, în sfîrşit, Dumnezeu a venit El însuşi. Creatorul a intrat în creaţia Sa, dar creaturile au refuzat să-L recunoască pe Făcătorul lor. De fapt, creaturile L-au răstignit pe Creator. Ce a făcut Creatorul atunci? El a întors pe dos această cea mai mare\cruzime a umanităţii şi a prefăcut-o în sursa iertării *on\u\\\i\\Ndi\L-am omorît şi El a folosit actul cel mai marejde egoism \al nostru ca sursă a iertării.*
Işus Hristos ^ste vindecătorul străpuns. El a trecut prin toate suferinţele pe *cire* le-a experimentat omenirea vreodată. Biblia spune că a fosţ/îspitit în toate lucrurile ca şi noi. Vorbind despre Isus ea preot pentru noi, Biblia spune: „Căci noi nu avem un mare preot căruia să nui pese de noi, ci unul care în orice privinţă a fost ispitit ca şi noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu credinţă de scaunul harului, ca să primim îndurare la vreme de nevoie" (Evr. 4:15-16).
Vedeţi ce spune acest pasaj? Observaţi ce diferit este Isus de toţi cei care au slujit în numele Lui, dar cărora nu le-a păsat de cei pe care iau slujit? Isus este unic din acest

punct de vedere. El este Dumnezeu, dar un Dumnezeu la care putem veni fără reţineri, şi un Dumnezeu care nu se teme să Se implice în problemele noastre. De fapt, El a trecut prin ce am trecut noi pentru ca noi să ştim cu siguranţă că ne iubeşte. A rămas singur, părăsit de toţi prietenii. A înfruntat prejudecăţile şi dispreţul lumii. El ştia ce înseamnă să-ţi pierzi tatăl. N-a stat în cerul Lui sfînt, departe de orice realitate a acestei lumi. Ci a venit ca om, la noi pe pămînt.

S-a născut în sărăcie. Neamul Lui a fost ostracizat şi oraşul Lui natal ridiculizat. Nu avea nimic care să ne atragă şi oamenii au pus sub semnul întrebării prieteniile Lui. Tatăl Lui pămîntesc a murit cînd era încă un copil. în anii din urmă a călătorit pe drumuri şi prin cetăţi fără să aibă un adăpost. A fost înţeles greşit în lucrarea Lui şi a fost părăsit cînd era în ceasul morţii. Toate acestea le-a făcut pentru mine şi pentru tine. A făcut-o pentru a se identifica cu noi în slăbiciune. Dar a mai făcut-o şi ca un act jertfitor de suferinţă în locul nostru, pentru ca noi să fim întregiţi.

Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a venit în lume pentru a ne aduce vindecarea şi speranţa. Noi trăim în înstrăinare, în alienare din cauza egoismului nostru şi a egoismului acelora
care au păcătuit împotriva noastră. Experimentăm înstrăinarea aceasta în noi înşine, cu Dumnezeu şi cu alţii. Isus a venit pentru a aduce împăcarea în locul înstrăinării, vindecarea în locul rănilor şi împlinirea în locul fragmentării personalităţii.

Biblia ne învaţă de asemeni că Isus Hristos va veni din nou. Cînd va veni a doua oară, va duce la apogeu procesul de vindecare şi împăcare început la prima Lui venire, acum două mii de ani. El va termina ceea ce a început. Putem aştepta cu toată nădejdea cea de-a doua a Lui venire datorită realităţii primei Lui veniri. El va eradica suferinţa şi întristarea, boala şi tot egoismul. Apoi va domni pe pămînt cu putere înfricoşătoare. Dar *acum* domneşte cu răbdare şi milă. El a venit să-Şi stabilească domnia, dar doreşte să cîştige inimile oamenilor prin dragoste, nu prin putere sau forţă.

„împărăţia Lui", adică domnia Lui în inimile oamenilor, a început, dar nu în toată plinătatea ei. Biblia promite că atunci cînd îşi va stabili împărăţia, toată boala, suferinţa şi durerea afectivă se va sfîrşi. Am început deja să vedem aceste lucruri, dar ele vor fi împlinite pe de-a întregul cînd se va întoarce. Ele sînt reale chiar şi acum, dar atunci vor fi depline.

De ce a procedat El în felul acesta? De ce nu Şi-a aşezat împărăţia împreună cu toate promisiunile *chiar acurrP.* Pentru că El caută să-Şi stabilească autoritatea prin colaborarea noastră voluntară. Ar putea să folosească armate şi putere absolută pentru a obliga oamenii să-L slujească, dar la ce bun să-L slujim de frică şi nu din dragoste? Nu asta vrea El. Ar putea face uz de miracole sau de bani ca să ne atragă, dar la ce bun să-L slujim din interes şi nu pentru că-L iubim pentru ceea ce este El?

El caută să găseacă oameni care să împlinească intenţiile Lui iniţiale pe care le-a stabilit cînd a creat lumea. *El doreşte prietenia cu noi.* Şi nu vrea asta doar pentru un select grup de egoişti. Scopul Lui este de ai uni pe toţi cei care-L iubesc într-o familie. Deci oricînd se găsesc oameni care să-L iubească, El îi apropie unii de alţii pentru a se bucura de prietenie, ajutor şi sprijin reciproc şi sărbătorirea dragostei, iertării şi împlinirii pe care le-a dat-o. Astfel de familii sînt exact ceea ce ar trebui să fie Biserica.

„Familia Tatălui" este de asemeni un canal al dragostei Lui şi o mîngîiere pentru oamenii suferinzi. Cînd iubim, ne acceptăm şi ne iertăm unul pe altul, ca şi copii ai lui

T

v>
Dumnezeu, ca fraţi şi surori, dragostea lui Dumnezeu curge prin noi pentru a ne vindeca unul pe altul. Părtăşia şi prietenia sînt unul din sacramentele bisericii. Sacramentul a fost definit în mod tradiţional ca un mijloc prin care acţionează harul. Sacramentele includ botezul şi cina Domnului. Prin fraţii şi surorile noastre în familia lui Dumnezeu, El procură dragostea şi acceptareacare ne eliberează de temerile noastre şi ne permite â&Tcreşterrix spiritual. Putem fi noi înşine şi putem fi dedicaţislujirJi celorlalţi fără teama de a fi respinşi. Putem să-i acceptăm pe alţii în ciuda slăbiciunilor lor. Putem ierta chiar şi atun,ci cînd alţii ne jignesc. Şi toate acestea din pricina harului lui E)umnezeu, Harul Lui, adică dragostea Lui nemeritată face asta pentru noi. Noi nu avem în noi capacitatea de a iubi în felul acesta. Dar Dumnezeu ne dă această dragoste. Noi nu avem puterea de a ne vindeca unii pe alţii, dar prin noi Dumnezeu îi vindecă pe ceilalţi. Fiecare creştin are slujba lui. Noi sîntem „administratori ai harului".
Ajunşi aici, este bine să vă avertizăm de un lucru. Dacă sîntem răniţi, trebuie să fim atenţi să nu ne concentrăm asupra oamenilor ca fiind sursa vindecării în vieţile noastre. Oamenii nu pot da ceea ce numai Dumnezeu dă. *Dacă vrei ca oamenii să te vindece, vei fi foarte curînd dezamăgit.* îndreaptă-ţi atenţia asupra Tatălui ceresc, El este singurul în stare să te vindece cu totul. Deseori El va face acest lucru prin oameni, dar aminteşte-ţi că El este sursa şi oamenii doar canalul.
Vindecarea emoţională este aproape întotdeauna un proces. Are nevoie de timp. Există un motiv foarte important pentru asta. Tatăl nostru care este în ceruri nu vrea numai să ne elibereze de durerile rănilor trecutului, ci doreşte să ne aducă şi la maturitate, atît spirituală cît şi afectivă. Acest lucru ia mult timp, pentru că avem nevoie de timp pentru a învăţa să alegem corect. El ne iubeşte destul pentru a ne da timpul necesar nu numai pentru a ne vindeca rănile, ci şi pentru a ne construi caracterul. Fără creştere de caracter, vom fi răniţi din nou. Vom acţiona egoist, prosteşte, ceea ce ne va răni şi-i va face şi pe alţii să ne rănească. Pentru că ne iubeşte, El doreşte ca şi noi să dorim acest fel de maturizare a caracterului. El ne aşteaptă să fim gata pentru a fi vindecaţi. Atitudinea noastră corectă faţă de alţii aduce adesea eliberarea inimilor noastre.

Cum vindecă Dumnezeu inimile rănite

în capitolul următor am enumerat etapele care sînt necesare pentru vindecarea rănilor psihologice şi afective. Nu am intenţionat ca aceste etape să fie privite ca un fel de formule magice ori talisman. Adevărurile pe care le reprezintă fiecare dintre ele trebuie să fie aplicate la inimile noastre pe măsură ce sîntem mai gata pentru ele şi prin călăuzirea Duhului Sfînt. (Dacă nu ştii cum să te laşi călăuzit de Duhul Sfînt, cerei să te ajute. El a promis să-i ajute pe toţi cei care io cer.) Ia fiecare etapă şi aplic-o personal la situaţia ta.
Dacă problemele tale sînt complexe, poate ai nevoie de un sfătuitor bine pregătit sau de un psihiatru. La sfîrşitul acestei cărţi este un apendice cu îndrumări în privinţa alegerii unui sfătuitor sau a unui psihiatru. Aveţi dreptul să le puneţi întrebări înainte ca ei s-o facă. Cred că este foarte important ca niciodată să nu acceptaţi să fiţi sfătuit de cineva pînă cînd nu vă simţiţi pe deplin în siguranţă cu aceea persoană, şi nu aveţi încredere că este suficient de competentă şi pricepută pentru a vă ajuta. Este o mare diferenţa între un prieten creştin care încearcă să te ajute încurajîndute în dragoste şi cineva care se consideră „sfătuitor", dar nu este calificat.

Nu trebuie să trăim cu durerea. Datorită dragostei lui Dumnezeu şi pentru că Isus a suferit în locul nostru, nu mai trebuie să ne purtăm rănile cu noi toată viaţa. Putem fi vindecaţi şi eliberaţi.
Dar este un preţ de plătit. Odată am întîlnit un om în India care n-a vrut să plătească preţul acesta. De fapt, mia spus ceva ce nu mi-a mai spus nimeni niciodată. L-am întîlnit într-o zi într-o piaţă în sudul Indiei...

7

Cum vindecă Dumnezeu inimile rănite

\ Arn întîlnit cîndva un om care spunea că n-a păcătuit niciodată! Era într-o piaţă din Madras, India. Datorită interesului nostru comun în religie, conversaţia noastră banală sa transformat repede întruna serioasă. Cînd i-am spus că eu cred că Dumnezeu este iertător cu aceia care îşi recunosc păcatele, el a afirmat că n-a făcut nimic rău în toată viaţa lui!
„Nai minţit niciodată?" l-am întrebat.
„Nu, niciodată", veni răspunsul.
„Vrei să spui că nai furat niciodată sau n-ai urît pe nimeni?"
„Nu, niciodată."
„N-ai comis adulter niciodată?"
„Nai fost neascultător cu părinţii?"
„Nu".
„N-ai copiat la vreun examen la şcoală?"
„Nu, nici asta."
Eram uluit. Apoi m-am gîndit la altă întrebare. „Pariez că eşti mîndru de faptul că n-ai păcătuit, nu-i aşa?" l-am întrebat eu cu subînţeles.
„O, da", replică el, „foarte mîndru, foarte mîndru!"
„Iatăte, dar", am zis, „ai păcătuit chiar acum pentru prima oară! Eşti un om mîndru!"
La care el a rîs tare şi m-a felicitat că l-am prins păcătuind pentru prima oară!
Deşi nu sîntem toţi la fel de mîndri ca acest om, toţi am ratificat păcatul lui Adam. Adam a nesocotit dreptul lui Dumnezeu de ai guverna viaţa şi a ales să meargă pe drumul lui, iar noi toţi am făcut acelaşi lucru. Ne este greu să admitem că şi noi ne-am răzvrătit împotriva lui Dumnezeu şi am negat dreptul Lui de a fi Dumnezeu în vieţile noastre.
Fără să recunoaştem această, cea mai importantă problemă a omenirii (egoismul nostru), simpla tratare a frustrărilor şi a neîmplinirilor noastre, doar amînă inevitabilul. Anestezicele nu

pot ţine în viaţă un pacient în faza terminală a cancerului, Pol numai să îndepărteze durerea, şi asta este important cînd cineva are dureri mari, dar de ce am lua doar anestezice dacă există un antidot care poate vindeca total acest cancer?
La fel şi cu noi, dacă vom căuta anestezice emoţionale, dar negăm problema noastră cea mai importantă. Ce minunat, Dumnezeu doreşte să ne ierte, doar să ne recunoaştem mîndria şi egoismul şi săL rugăm să ne ierte. Reacţiile noastre adînci, lăuntrice, în a face acest lucru, nu sînt decît confirmări ale nevoii noastre de adevăr.
Spunîndu-ne că ne-am răzvrătit împotriva Lui, Dumnezeu nu ne condamnă sau respinge. Unii oameni simt că Dumnezeu îi respinge cînd citesc în Biblie că sînt

păcătoşi. Nu este aşa. Dumnezeu ne ajută pur şi simplu să înţelegem cea mai importantă problemă pe care o avem şi cum să-i facem faţă.
Dar nu numai că noi păcătuim. Şi alţii *păcătuiesc împotriva noastră.* Sînt fapte care ne afectează, comise împotriva noastră de către alţii, intenţionat, din egoism sau neintenţionat, pur şi simplu pentru că nu sînt perfecţi. Păcatul altora împotriva noastră nu scuză răspunsuri cu aceeaşi monedă din partea noastră, ci ne ajută să ne înţelegem pe noi înşine, şi pe alţii, în timp ce ne străduim să reacţionăm aşa cum trebuie cînd sîntem nedreptăţiţi sau jigniţi.
Pentru a beneficia de o însănătoşire completă şi o bogată binecuvîntare, iţi propun să parcurgi următoarele etape fără grabă, cu rugăciune. După citirea fiecărei etape fă-ţi timp să te rogi şi să o aplici în viaţă. Dacă este dureros, roagă un prieten sau un lider spiritual să parcurgă etapele cu tine. Trebuie să fii pregătit şi să suferi puţin, dacă sînt răni nevindecate. Pentru a se vindeca pe de-a întregul, vechile răni trebuie redeschise si curăţate de orice „infecţie", sau amărăciune care sa depus acolo. Chiar dacă este dureros o vreme, cu timpul, „curăţarea" va aduce multă bucurie şi tămăduire. Nu încerca să fugi de probleme pentru că nu faci decît să amîni momentul „operaţiei".

M
Cum ne vindecă Dumnezeu rănile
Etapa 1: Recunoaşte ţi nevoia de vindecare
Pentru cei mai mulţi oameni, aceasta nu reprezintă o problemă. Dar dacă sîntem răniţi şi nu recunoaştem că avem o nevoie, nu poate fi vorba de vindecare sau ajutor pentru viaţa noastră. Să ne recunoaştem nevoile este semn de sănătate mintală şi de sinceritate pur şi simplu.
Toţi avem nevoie de vindecare şi îmbogăţire afectivă a personalităţii. *Nu crede că tu reprezinţi o excepţie.* Dorinţa de a învăţaţi smerenia vor fi acelea care-i vor îngădui lui Dumnezeu să lucreze în yiaţa ta. Unii dintre noi nu-şi pot recunoaşte nevoile de tearria de a nu fi respinşi. Dar adevărul e tocmai contrariul. Cînd ne recunoaştem nevoile, ceilalţi ne vor respecta mai mult pentru onestitatea noastră. Toţi ne putem aduce aminte de o vreme cînd ne-am făcut vulnerabili mărturisindu-ne nevoile, iar apoi nu ni s-a răspuns cu dragoste şi înţelepciune. Dar nu lăsa ca acea experienţă nefastă să te împiedice să primeşti vindecarea lui Dumnezeu. Ridică-te deasupra micimii faptelor altor semeni. Nu lăsa ca sentimentul frustrării din trecut să-ţi domine acţiunile sau atitudinile viitoare.
începe prin a fi sincer cu Dumnezeu. El ştie oricum totul despre tine. Nu te va respinge. De fapt, El aşteaptă şi doreşte să fii sincer astfel încît să-I poţi primi dragostea şi ajutorul. Împărtăşeşte-I totul. Spune-I Lui durerile, temerile, dezamăgirile tale — *totul.* Lui îi place sinceritatea.
Apoi trebuie să te deschizi faţă de cineva care te poate ajuta să treci prin aceste etape de vindecare.
Dacă le-ai greşit altora, va trebui să mergi şi să te împaci cu ei. Aceasta este o parte a recunoaşterii nevoilor tale. Tu faci asta nu pentru a fi iertat de Dumnezeu, ci pentru că ai fost iertat deja. Rezultatul restabilirii relaţiei tale cu Dumnezeu este dorinţa de aţi reface relaţiile cu alţii.
John Stott ne împărtăşeşte cîteva precauţii foarte folositoare în această privinţă, în cartea lui, *Confess Your Sins* (Mărturiseşte-ţi păcatele). El vorbeşte despre un cerc de

mărturisiri: păcate secrete, păcate intime şi păcate publice.
Trebuie doar să le mărturisim la nivelul la care au apărut. I);u ;i este un păcat secret, adică, un păcat al minţii sau al inimii, care n-a fost niciodată spus sau pus în practică, atunci trebuie doar mărturisit lui Dumnezeu. Există bineînţeles libertatea de a împărtăşi aceste lucruri prietenilor apropiaţi sau fraţilor m Hristos, din dorinţa de a fi sinceri în ceea ce priveşte slăbiciunile din viaţa noastră, dar nu este neapărat necesar să o facem. Rămîne la alegerea noastră. De fapt e bine să o facem numai cînd sîntem siguri de ceilalţi şi simţim că Dumnezeu ne călăuzeşte în mod specific spre aceasta; niciodată însă din constrîngere. Chiar şi aşa, trebuie să fim înţelepţi şi atenţi cum împărtăşim.
Poate fi foarte nepotrivit să mărturisim anumite păcate ale inimii, altora. Dacă este păcatul nostru şi dacă persoana împotriva căreia am păcătuit mental nu ştie despre el, nu trebuie s-o împovărăm cu acest păcat, în afară de cazul că, dintr-un motiv anume, asta iar fi de mare ajutor. Dacă ai îndoieli, cere un sfat matur mai întîi.
Sînt anumite păcate care sînt comise la nivelul secret sau intim al fiinţei noastre, ruşinoase în natura lor. Cred că trebuie să căutăm şi o anume restaurare a bunei cuviinţe, în special în privinţa unor păcate de natură sexuală.
Dacă eşti într-o adunare în care Dumnezeu îi călăuzeşte pe oameni să-şi recunoască public păcatele, nu trebuie să te simţi constrîns să mărturiseşti păcate private. Dacă simţi că Dumnezeu vrea să spui ceva, poţi să-L asculţi, dar fii înţelept şi spune pur şi simplu: „Am păcătuit împotriva Domnului", sau „Domnul mia arătat cît de mare este iertarea Lui, în ciuda neascultării mele trecute", sau „Nu am trăit în lumina pe care Dumnezeu mi-a dat-o şi Dumnezeu îmi arată că am fost un ipocrit. El doreşte ca eu să mărturisesc că I-am greşit şi să primesc iertarea.'
Nu mărturisi păcate sexuale în public, constrîns de alţi oameni. Dacă nu din alt motiv, este neînţelept s-o faci pentru că poţi să-i ispiteşti pe ceilalţi la gînduri necurate sau săi încarci cu imagini murdare. Cei care stau în grup nu trebuie să fle împovăraţi cu mărturisirile păcatelor sexuale ale altuia fără u II întrebaţi dacă vor să asculte aşa ceva. O astfel de mărturisire in sine poate să-I aducă ocară lui Dumnezeu, poate face reclama păcatului sau îi poate constrînge şi pe alţii sugerîndule *c&* ţi el

trebuie să-şi răscolească trecutul şi saşi mărturisească păcatele. Poate chiar să-i împingă pe unii să mărturisească păcate care n-au fost puse în ordine cu alte persoane implicate în situaţie. Uneori este bine să împărtăşeşti aceste lucruri cu un sfătuitor matur dacă nu ai conştiinţa descărcată şi ai sentimentul că Dumnezeu nu te poate ierta, dar nu trebuie să faci acest lucru public.
Dacă trebuie să ceri iertare unei persoane pentru că ai păcătuit împotriva ei astfel, nu intra în detalii şi nu fii neînţelept în relatare. Spune doar ce trebuie spus. Mărturiseşte şi apoi cere iertare. Este suficient.
Un principiu sănătos este că, dacă ai un păcat secret, mărturiseştel lui Dumnezeu; dacă este un păcat intim, cere iertare celui împotriva căruia ai păcătuit; şi dacă este public, cere iertare grupului.
Dacă ai o slăbiciune într-o anumită problemă, ar putea fi de mare ajutor să o împărtăşeşti cu cîţiva prieteni respectaţi ca să ştii astfel că ai dat socoteală cuiva, dar reţine, trebuie s-o faci în mod liber, dintr-un sentiment de siguranţa şi încredere, nu din con str îngere.
în rezumat, etapele de vindecare şi împlinire, raportate la sinceritate în privinţa nevoilor noastre, sînt după cum urmează:
1. Fii onest în privinţa nevoilor şi păcatelor. Sinceritatea în recunoaşterea nevoilor

sau păcatelor dă voie harului lui Dumnezeu în viaţa ta.
2. Primeşte harul lui Dumnezeu. Harul (graţia) este darul de dragoste, acceptare şi iertare al lui Dumnezeu pentru noi, care ne dă singuranţă în El. Această siguranţă toarnă credinţă în Dumnezeu în inimile noastre.
3. încredete în Domnul şi în alţii. Credinţa eliberează încrederea şi ne dă posibilitatea de a avea relaţii de inimă cu Dumnezeu şi cu alţii.
4. Construiţi relaţii de inimă cu Dumnezeu şi cu alţii. Relaţiile de dragoste şi încredere sînt posibile dacă ne-am smerit mai întîi. Apoi Dumnezeu poate dărui dragostea şi iertarea atît pentru noi personal cît şi de la noi către ceilalţi.
Cum vindecă Dumnezeu inimile rănite
Contrariul acestui proces este şi el posibil:
1. Relaţii rupte. Cînd relaţiile sînt rupte ni se pare dificil sa mai avem încredere în alţii.
2. Legali sm. Cînd relaţia noastră cu alţii nu merge, avem tendinţa să devenim critici şi să judecăm. Trăim prin „lege", nu prin har. Aceasta ne face să nu mai avem încredere în alţii.
3. Neîncredere. Cînd nu avem încredere în alţii, deseori proiectăm asupra altora neîncrederea noastră crezînd că alţii n-au încredere în noi. Atmosfera de marginalizare creşte şi între noi şi ceilalţi apar ziduri.
4. Ziduri. Zidurile produc izolare, deci reversul relaţiilor de inimă.
Cînd vrem să fim sinceri cu nevoile noastre, este important să facem distincţia între păcat, jignire şi înrobire. Pentru păcat este necesară iertarea, pentru o jignire este nevoie de vindecare, iar pentru robia spirituală, este nevoie de eliberare. Uneori avem nevoie de ajutor în toate aceste trei domenii. Nu poţi mărturisi o jignire ce ţi s-a adus ca fiind păcat, pentru că nu este. Dar dacă, în urma jignirii, ai reacţionat cu o atitudine sau faptă păcătoasă, chiar dacă alţii sînt vinovaţi, *Dumnezeu te consideră răspunzător pentru reacţia ta.* De fapt, Dumnezeu nu vede această vină ca fiind 80% a persoanei respective şi 20% a ta, ci ca fiind amîndoi 100% răspunzători pentru acţiunile voastre. Pînă nu accepţi proporţia de 100% de responsabilitate pentru acţiunile comise, vindecarea este blocată în viaţa ta. De ce? Dacă nutreşti resentimente, şi amărăciune, sau ai o atitudine neiertătoare, vindecarea şi iertarea lui Dumnezeu sînt blocate. „Căci dacă iertaţi oamenilor greşelile lor şi Tatăl vostru care este în ceruri vă va ierta greşelile voastre. Dar dacă nu iertaţi oamenilor greşelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greşelile voastre" (Mat. 6:1415).
Pentru a rezuma acest punct, aş dori să accentuez importanţa recunoaşterii nevoii de a fi vindecat, dacă ea există cu adevărat în viaţa noastră. Am văzut mulţi oameni făcind fapte pentru Dumnezeu, dar activitatea lor a fost pătata de nevoia de a se impune, sau de a cîştiga acceptare, sau tic nesiguranţa în ceea ce făceau. Slujirea lui Dumnezeu şi ;i ulm din jur trebuie să decurgă din siguranţa noastră şi dinii im sentiment de mulţumire, de normalitate, nu din dorinţa <lr II

dovedi că sîntem cineva. Cu timpul îi vom place lui Dumnezeu, vom avea o mai bună imagine de sine, ne vom iubi mai mult munca, şi vom fi o mai mare binecuvîntare pentru ceilalţi, dacă ne luăm timp să creştem întru desăvîrşire şi vindecare afectivă.
Etapa 2: Mărturisirea resentimentelor
Unii din noi trecem prin viaţă culegînd resentimente. N-am fost învăţaţi prin exemplu personal cum să identificăm sau cum să ne comunicăm stările sufleteşti, astfel încît am acumulat sentimente negative cum ar fi mînia, dezamăgirea, teama, amărăciunea şi vina, încă din copilărie. Afectele care nu sînt eliberate se pot acumula în noi.

Suprimarea unei stări afective de acest tip peste alta este ca îngrămădirea mai multor straturi de gunoi în aceeaşi pungă de plastic: în final cedează.
Acest proces de clădire de stări afective neidentificate şi necomunicate produce efecte secundare teribile. Se poate întîmpla orice, de la ulcer la sinucidere: nu învăţăm cum să înfruntăm dificultăţile, creştem şi ne dezvoltăm fizic în timp ce dezvoltarea noastră emoţională este întîrziată şi ni se adună un munte de emoţii şi de dat şi de primit în relaţiile cu cei din jur şi cu Dumnezeu. Unele din afectele majore pe care adeseori le alimentăm sînt respingerea, mînia, teama şi vina.
Dr. Phil Blakely, psiholog creştin, notează că pentru a putea să facem faţă acestei probleme, trebuie să „despachetăm", adică să mărturisim stările sufleteşti care se construiesc în noi. Pentru aceasta, este important să avem pe cineva care să ne ajute să eliberăm sentimentele din noi. Pentru creştini, lucrul acesta începe cu rugăciunea. Dacă nu ne îndreptăm spre Isus mai înainte şi mai presus de oricine altcineva, nu ne vom vindeca niciodată. El este Creatorul şi Părintele nostru ceresc. El doreşte ca noi săi împărtăşim sentimentele, pentru că ţine atît de mult la noi.
Bineînţeles, trebuie să vorbim şi cu alţii. Este important să legăm prietenii cu oameni care ne permit să fim noi înşine, dar care ne iubesc suficient de mult încît să nu se sfiască să ne pună pe gînduri atunci cînd greşim. Resentimentele reţinute în noi nu sînt cauza primară a problemelor, dar ele pot fi o serioasă piedică în recunoaşterea şi rezolvarea cauzelor primare, şi pot

deveni ele însele o problemă majoră, dacă sînt ferecate in interior o perioadă mai îndelungată. Bineînţeles, comunicarea stărilor sufleteşti nu este un leac universal în ea însăşi. Comunicarea sentimentelor curăţă canalele astfel încît se poate opera cu cauzele primare. Mărturisind sentimente de vinovăţie acumulate în noi, nu înseamnă că am tratat cauza vinovăţiei. Acesta este punctul în care se manifestă eşecul psihologiei relativiste. A-i face pe oameni să vorbească de propriul sentiment de vinovăţie îi face să se simtă mai bine, dar dacă cineva nu acceptă să-şi ia responsabilitatea pentru violarea legilor lui Dumnezeu, sentimentul vinovăţiei se va întoarce (bineînţeles dacă persoana nu-şi închistează complet conştiinţa, pierzînd capacitatea de a mai simţi ceva). Deşi afectele în ele însele nu sînt păcătoase, ele pot să dea naştere la atitudini păcătoase, dacă sînt canalizate în mod negativ împotriva lui Dumnezeu, împotriva noastră sau a altora. Aici avem nevoie de preceptele lui Dumnezeu, aşa cum le găsim în Biblie, ca etalon pentru a putea discerne dacă emoţiile noastre au devenit sau nu păcătoase. Dacă au devenit astfel, trebuie să le tratăm ca fiind *nesănătoase* şi *rele.*
Dumnezeu nu ne-a creat să trăim prin sentimente sau pentru ele. Unii oameni trăiesc după axioma că, dacă se simt bine după o experienţă, aceasta este bună, iar dacă se simt rău, aceasta este rea. O astfel de axiomă ar putea fi bună pentru filosofia existenţialistă, dar nu pentru creştinismul biblic. Adevărul aşa cum este revelat în Biblie, trebuie să ne călăuzească vieţile, nu sentimentele. Dumnezeu nea dat afectele şi le-a conceput ca încurajări, pentru a face alegeri bune. Dacă nu trăim pe baza legilor lui Dumnezeu, atunci vom perverti intenţiile Lui originale înlocuindu-le cu afecte şi le vom folosi pentru a justifica o viaţă de plăceri şi egoism. Dumnezeu nu ne-a dat capacitatea de a experimenta sentimente pentru ca acestea să ne subjuge, ci ni le-a dăruit ca unelte, pentru a trăi o viaţă sfîntă. Unii oameni sînt călăuziţi în totalitate de sentimente în timp ce alţii nici măcar nu ştiu că au şi sentimente mai adînci. Ei şi-au suprimat simţămintele pină la a ajunge să creadă că este foarte „creştineşte" să nu-ţi exteriorizezi deloc trăirile. Aşa ceva nu este matur nici spiritual. Dumnezeu ne-a creat

să trăim o viaţă echilibrată în care sa ne exprimăm şi să ne bucurăm de sentimente, şi în care N& fim

liberi să ne ocupăm de ele în mod onest şi constructiv. El nu ne-a creat ca robi ai lor. Soţii, taţii şi liderii spirituali pot fi de mare ajutor cunoscuţilor, dacă le dau posibilitatea de a-şi împărtăşi în mod liber sentimentele. Dorinţa de a-i conduce pe alţii poate fi ineficientă sau chiar dăunătoare, dacă celor pe care-i conducem nu li se dă ocazia unei exprimări libere. Creînd posibilitatea ca cei din jurul nostru să fie sinceri, îi putem conduce într-o relaţie mai profundă cu Dumnezeu. Cei pe care-i conducem vor simţi mai mult dedicarea noastră în a-i sluji, ceea ce ne va da şansa unui impact mai puternic asupra lor. Acolo unde nu este încredere, nu avem nici o autoritate. Dînd oamenilor ocazia să fie sinceri, noi „dăm har", iar aceasta ne dă asigurarea că putem vorbi deschis, nu numai despre afectele lor, ci şi despre nevoile pe care le au în viaţă.
Dacă aceia pe cărei conducem sînt stăpîniţi de o serioasă neîncredere în ceilalţi, mai ales în cei aflaţi în poziţii de autoritate, poate fi pentru că nau învăţat niciodată saşi exprime sentimentele în mod sincer, într-o atmosferă de dragoste şi acceptare.
Soţia mea, Sally, mi-a povestit odată nişte probleme personale prin care trecea atunci. Reacţia mea a fost de a-i da sfaturi despre cum să iasă din acea dificultate. N-am să uit niciodată răspunsul ei. „N-am venit la tine să-mi ţii predici şi să-mi dai sfaturi" a spus ea. „Ştiu ce trebuie să fac. Cînd îmi dai sfaturi, mă faci să cred că nu mă asculţi sau că nu-ţi pasă. *Am nevoie de cineva care să mă asculte. Dacă nu pot să-ţi vorbesc ţie, la cine să mă duc?"*
Mam hotărît chiar atunci că vreau să fiu tipul de soţ care să-i dea soţiei libertatea şi siguranţa de aşi mărturisi sentimentele, fără teama de a fi judecată, dădăcită sau bruscată. Bineînţeles a trebuit să-i ajut şi pe alţii să înveţe cum să facă acest lucru fără a fi negativi sau pretenţioşi.
Pentru a întrerupe acest ciclu al reprimării emoţionale şi al neîncrederii, cere-I lui Dumnezeu să-ţi dea posibilitatea de a discuta cu o persoană a cărei autoritate o recunoşti şi care să-ţi acorde libertatea de a fi sincer în legătură cu sentimentele tale. (Şi bineînţeles, trebuie să-i ierţi pe aceia care în trecut nu ţi-au dat această libertate.) Cînd povesteşti cuiva cum te simţi să nu faci asta din dorinţa de al convinge pe celălalt de punctul tău de

vedere, ci din dorinţa de a fi sincer.
Totuşi, sinceritatea nu este un scop în sine. Este posibil să Iii neîndurător de sincer şi în acelaşi timp foarte crud. Dacă cineva începe să-ţi înşire toate greşelile într-o manieră rece, distanta, total nepăsător faţă de efectul cuvintelor asupra ta, atunci sinceritatea lui nu este o virtute, ci exact opusul: este o expresie a lipsei de dragoste. Şi este de asemenea posibil ca un păcătos să fie „sincer" în legătură cu păcatele lui, dar să nu arate deloc remuşcări pentru tot ceea ce a făcut rău. Motivul pentru a fi sincer trebuie să fie acela de a deveni omul pe care-1 doreşte Dumnezeu, nu numai ocazia de a-ţi elibera sentimentele sau de a avea cîteva relaţii reuşite.
Dacă am fost răniţi de vreun lider spiritual sau nu sîntem de acord cu el, este responsabilitatea noastră săL căutăm pe Dumnezeu înainte de a merge la el. Dacă nu înţelegem vreo decizie pe care a luat-o cu rugăciune, putem să-i cerem saşi clarifice punctul de vedere. Putem să nu fim de acord cu un lider, dar nu trebuie să permitem ca acest lucru să ne modifice atitudinea. Putem să nu fim de acord fără să judecăm sau să rupem părtăşia. Dezbinarea nu se produce niciodată din cauza lipsei punctului

comun de vedere, ci pentru că mergem mai departe, criticînd şi judecind. *Nu există problemă de unitate care să nu poată fi rezolvată prin smerenie şi iertare.* Pe Dumnezeu îl interesează atitudinea inimii noastre, cît şi să ne ajute sa creştem în deschidere şi sinceritate în comunicarea sentimentelor noastre.

Pentru a rezuma, este important să ne mărturisim emoţiile reprimate. înăbuşirea lor poate fi foarte nesănătoasă şi poate conduce la atitudini negative. Dar în eliberarea lor, Dumnezeu vrea ca noi să acceptăm responsabilitatea pentru felul în care ne mărturisim sentimentele şi pentru felul în care acestea ne afectează cuvintele, faptele şi atitudinile. Onestitatea, împreună cu responsabilitatea faptelor noastre, face posibilă primirea vindecării lui Dumnezeu atunci cînd suferim din punct de vedere afectiv.

Etapa 3: Iartă-i pe cei care te-au rănit

Iertarea nu înseamnă a uita un rău pe care la făcut ci nevii împotriva noastră, nici nu este un tip mistic de scnlum ni

spiritual. Este pur şi simplu a ierta o persoană pentru răul pe care ţi la făcut. înseamnă să arăţi dragoste şi acceptare, în ciuda faptului că ţi sa făcut rău.

Iertarea este adeseori un proces şi nu un act unic. Noi continuăm să iertăm pînă ce durerea trece. Cu cît se adînceşte rana, cu atît mai mare trebuie să fie iertarea. întocmai cum un doctor trebuie mereu să cureţe de infecţie o rană în trup, astfel încît rana să se vindece, şi noi trebuie să păstrăm rănile emoţionale curate de amărăciune, astfel ca ele să se poată vindeca. Iertarea păstrează rana curată. Ori de cîte ori te gîndeşti la o persoană care te-a jignit, iart-o. Nu este complicat. Doar spune-I Domnului că ierţi persoana respectivă şi că vrei să o iubeşti cu dragostea lui Dumnezeu. Primeşte dragostea Lui pentru ea, prin credinţă. Fă aşa de fiecare dată cînd te gîndeşti la persoana respectivă, pînă cînd simţi că dragostea lui Dumnezeu ţi-a inundat inima pentru aceasta.

Motivaţia pentru practicarea acestei iertări este iertarea lui Dumnezeu pentru noi. Dacă găseşti că este greu să ierţi pe cineva, gîndeşte-te la cît ţi-a iertat Dumnezeu ţie. Dacă nu îţi pare mult, atunci trebuie să mergi mai departe şi săi ceri lui Dumnezeu să-ţi arate cum vede El inima ta. Cere-I lui să-ţi arate împietrirea inimii tale. Cere-I lui Dumnezeu să facă tot ce crede El de cuviinţă pentru a sparge carcasa de piatră a inimii tale, pînă cînd se va înmuia de compasiune. Dumnezeu va răspunde rugăciunii dacă este fierbinte şi sinceră.

Etapa 4: Primeşte iertarea

Dacă ai fost jignit de cei din jur şi ai păcătuit ca reacţie împotriva lor, este important nu numai să ierţi pe aceia care te-au jignit, dar şi să ceri iertare lui Dumnezeu pentru faptele tale greşite faţă de ei. Făcînd acest lucru, vei descoperi, poate, nevoia de a te ierta pe tine însuţi. Uneori cel mai mare duşman al nostru este sentimentul eşecului. Putem fi deseori mai duri cu noi înşine decît oricine altcineva.

Dacă ai greşit, mărturiseşte-ţi păcatul Domnului şi apoi spune-I că primeşti iertarea Lui şi că te ierţi şi tu. De fiecare dată cînd simţi acel sentiment de eşec întorcîndu-se, spune-I Domnului că nul primeşti, pentru că El va iertat.

Este o diferenţă între osîndirea păcatului şi condamnare. Condamnarea vine dintrun sentiment al eşecului. Osîndirea vine pentru că am păcătuit. Osîndirea este specifică, clară şi de la Dumnezeu; condamnarea este vagă, generală şi provine de la noi sau de la duşman, Satana.

Cînd crezi că ai păcătuit, dar nu eşti sigur, cerel lui Dumnezeu dovedirea vinovăţiei, „osîndirea". Dacă nu vine cînd aştepţi în rugăciune înaintea Lui, mulţumeşte-I pentru dragostea şi iertarea pe care ţi-a dat-o şi continuă-ţi ziua. Rămîi deschis pentru El, pentru aţi arăta orice atitudine greşită, dar nu te lăsa paralizat de introspecţie. Dacă Dumnezeu doreşte să-ţi facă cunoscute orice atitudini greşite pe care le-ai avut, El poate s-o facă dacă rămîi receptiv pentru mesajul Lui. Nu te bălăci în mocirla autocompătimirii. Este mult prea distructivă.

în cazul în care ai atitudini greşite faţă de cineva care tea jignit, este extrem de important să mărturiseşti acest lucru lui Dumnezeu. Dar fii atent: autocompătimirea poate fi o imitaţie a pocăinţei reale. Ocupîndu-ne de partea noastră, deseori aceasta permite ca Duhul lui Dumnezeu să lucreze şi în inimile altora. Chiar dacă acest lucru nu se întîmplă, este totuşi responsabilitatea noastră să ne păstrăm inimile curate înaintea lui Dumnezeu. Dacă începem să criticăm, să ne împietrim, să fim geloşi, independenţi, mîndri, să judecăm, neclintiţi în atitudinea inimii noastre sau plini de amărăciune, *atunci trebuie să ne ocupăm de reacţiile noastre.* Dacă ne smerim înaintea lui Dumnezeu, El ne va ierta şi ne va vindeca rănile. Numai prin iertare vom fi vindecaţi!

Etapa 5: Primeşte dragostea lui Dumnezeu

Există un gol în vieţile noastre care nu poate fi umplut decît de Dumnezeu. Cînd păcătuieşti şi-ţi ceri iertare, sau te lupţi cu nesiguranţa şau inferioritatea, există posibilitatea ca acel gol să nu fie umplut. Roagă-L atunci pe Dumnezeu să te umple cu Duhul Lui. împotriveştete egocentrismului prin teocentrism. Nu pot să nu subliniez îndeajuns importanţa acestei etape in procesul de vindecare. *Autocompătimirea şi egocentrismul întristează pe Duhul Sfînt.* Dacă ai întristat Duhul lui Dumnezeu, atunci nu mai eşti plin de Duhul Lui. Cerel sA Ic

ierte cînd îl întristezi şi să te umple din nou. Primeşte Duhul prin credinţă (Ef. 4:25-5:21).

în timp ce faci acest lucru, concentrează-ţi rugăciunile şi gîndurile la caracterul Lui şi la diferite aspecte ale inimii Lui de tată. închinate Lui, adică vorbeşte-I, cîntă-I şi gîndeştete la El; concentrează-te asupra credincioşiei Lui, sfinţeniei, purităţii, compasiunii, milei, iertării şi neschimbabilităţii Lui.

Cultivarea unei atitudini de închinare este una din marile chei pe care le cunosc pentru primirea dragostei Tatălui. Urmăreşte această trăsătură mai presus de orice altceva. Memorează versete sau cîntece pe care le poţi folosi ca arme pentru combaterea singurătăţii sau descurajării. închinarea este poarta prin care ajungem în prezenţa Tatălui. închinarea este cărarea care ne îndepărtează de deprimare şi autocompătimire.

Unii spun că nu-L pot slăvi pe Dumnezeu cînd nu simt o anume stare, pentru că li se pare o închinare ipocrită. Răspunsul meu la aceasta este că noi nu ne închinăm lui Dumnezeu bazîndu-ne pe sentimentele noastre, ci pe *cine este El.* Deseori mă închin lui Dumnezeu *în ciuda sentimentelor mele.* Nu vreau să fiu rob al sentimentelor, aşa că îl slăvesc pe Dumnezeu oricum. încerc să fiu sincer cu Dumnezeu în legătură cu ceea ce simt, dar apoi încep să mă concentrez la ceea ce este El şi nu la ceea ce simt eu.

Vrei să primeşti dragostea Tatălui? Atunci petreci timp în prezenţa Lui. A-I primi dragostea nu este ceva neînsemnat; este rezultatul orelor petrecute cu El în rugăciune.

Sîntem inundaţi de dragostea Lui Dumnezeu cînd petrecem timp în prezenţa Lui, dîndu-I. Ce îi dăm noi Lui? Prin cuvintele şi gîndurile noastre putem săi dăm onoare, adorare, atenţie, slavă şi închinare.
Dacă ţi se pare greu, îţi propun să parcurgi Biblia subliniind pasajele care vorbesc în mod specific despre caracterul lui Dumnezeu. Psalmii sînt un bun început. Apoi roagăte şi cîntă acele pasaje Tatălui în timpul rugăciunilor tale. Făcînd aceste lucruri zilnic, vei descoperi cum creşti în dragoste pentru Tatăl. Vei vedea că îţi va vorbi intim, ca răspuns la cuvintele tale de laudă. Să nu fii surprins cînd îţi va spune cuvinte de apreciere, aprobare şi dragoste toată ziua. Lui îi place să-Şi iubească copiii!

Etapa 6: Gîndeşte cum gîndeşte Dumnezeu

Ca răspuns la jignirile ce ne sînt aduse, mai ales în copilărie, ne formăm deprinderea de a gîndi despre noi înşine într-un mod distructiv. De exemplu, dacă părinţii tăi au fost nişte perfecţionişti pretenţioşi, poate că deseori n-ai reuşit să le satisfaci aşteptările. Una din reacţiile posibile la o astfel de situaţie este să te auto-programezi pentru eşec. Dacă „ştii" că vei eşua, atunci încerci într-un fel să te scuteşti de dezamăgire. Din nefericire, dacă te gîndeşti că vei eşua, deseori ţi se poate întîmpla întocmai. Astfel de tipare negative de gîndire sînt adesea inexacte şi rele. Ele sînt construite pe frică sau se nasc din sentimentul marginalizării. Dacă consideri că eşti urît, nu numai că te vei simţi astfel, ci vei şi acţiona astfel.
Biblia spune că trebuie să-L iubim pe Dumnezeu cu toată inima, sufletul, mintea şi trupul şi că trebuie să ne iubim aproapele ca pe noi înşine (Lev. 19:18, Mat. 19:19). Dumnezeu doreşte să ne iubim, dar nu egoist, ci aşa cum ne iubeşte El. El vrea să gîndim despre noi înşine aşa cum gîndeşte El - cu bunătate, stimă, respect şi încredere.
Dacă gîndeşti despre tine în astfel de tipare negative, te rog să te opreşti acum şi să scrii pe o hîrtie două sau trei aspecte ale gîndirii negative care îţi sînt mai comune. După ce ai făcut acest lucru, scrie gîndurile lui Dumnezeu despre tine, care sînt opusul gîndurilor negative şi sînt bazate pe cuvîntul şi caracterul Lui. De exemplu, dacă ai scris că întotdeauna vei eşua, scrie acum opusul, şi anume „Sînt bun la ..." şi specifică un lucru pe care-1 faci bine. De asemeni scrie ceea ce spune Biblia despre acel domeniu al vieţii tale. De exemplu, „Pot totul în Hristos care mă întăreşte" (Fii. 4:13). *Oridecîte ori începi să gîndeşti negativ, opreşte-te şi zi şi gîndul pozitiv din Scriptură.* Poate dura mult pînă scapi de un obicei rău şil înlocuieşti cu unul bun. Repetaţi mereu adevărul pînă cînd vei distruge prostul obicei. Nu ceda minciunilor şi gîndurilor de condamnare. Perseverează - cu ajutorul lui Dumnezeu vei reuşi. Strigă către El de fiecare dată cînd nu reuşeşti şi începe din nou. Ai observai în Biblie de cîte ori repetă Dumnezeu cuiva un lucru cind vira săi încurajeze? în capitolul 1 din cartea Iosua, Domnul ii .spinului Iosua de *patru* ori să nu se teamă. De ce? Fiindeili IONUU trebuia încurajat să gîndească ca Dumnezeu despre NÎnc. I I I

pregătea să intre în luptă şi avea nevoie de acea încurajare. Sînt sigur că şia repetat acele cuvinte ale lui Dumnezeu în minte, de multe ori.
Cea mai obişnuită cauză a deprimării este gîndirea depreciativă şi plină de condamnare despre noi înşine. Pentru a distruge cauza deprimării avem nevoie să urmăm etapele pe care le-am menţioniat mai sus şi apoi *să ne saturăm odată de a fi mereu obosiţi şi stresaţil* Trebuie să schimbăm obiceiul gîndirii negative şi să-1 înlocuim cu gîndirea lui Dumnezeu.
Acest principiu se mai aplică şi la reacţiile care trec de gînduri, concretizîndu-se în

fapte. Pe măsură ce devii conştient de anumite „tipare de reacţie" în viaţa ta, care sînt negative, defensive sau egoiste, scrie-le pe o hîrtie. Apoi scrie lîngă ele cum ar vrea Dumnezeu să reacţionezi în situaţii care te fac să te simţi ameninţat, sau în defensivă. Cînd observi că acţionezi negativ sau egoist, opreşte-te şi roagă-te; apoi alege felul în care ştii că Dumnezeu doreşte să răspunzi.
în rugăciune, cere-I lui Dumnezeu să te învrednicească să pui toate aceste gînduri în practică. Cînd eşuezi, cere-I iertare şi continuă. Dacă diavolul îţi spune că ai eşuat „din nou", recunoaşte că e aşa dar mai spune-i că nu vrei să-ţi plîngi de mila! Acceptă responsabilitatea pentru eşecul tău, cere iertare şi ajutor de la Dumnezeu şi perseverează. Continuă în felul acesta pînă cînd ai deprins noi obiceiuri de neprihănire. Ţi-au trebuit ani de zile să te deprinzi cu cele negative, deci nu renunţa pentru că îţi va lua o perioadă de săptămîni sau luni pentru a le înlocui cu obiceiurile lui Dumnezeu. începe cu unul sau două odată şi după aceea continuă cu altele. Dacă noi facem tot posibilul, Dumnezeu va face şi imposibilul pentru noi.

Etapa 7: Răbdarea

Nouăzeci la sută din succes stă simplu în atingerea capătului! Biblia spune că cei care „vor răbda pînă la sfîrşit vor fi mîntuiţi" (Mat. 10:22), şi „Dacă răbdăm cu El vom şi domni împreună cu El" (2 Tim. 2:12). Răbdarea are două aspecte: pe de o parte înseamnă hotărîrea noastră de a nu da înapoi, dedicarea de a merge pînă la capăt; pe de altă parte este vorba de învrednicirea dată de Dumnezeu. Dacă ne cheamă Dumnezeu să facem ceva, ne dă şi harul să ducem la bun

sfîrşit. Poruncile Lui sînt în acelaşi timp şi promisiunea **Lui** tic victorie. Dacă El zice: „Fiţi sfinţi căci şi eu sînt sfint" (1 Pet. 1:16), aceasta nu este numai o poruncă, ci şi o promisiune - *veţi fi sfinţii*
Uneori parcă vi se pare imposibil să mergeţi pînă la capăt, să răbdaţi. Şi s-ar putea să aveţi dreptate! Dar cînd ajungem la capătul a ceea ce este posibil pentru noi, atunci îl vedem pe Dumnezeu făcînd imposibilul. Credinţa nu începe pînă cînd nu-L credem pe Dumnezeu în aspecte ce ţin de imposibil. Nu avem nevoie de credinţă pentru a face ceva ce este posibil. Deci dacă întîmpini situaţii imposibile în viaţă, laudă-L pe Dumnezeu. Acum poţi începe să-ţi foloseşti credinţa.
Atunci cînd ai încredere în Dumnezeu pentru ceva imposibil eşti ca şi cum ai avansa către vîrful crengii unui copac. Păşeşti într-o situaţie precară, unde ştii că ai nevoie de ajutor. Cînd eşti depăşit de probleme, situaţii imposibile, diavolul este îneîntat să vină la tine şi să-ţi spună că nu se va rezolva, că nu vei reuşi. „Creanga se va rupe", repetă el. Deci, iată-te acolo pe creangă; dar ce face diavolul? El începe să taie creanga! Nu numai că prezice ruperea, dar şi încearcă să împlinească propria lui prezicere! Dar tu rămîi acolo unde eşti şi agaţă-te de Domnul. Cînd diavolul va tăia creanga, copacul o să cadă peste el iar creanga va rămîne acolo în aer neclintită!
De ce este răbdarea o etapă în procesul de vindecare al lui Dumnezeu în vieţile noastre? Renunţarea este aceea care ne îngăduie să cedăm resentimentului, mîniei, jignirii, respingerii, poftei, atitudinii critice, neîncrederii sau oricărui rău care ne bîntuie. Uneori dorim ca Dumnezeu să facă o minune şi să ne ia toate problemele *chiar acum.* Dar Dumnezeu ne conduce într-un proces care ne pregăteşte ca în final să domnim cu El în cer. Deci trebuie să ne construim propriul caracter, şi acest lucru se

face doar răbdînd dificultăţile sau ispitele şi alegînd corect.
Cerul nu înseamnă doar îngeri cîntînd la harpe şi viaţă în case spaţioase. Dumnezeu doreşte ca noi să domnim activ împreună cu El. El are o parte pentru fiecare din noi în guvernarea creaţiei sale. Dar acest lucru începe aici pe pămint printro relaţie cu El. Tatăl ne pregăteşte ca şi copii ai Im pentru a împărţi cu El peste ceea ce El a creat. Cum vom face noi acest lucru? Nu ştiu. Dar pasaje din Scriptură ca acelu din] Corinteni 4:1618 confirmă că Dumnezeu ne pregăteşte penlrti

veşnicie: „De aceea noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuşi omul nostru dinăuntru se înnoieşte din zi în zi. Căci întristările noastre uşoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veşnică de slavă."
Cum spune un prieten de-al meu: „Cum sfîrşeşti contează!" Apostolul Pavel spune în întîia lui epistolă către biserica din Corint: „Nu ştiţi că într-o cursă toţi alergătorii se iau la întrecere dar numai unul primeşte premiul? Alergaţi, dar, astfel încît să primiţi premiul! Toţi cei ce se lupta la jocuri se supun unui autocontrol în toate privinţele. Şi ei fac lucrul acesta pentru a obţine o cunună, care se poate veşteji: noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veşteji. Eu deci, alerg, dar nu ca şi cum n-aş şti încotro aîferg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care loveşte în vînt. Ci mă port aspru cu trupul meu, şil ţin în stăpînire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, să fiu eu însumi descalificat" (1 Cor. 9:24-27).
Au fost vremuri cînd am eşuat într-un anumit domeniu al vieţii în care cam am dificultăţi şi diavolul vine şi-mi zice: „Iarăşi ai dat greş. Niciodată n-o să reuşeşti. Este prea greu." El încearcă să mă descurajeze pentru a mă face să renunţ.
Acum dacă stai să te gîndeşti bine, poate este ceva adevăr în gîndurile acelea. Aşa că am învăţat să spun duşmanului, „Ai dreptate, am dat greş din nou. Dar este responsabilitatea mea. îmi accept responsabilitatea pentru ceea ce am făcut. Mersi că mi-ai amintit. Dar refuz să mă autocompătimesc pentru eşecurile mele. Şi tu ai dreptate cînd spui că n-o să reuşesc. Prin propriile puteri n-o să reuşesc. Dar pot face toate lucrurile prin Hristos care mă întăreşte. Sînt slab, dar El este puternic. Cel ce este în mine este mai puternic decît tine."
Apoi îl mustru pe el şi gîndurile lui de înfrîngere în numele Domnului Isus şi încep să mă rog Domnului. îmi mărturisesc păcatul şi nu vreau să mă autocompătimesc. Leacul pentru autocompătimîre este mărturisirea păcatului, părăsirea lui şi primirea iertării.
Dacă ne mărturisim păcatele, întorcîndule spatele şi urîndu-le într-un act de credinţă, primim iertarea lui Dumnezeu şi Dumnezeu ne dăruieşte un nou început. *El este Dumnezeul noilor începuturi.* Partea noastră este să ne smerim şi să ne întoarcem de la păcat sau eşec, partea Lui este să ne ierte şi să ne dea un nou început. El doreşte să facă acest lucru, fiindcă este Dumnezeul dragostei. A nul primi iertarea este mindrie. Daca am greşit din nou, am greşit; trebuie să fim sinceri sa recunoaştem că am greşit, să ne smerim înaintea lui Dumnezeu, şi să primim iertarea Lui.
El lucrează în tine. *Lupta este parte din victorie.* Ai ocazia să înveţi lecţiile pe care ţi le dă: înveţi să te smereşti; înveţi să primeşti iertarea; înveţi să rabzi; înveţi din propriile greşeli şi eşecuri; înveţi cum săi ajuţi pe alţii şi cum să lupţi cu duşmanul.
Sîntem la război! Nu renunţa! Eşti de partea cîştigătoare!
„Şi sînt încredinţat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va duce la bun sf îrşit pînă în ziua lui Isus Hristos ... Astfel, dar, preaiubiţilor, după cum întotdeauna aţi fost ascultători, duceţi pînă la capăt mîntuirea voastră, cu frică şi cutremur, nu numai cînd sînt eu de faţă, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi şi vă dă, după plăcerea Lui şi voinţa şi înfăptuirea . . . Pot totul în Hristos care mă întăreşte ... şi Dumnezeul meu să îngrijească de toate nevoile voastre, după bogăţia Sa, în slavă, în Isus Hristos ... Şi tot astfel şi Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu ştim cum trebuie să ne rugăm. Dar însuşi Duhul mijloceşte pentru noi cu suspine negrăite . . . Deci ce vom zice noi în faţa tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El

care n-a cruţat nici chiar pe Fiul Său, ci La dat pentru noi toţi, cum nu ne va da fără plată împreună cu El toate lucrurile? . . . Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strîmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia? După cum este scris: „Din pricina Ta sîntem daţi morţii toată ziua; sîntem socotiţi ca nişte oi de tăiat." Totuşi în toate aceste lucruri noi sîntem mai mult decît biruitori, prin Acela care nea iubit. Căci sint bine încredinţat că nici moartea, nici viaţa, nici îngerii, nici stăpînirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălţimea, nici adîncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru" (Fii. 1:6; 2:12-13; 4:13,19; Rom 8:26, 31-32, 35-39).

8

Sindromul Saul

Era un bărbat înalt, care sărea în ochi. Avea un aer regal şi toate privirile se întorceau cînd trecea prin mulţime.

Poseda acel dar de a atrage oamenii, de a-i mobiliza pentru o cauză şi de ai inspira la măreţie. Oamenii aşteptaseră un conducător ca el. Simpla lui apariţie convingea pe mulţi că pot să aibă încredere în el. Nu le era teamă să-şi proiecteze visele lor intime şi speranţele asupra acestui om. Era Conducătorul mult visat.

Sau cel puţin aşa credeau ei.

Sub umerii laţi ai acestui conducător cu înfăţişare magnifică se găsea o inimă care colcăia de gelozie şi teamă. Aşa de profunde erau temerile lui, aşa de nesigure temeliile personlităţii lui încît orice indiciu de măreţie la cei din jur constituia o ameninţare serioasă a poziţiei lui în ţară.

Cei lipsiţi de spirit de observaţie vedeau în el capacitatea naturală, carismatică, de a mobiliza şi comunica, dar cine se uita mai atent, observa controlul lui absolut chiar şi asupra celor mai neînsemnate sarcini şi persoane. Nu avea încredere în nimeni, aşa încît îşi tiraniza supuşii, făcîndu-se nesuferit de toţi. Priceperea în strategii de luptă, misterioasa abilitate de a face ceea ce trebuie la timpul potrivit i-a convins pe susţinătorii de la distanţă de măreţia lui, dar a stîrnit numai confuzie printre cei mai apropiaţi. „Probabil că este unsul lui Dumnezeu", îşi spuneau ei. „Pare să aibă întotdeauna dreptate." Nu voiau să accepte ceea ce era evident: neprincipialitatea lui, lipsa dorinţei de a sluji, împotrivirea de a promova pe alţii, mînia şi nerăbdarea, toate păreau să-1 descalifice ca rege. De fapt erau foarte încurcaţi şi ruşinaţi de furiile secrete şi de perioadele lui de melancolie şi deprimare. Era acest comportament potrivit pentru un rege? Dar exista un om care a ajuns să aibă o părere limpede despre caracterul acestui monarh. Nu era impresionat de capacitatea lui naturală de a conduce. Căuta ceva mai mult decît capacităţi native. îl studiase pe rege, să vadă dacă se teme

de Dumnezeu şi îl ascultă în toate lucrurile. Dorise să vadă smerenie şi blîndeţe, neprihănire, milă şi dreptate, dar nu a găsit nici una din aceste calităţi.

Şi ironia era că tocmai el îl unsese ca rege.

Intr-un simplu act de ascultare, profetul turnase pe capul monarhului uleiul sfînt, se rugase pentru el şi astfel îl instalase pe acest om ca suveran al naţiunii. Dar el, spre

deosebire de ceilalţi oameni, nu era impresionat de „puterea" omului, învăţase din fragedă pruncie că nu exista decît un răspuns acceptabil la vocea lui Dumnezeu: ascultarea simplă, copilărească.
Şi acum inimai urla înăuntru. Nu în mînie necontrolată, ci în indignare sfîntă. îi era de-ajuns. Aşteptase cu răbdare, constatînd distrugerea internă a regatului, datorită lipsei de integritate şi ascultare a regelui. El văzuse incertitudinile profunde ale suveranului, aspiraţia dureroasă de a găsi siguranţă şi vrednicie în laudele semenilor lui. Agonizase nopţi fără număr pentru omul acesta în rugăciuni de mijlocire cu lacrimi. Postise multe zile cerîndu-I lui Dumnezeu să schimbe inima regelui şi să-1 ajute să-şi găsească pacea în încuviinţarea Domnului. Dar, vai, totul a fost în zadar.
Acum cuvîntul Domnului venise la profet: „îmi pare rău că l-am făcut pe Saul rege; căci se abate de la Mine şi nu păzeşte cuvintele Mele" (1 Sam. 15:10).
în cîteva momente de teribila confruntare, s-a sfîrşit; regelui i s-a luat autoritatea. A rămas în slujbă, dar aceasta nu era garanţia autorităţii. Autoritatea vine asupra cuiva atunci cînd Dumnezeu îl pune într-o slujbă şi îi dă ungerea Sa, aprobarea Sa divină şi împuternicirea Sa. Puterea poate veni dintr-o poziţie, dar autoritatea vine din caracter, din ascultare şi din ungerea Domnului.
Profetul - al cărui nume este Samuel - i-a zis regelui: „Cînd erai mic în ochii tăi n-ai ajuns tu căpetenia seminţiilor lui Israel?" (1 Sam. 15:17).
Ce însemnau aceste vorbe, „Cînd erai mic în proprii tăi ochi . . . ?"
Un studiu mai atent al vieţii lui Saul ne dezvăluie un teribil, neîndoielnic complex de inferioritate şi traumă emoţională, independenţă, mîndrie şi teamă de om. Eu îl numesc „Sindromul Saul".

Fusese „mic în proprii lui ochi". Acest sentiment nu trebuie confundat cu smerenia, pentru că dacă acesta ar fi fost sensul cuvintelor lui Samuel n-ar fi fost nevoie ca Saul.să fie îndepărtat de la tron. Samuel a vrut să spună că deşi Saul se simţea inferior, adică era complexat, el totuşi era răspunzător înaintea lui Dumnezeu pentru faptele pe care le făcuse. Inferioritatea nu este niciodată o scuză pentru neascultare.
în 1 Samuel 15 caracteristicile complexului de inferioritate, neglijat, al lui Saul sînt evidenţiate ca fiind: *încăpăţînarea şi independenţa* („revolta este ca păcatul vrăjitoriei şi încăpăţînarea este o fărădelege ca şi idolatria" - vs. 23), *mîndria,* („Saul a venit la Cârmei, şi iată, şi-a ridicat un monument de biruinţă" — vs. 12), *teama de oameni,* („Am păcătuit . . . pentru că mi-a fost teamă de oameni şi le-am ascultat glasul" — vs. 24), şi *neascultarea* („De ce nai ascultat vocea Domnului? Ascultarea face mai mult decît jertfele" — vs. 19,22). Ilustrat printr-o schiţă, Sindromul Saul arată în felul acesta:
Inferioritate
Neascultare
Teamă de om
Independenţă
J
Mîndrie
O problemă o aduce pe cealaltă. Dacă nu ne ocupăm de traumele noastre emoţionale după voia lui Dumnezeu, aceasta ne va conduce la independenţă, care la rîndul ei duce la mîndrie. Mîndria e mai preocupată cu ce gîndesc oamenii despre noi decît cu ce

gîndeşte Dumnezeu despre noi, ceea ce are ca rezultat teama de oameni. Teama de oameni inevitabil conduce la neascultare. încă putem face mult pentru Dumnezeu, dar este religia faptelor moarte. Orice manifestare a nesiguranţei, independenţei, temerii de om şi neascultării, duce cu timpul la moarte.

Unii din cei mai răniţi oameni pe care-i cunosc sînt şi printre cei mai mîndri şi independenţi. Cînd sîntem răniţi
emoţional, sîntem foarte susceptibili la acest sindrom vicios, care schilodeşte spiritual chiar şi pe marii oameni ai lui Dumnezeu.

Pentru a putea identifica Sindromul Saul, am descris unele din simptome aşa cum lucrează ele în viaţa noastră cotidiană.

1. *Retragere sau izolare.* Sindromul Saul conduce la ruperea legăturilor cu cei din jur. Retragerea poate fi o cale de a acoperi sau justifica refuzul de a-i ierta pe cei care neau jignit sau de a coopera cu aceia cu care nu sîntem de acord.

2. *Semănare de discordie.* Ne poate face sursa discordiei şi dezbinării, mai ales pentru că noi căutăm săi facem pe alţii să fie de acord cu noi cînd apare vreo neînţelegere sau jignire. Biblia spune că este o urîciune înaintea lui Dumnezeu să semănăm discordie printre fraţi (Prov. 6:19). Discordia nu este cauzată de neînţelegere. Nu există nici un conflict între creştini adevăraţi, care să nu poată fi rezolvat prin iertare şi smerenie.

3. *Spirit posesiv.* Mentalitatea „slujbei mele", „grupului meu", „părerii mele", „postului meu", „locului meu în biserică" înseamnă egoism şi vine de la păcatul independenţei. Biblia ne învaţă că răzvrătirea este ca şi păcatul ghicitului- vine din iad (1 Sam. 15). Aceasta este o atitudine de tipul „întîi eu" şi este păcat.

4. *Mentalitate „noi" şi „ei".* Cînd sîntem prinşi în Sindromul Saul, începem să gîndim în termenii lui „noi" şi „ei" - adică cei cu care sînt de acord, în opoziţie cu cei cu care nu sînt de acord — în loc de a gîndi în termenii lui „noi toţi" ca fiind acelaşi grup sau un trup unitar. Aceasta arată nu numai că nu sîntem de acord cu alţii, ci şi că îi judecăm şi promovăm crearea unor partide în biserică.

5. *Manipulare.* Oamenii mîndri şi independenţi pot manipula prin refuzul lor de a colabora, cerînd să se procedeze după cum au spus ei, criticînd întotdeauna, sau judecind întotdeauna ceea ce fac alţii, Noi ne spiritualizăm motivele, bineînţeles, şi de aceea manipularea noastră poate fi mai primejdioasă: noi credem că motivul nostru este spiritual cînd, de fapt, este chiar contrariul. Unii cercetători ai Bibliei spun că vrăjitoria se reduce la folosirea darurilor spirituale pentru ai controla pe alţii!

6. *Refuz de a ne identifica în spirit şi atitudine cu grupul sau comunitatea din care facem parte.* Ne justificăm lipsa de identificare cu comunitatea ca fiind datorită dezacordului, dar în

tot cazul, adevărata dragoste şi unitate nu se bazează pe acord absolut (dacă nu avem de-a face cu doctrinele esenţiale ale adevăratei credinţe creştine). Adevărata cauză a lipsei noastre de identificare şi participare este mîndria şi independenţa.

7. *Refuz de a ne lăsa învăţaţi.* Sindromul Saul ne face să ne închidem faţă de alţii. Refuzăm să fim corectaţi de ceilalţi, sau să primim învăţătură. Ne împietrim.

8. *Atitudine critică şi de judecată.* Cînd ne separăm de grup, avem tendinţa de ai judeca pe alţii sau de a-i critica. Justificăm acest lucru în multe feluri, dar totul se reduce la defăimare şi judecarea motivaţiilor celorlalţi.

9. *Nerăbdare.* Gîndim tot timpul că propunerea noastră este mai bună şi refuzăm să

facem loc şi celor care nu sînt de acord, sau nu înţeleg.
10. Denigrare. Cînd nu sîntem de acord cu cineva din trupul lui Hristos, sau ne jigneşte cineva, ne retragem, îl judecăm în inima noastră şi apoi distrugem şi respectul celorlalţi pentru el. Sau cînd altcineva face acest lucru, credem cu uşurinţă criticile aduse la adresa lui, fără să-i luăm apărarea. Aceasta se cheamă „a arunca ocara asupra aproapelui nostru" (Ps. 15:3).
//. Neîncredere. Sindromul Saul conduce la neîncredere. îi acuzăm pe alţii că nu au încredere în noi, dar deseori asta nu este decît o proiecţie a neîncrederii noastre şi o reflectare a reacţiei noastre la jignire sau a independenţei noastre. Are mai mult de-a face cu nevoile noastre decît cu ale altora.
12. Atitudine poruncitoare. Insistăm ca alţii să facă cum spunem noi.
13. Lipsă de loialitate. Exploatarea dubiilor, rănilor sau nevoilor altora pentru a-i cîştiga de partea noastră, în locul urmăririi creşterii unităţii, dragostei, iertării şi împăcării, este o altă caracteristică a Sindromului Saul.
14. Ingratitudine. Ne concentrăm asupra a ceea ce credem că ar trebui făcut pentru noi, în loc să ne gîndim cît de mult s-a făcut deja pentru noi.
15. Idealism. Luăm o metodă, un standard sau un program, le transformăm în idoli şi le punem deasupra oamenilor, mai ales deasupra celor cu care nu sîntem de acord. Idealurile devin mai importante decît unitatea sau atitudinea corectă a inimii.
Chiar dacă Sindromul Saul este adesea un simptom al jignirii şi al unui sentiment al marginalizării nerezolvat, este
totuşi ceva egoist şi rău şi trebuie tratat fără milă. *Nu există nici o problemă de independenţă şi inferioritate, care să nu poată fi rezolvată cu ceva mai multă smerenie şi cu zdrobire in vieţile noastre.* Biblia promite că dacă ne smerim, Dumnezeu ne va da har (Iacov 4:6,7). Nouă ne este frică să nu fim umiliţi dar nu la acest lucru se referă Biblia cînd ne cere să ne smerim. Smerenia este dorinţa de face cunoscut cine sîntem cu adevărat şi de a fi de partea lui Dumnezeu împotriva păcatului nostru. Cei mai mulţi oameni ne vor respecta *mai mult,* nu mai puţin, pentru smerenia noastră şi mărturisirea nevoilor noastre. Dumnezeu o va *face întotdeauna.*
Dacă eşti afectat de sindromul Saul, nu vei fi niciodată eliberat dacă nu îţi accepţi responsabilitatea de a te pocăi de aceste atitudini greşite înaintea lui Dumnezeu. Nu foloseşte la nimic să dai vina pe alţii pentru problemele tale, sau să îţi scuzi păcatul. Smereşte-te înaintea lui Dumnezeu şi a altora. Strigă către El în rugăciune fierbinte.
Cu mulţi ani în urmă, am văzut acest sindrom şi în viaţa mea. Sufeream de adînci nesiguranţe şi totuşi eram foarte mîndru şi independent. îmi doream să fiu acceptat şi să mă afirm, dar eram prea mîndru ca să-mi mărturisesc nevoia disperată de ajutor. Eram obsedat de ceea ce vor spune alţii despre mine, mai ales ceilalţi lideri. Numai cînd m-am smerit faţă de ceilalţi şi m-am pocăit înaintea lui Dumnezeu, El m-a eliberat de Sindromul Saul. Am făcut legămînt cu Dumnezeu că vreau, de-acum încolo, ca El să se ocupe de aceste lucruri din viaţa mea, mai mult decît îmi doresc conducerea, atenţia, sau acceptarea altora. Eu îl numesc „legămîntul lui Iosif" din viaţa mea. Am rămas odată singur cu Dumnezeu într-o pădure din Olanda şi am strigat către El. I-am spus Tatălui că doresc ca El să-mi smulgă din rădăcini independenţa, mîndria şi teama de oamenii din viaţă, *cu orice preţ.* I-am mai spus că aş putea aştepta oricît de mult ar fi nevoie, chiar şi doisprezece ani, cît i-au trebuit lui Iosif în Egipt, şi că eu nu doream nici o scurtătură în procesul de ami pune viaţa în ordine cu El. Această rugăciune m-a costat, dar n-am regretat-o niciodată. Dumnezeu m-a ascultat şi a început o lucrare profundă în viaţa mea.
♦**

Există o diferenţă între independenţă şi a avea individualitatea ta. Fiecare din noi este unic şi în acest sens stăm înaintea lui Dumnezeu ca indivizi. Există un echilibru între extremele dependenţei emoţionale nesănătoase faţă de alţii şi independenţa egoistă. Voia lui Dumnezeu este interdependenţa. Aceasta înseamnă că El vrea ca noi să creştem într-o dependenţă *sănătoasă* de alţii. El ne-a creat ca fiinţe sociale. El a ales familia, o pluralitate de persoane, în care trebuie să creştem şi să fim hrăniţi pînă la statura de persoană matură şi a mai creat şi comunitatea celor iertaţi, biserica, în care trebuie să creştem la maturitate spirituală. El nu doreşte ca noi să devenim foarte dependenţi emoţional de ceilalţi, de familie, sau biserică, astfel încît să nu ne putem manifesta decît cu ajutorul lor şi na fost în intenţia Lui nici să trăim ca insule emoţionale, complet separaţi de alţii.

Pentru a veni în întîmpinarea acestei nevoi de interacţiune echilibrată emoţională şi socială Dumnezeu nea dat o familie, în această familie El este Tatăl nostru şi ceilalţi oameni iertaţi sînt fraţi şi surori. El se bucură de adunarea membrilor familiei pentru sărbătorirea dragostei şi iertării pe care nea dat-o. Acest lucru aduce multă bucurie inimii Lui. Familia aceasta este biserica. Are multe nume şi funcţionează în multe structuri şi culturi, dar oriunde copiii ei se adună împreună în numele Lui, El este cu ei; aceasta este promisiunea Lui.

Capitalismul şi comunismul sînt eforturi ale omului căzut de a simula „familia Tatălui", fără un conţinut moral. Capitalismul sacrifică bunăstarea grupului pentru individ şil absolutizează pe individ. Comunismul face exact invers: sacrifică individul pentru binele grupului, adică statul, şi absolutizează statul. în familia lui Dumnezeu noi toţi ne sîntem în mod individual membri unii altora. Ca indivizi ne aparţinem unul altuia. Sîntem liberi să fim unici, nu traşi pe acelaşi calapod să gîndim, să acţionăm sau să ne îmbrăcăm la fel, ci avem şi libertatea să ne iubim şi să ne purtăm de grijă unii altora, să ne dam întîietate unii altora în dragoste. Acest echilibru de adevăruri nu este întîlnit decît în creştinismul biblic - nicăieri în altă parte. în acest echilibru există o mare libertate. Nu mai sîntem sclavii propriilor nesiguranţe sau dorinţe egoiste. Hristos nea eliberat, nu pentru a face ce vrem, ci pentru a face ce

trebuie, a fi ceea ce am fost creaţi să fim. Nea eliberat săi slujim pe ceilalţi şi să fim slujiţi de ei.

în orice caz, nu vom cunoaşte niciodată ce înseamnă această libertate, dacă mai sîntem dominaţi de teama de oameni. Biblia spune că teama de oameni este o cursă. Cît de adevărat! Ne face sclavi ai sentimentelor şi opiniilor altora. Sîntem prizonieri ai fricii, tot timpul frămîntaţi de ceea ce gîndesc alţii, dominaţi de acţiunile altora, în loc de a-L asculta pe Dumnezeu pur şi simplu. Te uiţi cumva mereu peste umăr încercînd să-ţi dai seama de ce tu nu eşti inclus, sau frămîntîndute cînd ceilalţi se adună, oare ce vorbesc despre tine? îţi determini cumva faptele în funcţie de cîtă aprobare vei avea din partea celorlalţi, mai degrabă decît pentru al place lui Dumnezeu? Dacă da, atunci eşti robit de teama de om.

Remediul pentru această teamă este frica de Dumnezeu! Frica de Dumnezeu nu este o frică emoţională şi nu se referă la frica de mînia lui Dumnezeu. Biblia o defineşte foarte specific:

1. Frica de Domnul este ura faţă de păcat. în Proverbe 8:13 se spune că „teama de Domnul este urîrea răului".

2. Prietenia şi intimitatea cu Dumnezeu sînt acelaşi lucru cu teama de El. Psalmul 97:10 spune „urîţi răul toţi cei ce iubiţi pe Domnul!" şi Psalmul 25:14 spune „Prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El".

3. Teama de Domnul este respect profund, veneraţie. „Tot pămîntul să se teamă de Domnul, toţi locuitorii lumii să tremure înaintea Lui!" (Ps. 33:8).
4. Teama de Domnul este începutul înţelepciunii şi cunoaşterii. în Proverbe 1:7 aflăm că, „Teama de Domnul este începutul înţelepciunii".
Teama de Domnul nu este un fel de mină sf întă pe faţă, nici un timbru deosebit al vocii cînd te rogi, tremurînd ca prins de frisoane. Teama de Domnul nu este un sentiment special, un fel de „cutremurare", care vine peste tine. Nu este nici felul cum te îmbraci, sau numărul mare de reguli pe care le respecţi.
Teama de Domnul înseamnă să fii impresionat de Dumnezeu! Este mai mult decît simplul respect. îl respect pe diavol, dar nu sînt impresionat de el. Teama de Domnul înseamnă să-L iubeşti pe Dumnezeu atît de mult, încît urăşti toi ce urăşte El. Acest fel de ură nu este pornit dintrun fel de nevroză religioasă, nici nu este o trăsătură a culturii noastre. F:.a

vine din faptul că sîntem aşa de apropiaţi de Dumnezeu, aşa de impresionaţi de caracterul Lui, încît iubim ceea ce iubeşte El şi urîm ceea ce urăşte El. înseamnă să avem inimile zdrobite întocmai cum este a Lui. Teama de Domnul nu este mînia militară a cruciadelor, ci mînia faţă de *distrugerea* pe care o produce păcatul. Ea vede puterea crudă, descurajantă, oprimantă a păcatului şi o urăşte pentru ceea ce este ea.
Teama de Domnul nu apare accidental, ci pentru că alegem noi să ne temem de El (Prov. 1:28-29; 2:1-5) şi săi dăm prioritate în vieţile noastre. Ea vine pentru că ne-am săturat să tot fim manipulaţi şi controlaţi de teama de oameni şi să mai fim subjugaţi de temerile şi nesiguranţele noastre. Ea vine pentrucă strigăm după ea, o căutăm şi o dorim cu disperare.
Sindromul Saul poate fi distrus, *poţi G liber,* dar există un preţ de plătit. Dacă doreşti vindecare lăuntrică şi vrei să cunoşti dragostea Tatălui, atunci trebuie să alegi teama de Domnul. în Prov. 14:26 se spune că „cine se teme de Domnul are un sprijin tare în El". Teama de Domnul şi smerenia ne apropie de inima de tată a lui Dumnezeu şi ne îngăduie să atingem integritatea şi valoarea de sine.

9

Părinţi spirituali

Lumea este plină de orfani din punct de vedere afectiv şi spiritual.
Să-1 luăm, de exemplu pe Mehmet Aii Agca. Născut în îndepărtatul sat de munte Yeşiltepe, în Turcia, Aii Agca era cel mai mare din cei trei copii ai familiei. Tatăl lui murise cînd avea zece ani — şi el zîmbise tot timpul la înmormîntare. Aii îşi ura tatăl din tot sufletul şi scenele violente ale brutalităţii sale erau imprimate adînc în memoria lui.
Puţin după moartea tatălui, el şi-a făcut o „listă a urii" ce consta din persoane şi lucruri care deveniseră centrul ostilităţii lui. Numai din consideraţie pentru mama lui nu-1 trecuse Aii şi pe tatăl său.
Aii Agca a crescut prin crize de deprimare, urmate de perioade lungi de tăcere şi retragere, şi recidiva unei „anorexii nervoase". Suferea de remuşcări datorită urii faţă de tatăl său şi ajunsese să creadă în final că ura era singura în stare să-1 cureţe de aceste sentimente. Era un orfan rămas fără cunoştinţa dragostei.
Ca adolescent a urmat calea tragediei şi delictelor: contrabandă cu droguri, violenţă şi

în final o şcoală de terorişti în Liban, pentru a învăţa ultimele „tehnici de eliberare".
în 13 mai 1981, lanţul terorii din viaţa lui Mehmet Aii Agca a ajuns la un final abrupt, dar nu înainte ca reporteri din toată lumea să se împotmolească pronunţînd numele greu al unui băiat turc necunoscut. El a devenit cunoscut ca cel care a îndreptat pistolul spre Papa Ioan Paul al IHea şi a încercat să-i curme viaţa.
Acum Aii Agca stă într-o celulă goală, cu pereţi albi, în închisoarea Rebibbia din Roma. La această celulă a făcut Ioan Paul dramaticul lui pelerinaj de iertare la sf îrşitul lui decembrie 1983. Deşi pe de o parte aceasta a fost o afacere strict personală între doi oameni, a fost totodată şi un exemplu remarcabil de milă creştină. Ioan Paul a stat douăzeci şi unu de minute ţinînd

în mîna sa mîna care ţinuse pistolul. Indiferent de ce confesiune am fi, protestanţi sau catolici, nu putem nega semnificaţia faptei lui Ioan Paul. Ceea ce el a făcut a fost an gest profund creştinesc. El şi a căutat duşmanul şi 1-a iertat.
Făcînd asta ia dat lui Aii Agca o nouă înţelegere a lui Dumnezeu. Cu un simplu gest ia oferit şansa unei ieşiri din întuneric, din amărăciunea sufletului lui; în acele scurte douăzeci şi unu de minute, Ioan Paul, care a declarat că a vorbit cu Aii „ ... ca şi un frate", ia deschis o uşă spre Tatăl.

Nevoia de părinţi spirituali

Sînt atît de mulţi oameni ajunşi orfani, nu numai separaţi de părinţii lor naturali, ci şi împinşi în voia valurilor din cauza lipsei de rădăcini spirituale şi emoţionale. Am mai descris mai devreme în această carte nevoia pe care o au oamenii de vindecare. Mulţi au fost împinşi la marginea societăţii prin jignire şi respingere, iar acum sînt singuri pe lume.
Se pare că biserica este şi ea plina de orfani spirituali dezrădăcinaţi, şi în derivă. Sau au fost aduşi la Domnul şi apoi nimeni nu sa mai îngrijit de ei, sau, datorită vreunei greşeli din partea lor sau a altora, n-au devenit încă membri ai familiei spirituale. Ei au nevoie de un *cămin* în biserică, un loc de unde să ştie că aparţin.
Aceşti oameni au nevoie disperată de grijă pastorală. Ei au nevoie să fie învăţaţi din Cuvîntul lui Dumnezeu, să fie sfătuiţi pe baza principiilor biblice şi să fie încurajaţi şi îndemnaţi de cineva matur în credinţă. Ei au nevoie de tată şi mamă spirituali care să-i poată ajuta să crească în cunoaşterea lui Hristos.
Alţii au nevoie de „noi părinţi", adică, să li se dea un astfel de exemplu pe doar figura unei mame sau a unei tată înţelept şi stabil o poate da. Cînd grija părintească adecvată lipseşte în cursul dezvoltării unui om, fie fizică, fie spirituală, el încă simte nevoia ca cineva să constituie acel exemplu pentru el. Nu trebuie ca asta sa fie doar dădăceală nesănătoasă, sau „agăţare" ci este foarte important ca această nevoie elementară să fie împlinită.

Exemple biblice

Petru îi îndeamnă pe prezbiteri: „păstoriţi turma lui Dumnezeu care este sub paza voastră" (1 Pet. 5:2) şi Pavel le spune creştinilor corinteni: „Chiar dacă aţi avea zece mii de învăţători în Hristos, totuşi n-aveţi mai mulţi părinţi... Pentru aceasta v-am trimis pe Timotei, care este copilul meu prea iubit şi credincios în Domnul. El vă va aduce aminte de felul meu de purtare în Hristos şi de felul cum învăţ eu pe oameni pretutindeni, în toate bisericile" (1 Cor. 4:15,17).
Pavel le reaminteşte tesalonicenilor: „Dimpotrivă, neam arătat blînzi în mijlocul

vostru, ca o doică ce-şi creşte cu drag copiii . . . Ştiţi iarăşi că am fost pentru fiecare din voi, ca un tată cu copiii lui: vă sfătuiam, vă mîngîiam şi vă adeveream să vă purtaţi într-un chip vrednic de Dumnezeu care vă cheamă la împărăţia şi slava Sa" (1 Tes. 2:7,1112). Apoi există avertismentul pe care-1 adresează Dumnezeu „păstorilor lui Israel" în Ezechiel 34. Acest pasaj face foarte clar care este atitudinea lui Dumnezeu atunci cînd nu este nimeni care să hrănească oile, să le întărească pe cele slabe, să vindece pe cele bolnave, să le aducă înapoi pe cele pierdute şi să le ajute să găsească drumul, pe cele care s-au rătăcit de turmă.

Nu numai pastorii trebuie să fie taţi şi mame în Hristos, ori numai liderii spirituali. Un rol crucial îl au şi cei care au atins maturitatea de „tată" sau „mamă", şi care nu au neapărat un rol de conducere publică în biserică, dar care poartă în suflet grija pentru alţii. Vorbind de aceia care sînt taţi în Domnul, Ioan spune: „ ... fiindcă L-aţi cunoscut pe Cel ce este de la început". (1 Ioan 2:14). Tinerilor le place să se lupte cu diavolul, dar taţii îl cunosc pe Tatăl. Prin însăşi prezenţa lor, ei slujesc pe cei din jur, datorită maturităţii lor în Hristos. Trebuie să le permitem acestor mame şi taţi să fie în biserică ceea ce au darul să fie. Fiind disponibili tot timpul, avînd casele deschise, vieţile lor aduc alinare şi dragoste în jur.

Nevoia de echilibru

Ca în toate lucrurile, accentuînd prea mult rolul taţilor putem ajunge în extremă. Abuzul de autoritate este ultimul lucru de care oamenii au nevoie azi. Biblia vorbeşte de egalitate, autoritate şi slujire. Este foarte important să facem distincţia între aceste concepte. Din cauza faptului că nu sa făcut distincţia necesară, multă confuzie a apărut în trupul lui

Hristos.

Taţii *evlavioşi* doresc să-i slujească pe alţii şi să-i trateze pe cei din jur ca egali ai lor. Ei încep cu o atitudine de egalitate, nu autoritate, fiindcă sînt mai preocupaţi cu slujirea decît cu autoritatea. Cînd începi cu atitudinea de autoritate, vei sfîrşi într-un sentiment de superioritate, sau un soi de paternalism care poate deveni dominant şi sufocant pentru ceilalţi.

Eu cred că Isus avea în minte acest tip de autoritate despotică atunci cînd zicea în Matei 23:9: „Şi „tată" să nu numiţi pe nimeni pe pămînt..." De fapt, contextul afirmaţiei lui Isus este un avertisment pentru a nu cădea în fariseism. El condamna pe cei ce conduceau din mîndrie, care „fac toate lucrurile ca să fie văzuţi de oameni". El nu spune *&k* nu avem nevoie de taţi în Domnul. Dimpotrivă, El spune că un adevărat lider conduce ca un tată iubitor şi nu ca un stăpîn sau cineva care se vrea pus pe un piedestal. Deci, nu titlul este important la un lider spiritual — Isus a folosit trei titluri diferite în Matei 23:1-12 pentru a ilustra acest lucru — ci este vorba de atitudinea celui din spatele titlului. Puteţi numi un lider „slujitor", dar dacă este dictator, atunci cuvîntul îşi va pierde foarte repede sensul. Probabil că ceea ce vrea Domnul Isus să sublinieze este că autoritatea după voia lui Dumnezeu nu depinde de titlul pe care-1 avem sau poziţia pe care o deţinem, ci de atitudinea de servitor şi de smerenia în relaţiile cu ceilalţi.

Poate că tabelul care urmează te va ajuta să observi deosebirile dintre cele două puncte de vedere (vezi, de asemeni şi Apendicele B).

Tatăl tiranic

1. Se poartă ca şi cum ei ar fi sursa călăuzirii pentru vieţile celor din jur.

2. Accentuează *drepturile* liderilor.

Tatăl „ în Domnul"

1. Consideră că Dumnezeu este sursa călăuzirii, iar ceilalţi creştini trebuie să înveţe să-I asculte vocea.
2. Accentuează *responsabilităţile* liderilor.

3. Aşează liderii deoparte ca oameni cu privilegii speciale.
4. Caută să manipuleze oamenii.
5. Accentuează importanţa liderilor ca slujitori ai altora.
6. Foloseşte reguli şi legi pentru a-i controla pe oameni şi a-i obliga să se conformeze unui tipic.
7. Atacă păcatul la nivelul acţiunilor exterioare şi conformităţii de grup.
8. Subliniază unicitatea grupului lui, revelaţia specială pe care Dumnezeu lea dat-o lor şi nu altor grupuri.
3. Accentuează că în trupul lui Hristos fraţii trebuie să se slujească unii pe alţii şi Domnul să fie centrul atenţiei.
4. încurajează oamenii să depindă de Dumnezeu.
5. Accentuează importanţa echipării sfinţilor pentru lucrare.
6. Oferă o atmosferă de încredere şi har pentru a încuraja creşterea spirituală.
7. Atacă păcatul la nivelul atitudinii inimii şi pocăinţei înaintea Domnului.
8. Subliniază importanţa unităţii în trupul lui Hristos şi a smereniei faţă de ceilalţi.
9. Accentuează importanţa atitudinii inimii faţă de Dumnezeu şi nu doar conformismul doctrinar ca bază a unităţii.
9. Judecă atitudinea oamenilor faţă de Dumnezeu după gradul în care aceştia şi-au însuşit punctul de vedere al liderului. Descurajează diversitatea gîndirii şi faptelor.

Conform bibliei niciodată nu îţi iei autoritatea; ea îţi este dată. Autoritatea nu este o poziţie sau un drept. Este rezultatul a ceea ce sîntem, nu un portofoliu pe care-1 deţinem sau un titlu

pe uşa noastră. Ea vine prin ungerea Duhului şi include caracterul, înţelepciunea, darurile spirituale şi atitudinea de slujire. Pentru ca autoritatea să funcţioneze după Biblie, trebuie să fie acceptată, adică, dacă cineva nu acceptă ceea ce spune liderul, liderul nu are autoritate asupra acelei persoane, indiferent dacă liderul are sau nu dreptate în ceea ce spune, încercarea de a forţa lucrurile în alt fel duce la manipulare şi constrîngere.

Părinţii spirituali înţeleg aceste principii despre autoritate. Ei cunosc caracterul Tatălui, astfel încît sînt îngăduitori în slujirea celorlalţi. Aceasta nu înseamnă că nu sînt fermi sau nu se pot confrunta cu opiniile oamenilor cînd este necesar. Dar au învăţat să facă aceasta pentru că Tftăl le cere, nu pentru că sînt „lideri".

Ascultarea de părinţii spirituali

A primi implică smerenie. Cînd Dumnezeu aduce în viaţa noastră o persoană pe care

doreşte s-o folosească ca exemplu şi pentru a ne da sfat, trebuie să fim într-o atitudine corectă spre a primi tot ceea ce Domnul are să ne dea prin acea persoană.
Dumnezeu doreşte să ne mîngîie şi să ne încurajeze prin alţii, dar nu poate face acest lucru dacă nu avem o atitudine educabilă — o inimă deschisă pentru ceea ce El nea pregătit. Nu este un semn de smerenie sau maturitate dacă ne gîndim că nu avem nevoie să primim nimic de la alţii — este *mîndrie.* Bineînţeles, avem responsabilitatea finală înaintea lui Dumnezeu de a discerne dacă ceea ce ne spun alţii este potrivit pentru noi. Nu putem fi de acord cu alţii dacă nu avem convingerea că au dreptate.
Exista o diferenţă între a avea un spirit ascultător şi o supunere absolută. Supunerea absolută trebuie acordată doar lui Dumnezeu, iar ascultarea, omului. Ascultarea este o atitudine de deschidere pentru a primi învăţătură de la altcineva. Dumnezeu este singurul demn de supunere totală.
Atunci cînd cîţiva dintre „bravii oşteni" ai lui David au auzit că dorea să bea apă din fîntînile Betleemului, s-au hotărît să i-o aducă. Dar exista o „mică" problemă — fîntînile erau pe teritoriul filistenilor - duşmanii lui David. Aşa că şi-au croit drum prin tabăra inamică, într-o incursiune curajoasă,

riscînduşi vieţile, pentru ai aduce lui David acea apă rece, atît de mult dorită de el. Vii puteţi imagina cînd sau întors în tabără călcînd nesigur, sîngerînd, dar foarte mîndri de ceea ce făcuseră? Dar apoi spre marea lor mirare, David ia apa adusă de ei şi o vărsă pe pămînt! „Un astfel de devotament", a spus David, „trebuie închinat numai Domnului".
David a refuzat o asemenea loialitate şi dăruire. Ea trebuia oferită numai Domnului, nu unui om! Da, aceşti oameni iau fost cu adevărat loiali, dar David ştia că există o capacitate a inimii omului menită să fie dăruită doar lui Dumnezeu, aşa că el, pe drept cuvînt, redirecţionează acest devotament al soldaţilor lui spre Dumnezeu. Jigniţi cum trebuie să se fi simţit, totuşi, peste ani ei au povestit altora lecţia pe care le-a dat-o David, că Dumnezeu trebuie întotdeauna să fie pe primul loc în vieţile lor. Mai tîrziu ei l-au respectat pe David mai mult pentru ceea ce făcuse.
A fi slujit părinteşte, în Domnul, nu înseamnă că trebuie să avem o relaţie foarte definită, formală cu un creştin matur. Uneori nu înseamnă decît să-i urmăreşti viaţa. Alteori înseamnă să pui întrebări sau să cauţi sfat.
Isus a slujit ca părinte pe ucenicii Săi în patru etape:
1. El slujea şi ei îl priveau.
2. El slujea şi ei îl ajutau.
3. Ei au slujit şi El îi ajuta.
4. Ei slujeau şi El s-a înălţat!

în slujba altora ca părinte

A fi un tată bun, în biserică sau acasă, are mai mult de-a face cu atmosfera pe care o creăm, decît cu cuvintele pe care le rostim. Oamenii vor ţine minte atitudinile sau faptele noastre, telul în care spunem ceea ce spunem, mult mai mult timp decît vor ţine minte cuvintele în sine. Aceste atitudini şi baza filosofiei noastre de viaţă şi lucrare creează o atmosferă oriunde mergem. O ducem cu noi.
De exemplu, cînd eşti cu cineva, nu-ţi trebuie prea mult timp ca să-ţi dai seama dacă le pasă de tine. Ei trădează asta prin multe detalii mărunte, dar evidente. Nu trece mult pînă cînd te simţi liber să te deschizi şi să fii sincer cu ei. Altora însă, nu

le-ai spune ceva personal, chiar dacă sar jura ei pe o mie de Biblii că no să spună la nimeni.

Consider că a fi părinte spiritual pentru alţii se leagă mai mult de cine sîntem cu adevărat, decît de ceea ce facem. De atmosfera pe care o creăm. Bineînţeles este important să fim mai specifici în legătură cu această atmosferă. Nu înseamnă că dacă aprindem nişte luminări drăguţe şi punem muzica adecvată am şi creat o „atmosferă spirituală". Prin atmosferă spirituală înţeleg principiile de viaţă pe care le transmitem prin cuvintele sau faptele noastre. Aceasta nu se întîmplă din greşeală ci rezultă din viaţa noastră luată în întregime.

Nişte duşmani ai lui Charles Finney, marele evanghelist al secolului al nouăsprezecelea, au încercat odată să-1 umilească cerîndui să vorbească la o mare conferinţă pastorală fără să-1 fi anunţat dinainte. Finney a acceptat cu amabilitate invitaţia lor de ultimă oră şi a ţinut o predică cu mesaj puternic de o oră şi jumătate! După aceea, un student 1-a întrebat cît timp îi luase pregătirea predicii. „Tinere," a replicat Finney, „îmi pregătesc această predică de douăzeci de ani!^

Am enumerat în continuare cîteva din elementele care contribuie la obţinerea unei atmosfere de dragoste şi încredere.

Creăm o atmosferă de creştere spirituală prin dragostea şi încrederea pe care le-o arătăm celorlalţi. Creăm o atmosferă de prietenie prin disponibilitatea pe care o arătăm faţă de ceilalţi. Creăm o atmosferă de apartenenţă cînd îi includem şi pe alţii în luarea unor decizii importante.

Creăm o atmosferă de responsabilitate prin încrederea arătată altora.

Creăm o atmosferă de compasiune prin politeţea şi bunătatea pe care le arătăm celorlalţi. Creăm o atmosferă de evlavie şi realitate spirituală meditînd regulat la Cuvîntul lui Dumnezeu şi fiind noi înşine închinători lui Dumnezeu. Creăm o atmosferă de credinţă şi viziune pentru viitor observînd nevoile şi reuşind să discernem răspunsul lui Dumnezeu pentru situaţiile concrete.

Creăm o atmosferă de generozitate dînd în permanenţă altora. Creăm o atmosferă de neprihănire recunoscînd împuternicirea dată de Dumnezeu în fiecare situaţie.

Creăm o atmosferă de recunoaştere a valorii şi vredniciei oamenilor făcîndu-ne timp săi ascultăm şi pe alţii. Creăm o atmosferă de apreciere de sine încurajîndui pe alţii în permanenţă şi ajutîndu i să se afirme. Creăm o atmosferă de apropiere de Dumnezeu prin deschidere totală către persoana Duhului Sfînt. Creăm o atmosferă de mîngîiere purtînd de grijă celorlalţi cînd sînt jigniţi. Creăm o atmosferă de unitate de echipă prin dorinţa sinceră de a chema pe alţii în lucrarea Domnului; ne rugăm sincer ca lucrarea lor să fie mai însemnată ca a noastră. Creăm o atmosferă de bucurie şi pace exprimîndune constant mulţumirea şi recunoştinţa faţă de Dumnezeu în orice situaţie. Creăm o atmosferă de siguranţă prin observarea a ceea ce este bun şi a potenţialului din alţii. Creăm o atmosferă de ascultare faţă de Dumnezeu avînd teamă de El, nu de oameni. Creăm o atmosferă de loialitate evitînd întotdeauna săi criticăm pe alţii. Creăm o atmosferă de credinţă fiind impresionaţi de măreţia lui Dumnezeu. Creăm o atmosferă de sinceritate prin totală transparenţă şi recunoaşterea propriilor noastre greşeli şi slăbiciuni şi

cerîndu-ne iertare cînd am nedreptăţit pe cei din jurul nostru.
Dacă noi, ca părinţi sau lideri spirituali, ne-am jignit copiii sau pe aceia pe care-i conducem, trebuie să ne rugăm serios pentru reabilitare. Ei trebuie să ne audă spunînd că ne pare rău şi noi trebuie să-i auzim zicînd că ne iartă. Nu este suficient să înmormîntăm trecutul. Dacă ne smerim astfel, deseori ni se deschide uşa împăcării şi vindecării şi relaţiile cu respectivele persoane se pot adînci.
Ce moştenire mai mare pot lăsa părinţii copiilor lor? Cele mai mari daruri ale noastre sînt dragostea şi smerenia. Dacă le trăim, atunci învăţăm pe alţii prin vieţile noastre, adevărul cuvîntului lui Dumnezeu. Creăm o atmosferă de har şi clădim o punte de dragoste între inimile noastre şi ale celorlalţi. Aceasta nu numai că va face posibile relaţii de inimă între noi şi ceilalţi, ci de asemenea va face ca inima de tată a lui Dumnezeu să fie o realitate.

10

Problema dezamăgirii

Era un moment însemnat în istoria naţiunii. După mulţi ani de luptă naţională şi război civil, naţiunea se unea din nou, duşmanii ei din sud erau în sfîrşit învinşi, şi acum, cel mai important lucru din toate, după douăzeci de ani lungi de slăbiciune spirituală, închinarea fusese restaurată în noua capitală a regatului unit. Domnia lui Saul se sfîrşise (cu moartea acestuia pe cîmpul de luptă). Tînărul David era acum conducător şi se simţea o atmosferă de expectativă în tot regatul. Fusese o noapte lungă şi zorile apăreau în sfîrşit.
David declarase naţiunii că va aduce chivotul Domnului înapoi la Ierusalim. Zeci de mii de oameni erau adunaţi în oraşul regilor, pentru a sărbători această ocazie unică. Fiecare familie şi trib erau reprezentate. Mulţimile pline de emoţie se agitau în aşteptare.
Tînărul rege David era copleşit de bucurie. Gîndea că Dumnezeu trebuie să fi fost încîntat acum că poporul său se unise şi simţea că se pot închina din nou Domnului.
„David şi toată casa lui Israel cîntau înaintea Domnului cu tot felul de instrumente de lemn de chiparos, cu arfe, cu timpane, cu fluiere şi cu ţimbale" (2 Sam. 6:5).
Apoi, deodată, fără avertisment, nenorocirea a venit peste ei. Boii s-au împiedicat şi cînd tînărul Uza a pus mîna pe chivot să nu se răstoarne — a căzut mort la pămînt. David a văzut întîmplarea şi a rămas încremenit. Ce însemna aceasta? întreaga mulţime de oameni amuţea pe măsură ce se răspîndea ştirea despre ceea ce se întîmplase.
David era mînios, stînjenit şi temător în acelaşi timp. Se întreba de ce se întîmplase o asemenea nenorocire, cînd făcea exact ceea ce poruncise Dumnezeu. Uza deabia atinsese chivotul...
Deşi confuz, David ştia un singur lucru: nu putea merge mai departe cu chivotul pînă cînd nu înţelegea de ce-i judecase Dumnezeu faptele astfel. Era însă *foarte dezamăgit*
Numai

de-ar fi putut afla de ce - ce făcuse neplăcut înaintea Domnului?
Vă puteţi imagina dezamăgirea pe care a avut-o David, în timp ce mergea acasă singur? începuse aşa de minunat acea zi şi acum, în mijlocul veseliei, să sufere aşa o dezamăgire! Fără îndoială că se lupta cu sentimentul nereuşitei şi cu procesele de

conştiinţă, dar în acelaşi timp se lupta cu mînia pe care o simţea împotriva lui Dumnezeu.
„David sa întristat că Dumnezeu lovise pe Uza cu o astfel de pedeapsă, omorîndu-1 pe loc. Şi locul acela a fost numit pînă în ziua de azi Pereţ Uza. David sa temut de Domnul în ziua aceea şi a zis: «Cum să intre chivotul Domnului la mine?»" (2 Sam. 6:8,9).
Cei mai mulţi ne putem identifica cu el. într-un moment sau altul din viaţă am simţit că Dumnezeu ne spune să facem ceva şi am păşit înainte în credinţă şi ascultare, doar ca să realizăm că nu merge. „De ce?" ne întrebăm. încercăm să-L ascultăm pe Dumnezeu; de ce merge totul aşa de prost? Te-ai găsit vreodată într-o asemenea situaţie? Frustrat şi confuz din cauza dezamăgirii?
Probabil că na fost neapărat pentru că ai păşit înainte în ascultare de Dumnezeu, ci ai fost pur şi simplu dezamăgit datorită situaţiei în care te-ai aflat. Poate te-au lăsat alţii în pană.
Poate ai fost jignit de cineva apropiat şi te-au dezamăgit faptele lui. Poate ai avut speranţe care nu sau împlinit, sau nu înţelegi de ce o promisiune pe care ţi-a făcut-o Domnul nu se împlineşte?
Dezamăgirea conţine în sine potenţialul pentru jignire, descurajare, amărăciune, mînie, îndoială şi teamă. Dacă dezamăgirea este mare, efectele ei pot apăsa asupra noastră luni sau ani de zile. De aceea este aşa de important să învăţăm să ne ocupăm de ea.

Natura eternă a dezamăgirii

Paul Billheimer subliniază în cartea sa *Dorit Waste Your Sorrows* (Nu vă risipiţi durerile) (Kingsway Publications 1983), că dezamăgirile noastre pot fi sursa unei mari binecuvîntări, dacă reacţionăm la ele aşa cum trebuie. Nimic nu ne poate răni emoţional, dacă nu ne face să reacţionăm greşit. Atitudinea

noastră faţă de dezamăgire este aceea care poate[1] sau să ne rănească sau să ne ajute. Natura eternă a unui lucru nu este în lucrul însuşi, ci în reacţia noastră faţă de el. Circumstanţele care au produs dezamăgirea vor trece, dar reacţia cuiva faţă de ele va produce un sediment moral şi spiritual care va rămîne pe totdeauna.
Cît vor exista oameni vor exista şi dezamăgiri în viaţă. Un prieten de-al meu spunea odată: „Trebuie să păstrăm unitatea aici, chiar dacă ar fi să rămîn singur!" Să ne ocupăm de dezamăgire înseamnă să învăţăm să ne ocupăm de slăbiciunile oamenilor. înseamnă să devenim răbdători şi flexibilii să înţelegem căile lui Dumnezeu, să reacţionăm aşa cum ar fi vrut Dumnezeu în orice împrejurare. Aceasta nu înseamnă să devenim ştergătoare de picioare pentru alţii, ci să căutăm să răspundem cu o atitudine creştină faţă de toţi cei ce ne tratează greşit.

Să învăţăm să mîncăm în pace

Situaţia creştinilor ce învaţă să se iubească şi să se accepte unul pe celălalt este similară cu cea a frăţiorilor şi surioarelor ce stau împreună la masă şi învaţă să mănînce fără să se certe, îmi amintesc că odată m-am enervat foarte tare pe sora mea Judy şi pe fratele meu Alan la o cină în familie. Am aflat atunci că tata nu permite certuri la masă! El a insistat să învăţăm să mîncăm împreună în pace.
îmi amintesc de asemenea că uneori mă certam cu fratele meu mai mic, Alan, dar cînd mergeam la şcoală l-aş fi apărat cu preţul vieţii dacă avea probleme cu băieţii. Nu

cumva şi noi, cei din familia lui Dumnezeu, uneori ne purtăm aşa?
Unele dezamăgiri ne vin din faptul că aşteptăm de la ceilalţi prea mult. A deveni creştini nu înseamnă că deodată devenim perfecţi. Trebuie să *învăţăm* să ne iubim fraţii şi surorile, la fel cum trebuie să învăţăm să mîncăm în pace.
Cînd sîntem dezamăgiţi de faptele unui frate sau soră, nu avem voie să-i alungăm sau să-i îndepărtăm de la părtăşie. Poate că Dumnezeu i-a adus în vieţile noastre ca să ne înveţe ceva. Psalmistul David a spus, „ ... din credincioşie mai smerit" (Ps. 119:75). Poate chiar oamenii prin care am crezut că sîntem atacaţi de
diavol sînt o „smerire" de la Domnul, din credincioşie - pentru a ne învăţa să fim mai iubitori şi mai răbdători! Şi apoi, dacă tu şi cu mine am fi aşa de iubitori cum credem că sîntem, n-am mai avut nici o problemă de atitudine faţă de oamenii dificili. Dacă inimile noastre n-ar fi pline decît de dragoste, am răspunde întotdeauna în dragoste!
Sînt sigur că Dumnezeu îngăduie şi chiar planifică uneori experienţele grele prin care trecem, astfel încît slăbiciunile caracterului nostru şi atitudinile greşite să fie scoase la lumină pentru ca El să Se ocupe de ele.

Cultivarea smereniei

Regele David a învăţat să-şi rezolve dezamăgirea cînd Uza şia pierdut viaţa, dar aceasta ia cerut un mare act de smerire. Ar fi putut să-şi împietrească inima în mîndrie şi saL blameze pe Dumnezeu pentru ceea ce se întîmplase. Dimpotrivă, el La căutat pe Dumnezeu, pentru a afla ce făcuse rău şi ce voia Dumnezeu să-i comunice prin situaţia aceea. David a înţeles că mai presus de orice, trebuia să se smerească, pentru a înţelege ce dorea Dumnezeu să-1 înveţe.
Smerenia nu înseamnă doar să fii sincer, ci să fii de acord cu Dumnezeu, cu felul în care vede El o situaţie. Mulţi oameni sînt nemilos de sinceri, dar nu merg mai departe în a fi de partea lui Dumnezeu împotriva păcatului şi în a avea atitudinea Lui faţă de păcătos. Amîndouă sînt necesare dacă vrem să învăţăm din dezamăgirile vieţii.
Evident că este nevoie de mîngîiere şi înţelegere cînd sîntem dezamăgiţi, mai ales dacă este vorba de o tragedie sau de pierderea unei vieţi. Cît priveşte însă situaţiile de conflicte şi ruperi de relaţii, sau cînd simţim că Dumnezeu nea părăsit, atunci trebuie să ne smerim înaintea Lui pentru a primi harul de a *depăşi dificultatea* şi harul de a vedea ce vrea Dumnezeu să ne înveţe prin acea problemă.
Pentru cel care-L întreabă pe Dumnezeu de ce a îngăduit situaţia respectivă, sau ce vrea El săi comunice prin aceasta, dezamăgirile pot aduce o extraordinară creştere spirituală şi înţelepciune. Pe de altă parte, mîndria este cea mai mare piedică în calea învăţării din dificultăţi şi dezamăgiri. Mîndria rămîne cea mai mare barieră în calea creşterii spirituale, învingerea mîndriei este cheia cîştigării victoriei şi a adîncirii

înţelepciunii atunci cînd sîntem dezamăgiţi. Meditaţi la următoarele simptome ale mîndriei şi la felul în care ne împiedică să reacţionăm corect:
. . . Mîndria vede greşelile altora, dar nu se identifică niciodată cu alţii în slăbiciunile lor. Nu spune niciodată, „Da, am trecut şi eu pe aici", sau „înţeleg. Dacă n-ar fi fost harul Domnului, aş fi făcut şi eu cutare lucru."
. . . Mîndria nu admite responsabilitate personală pentru greşeli sau dacă o admite, se scuză şi se explică astfel încît nu ajunge niciodată la remuşcare pentru faptele comise.
. . . Mîndria se ocupă cu blamarea celorlaţi, cu critica şi accentuarea greşelilor altora.
. . . Mîndria produce împietrire, aroganţă, autosuficienţă şi independenţă.
. . . Mîndria este mai interesată să iasă bine în ochii celorlalţi decît în ochii Domnului.
. . . Mîndria e mai interesată în cîştigarea argumentelor, decît în păstrarea prietenilor.

. . . Mîndria nu spune niciodată, „Am greşit. Este vina mea. Iartămă".
. . . Mîndria ne face să ne simţim mai spirituali sau mai aproape de Dumnezeu decît alţii. De acea ne simţim justificaţi să credem că noi sîntem prea buni pentru a fi identificaţi în mod public cu anumite grupuri sau persoane.
. . . Mîndria produce un spirit pretenţios. Ea se concentrează pe ceea ce nu ni sa făcut, mai degrabă decît pe ceea ce s-a făcut pentru noi. Rîvneşte la trecut sau la viitor, dar nu este niciodată satisfăcută cu prezentul.
. . . Mîndria duce la nerecunoştinţa. Mîndria spune, „Merit mai mult, sau ceva mai bun". Mîndria nu crede că merită iadul.
. . . Mîndria justifică evitarea sau ignorarea altora.
. . . Mîndria aduce dezbinare. Ne face să ne comparăm cu alţii şi să-i privim de sus. Mîndria spune „grupul meu (sau biserica sau denominaţia) cunoaşte adevărul mai bine decît celelalte".
. . . Mîndria dă dovada de o atitudine needucabilă şi incorijibilă.
. . . Mîndria ne facem să judecăm situaţiile în funcţie de semnificaţia lor pentru noi, nu pentru Dumnezeu. Mîndria nu

poate vedea perspectiva lui Dumnezeu în viaţa unei persoane sau a unui grup.
. . . Mîndria alimentează o atitudine negativă, critică, de judecată, calomnie şi răzbunare. Mîndria bîrfeşte, dezbină, ruinează reputaţii şi se delectează răspîndind veşti despre greşelile şi păcatele altora.
. . . Mîndria dă vina pe Dumnezeu şi pe ceilalţi cînd lucrurile merg prost.
. . . Mîndria scuză amărăciunea şi resentimentul.
. . . Mîndria duce la regrete peste regrete.
. . . Mîndria spune că putem atinge un nivel sau o profunzime de spiritualitate la care sîntem total eliberaţi de mîndrie, iar rezultatul este că ne punem încrederea în cea mai grotesca formă de auto-îndreptăţire şi nu în crucea Domnului Isus Hristos.

Cînd am învăţat despre mîndrie — a mea şi a altora — aceasta a fost experienţa cea mai dureroasă şi plină de dezamăgire a vieţii mele.

Nu mi-am imaginat vreodată că mi se poate întîmpla şi mie. Auzisem de lipsă de unitate, dezbinare în biserică şi conflicte adînci, sfîşietoare între oameni, dar n-am crezut că va veni şi rîndul meu.

De fapt, noi pusesem un aşa de mare accent pe relaţii şi unitate, pe faptul că trebuie să fim „o familie" şi să ne iubim unii pe alţii, încît eram mîndru că sînt printre promotorii acestor idei în biserică. Mă uitam la alte grupuri şi le dispreţuiam (dar numi dădeam seama de asta, atunci) pentru superficialitatea şi lipsa lor de căldură. Nici numi trecea prin minte să mă identific cu unele părţi din trupul lui Hristos, datorită ignoranţei lor în evanghelizare şi a lipsei de metode de ucenicizare.

Am predat despre priorităţi în trupul lui Hristos, despre vulnerabilitate şi loialitate. Simţeam o puternică dorinţă de a face din biserică *o comunitate* de credincioşi; realizam importanţa disponibilităţii şi a calităţii relaţiilor. Am pus accentul pe viaţa creştină, pe împărăţia lui Dumnezeu şi pe dreptate. De fapt şi acum predau aceste lucruri, dar acum zece ani, le predam aşa de exagerat, încît Isus nu mai era centrul vieţii mele: ceilalţi credincioşi erau.

Aceasta a fost de bună seamă marea problemă. Eram o

comunitate ce devenise infatuată: ne consideram unici şi cînd se întîmplă asta, atunci vin problemele.

Aveam aşa standarde ridicate, încît nu numai că alţi credincioşi nu puteau ajunge la ele, dar nici măcar noi nu puteam.
Aşa că ne-am întors unii împotriva altora. Crăciunul anului 1975 a fost cea mai tristă zi din viaţa mea. Aşezat pe pat în acea dimineaţă, îmi contemplam visurile spulberate: visasem o comunitate de credincioşi plină de dragoste, care să trăiască Evanghelia atît de radical încît să zguduie lumea. Dar se pare că nu ţinusem cont de decăderea umană în ecuaţia succesului scontat de mine. Aşa de îngrozitor fusese eşecul nostru, aşa de rănit eram de propriul meu păcat şi de păcatul celorlalţi, încît ajunsesem la disperare. Insuccesul ma zguduit profund. Nu mă văzusem niciodată ca fiind slab. Acum însă mă gîndeam la sinucidere ca o cale de a scăpa de durere şi dezamăgire.
Eram dezamăgit de mine şi de ceilalţi - chiar şi de Dumnezeu. De ce îngăduise El una ca asta? De ce nu mă avertizase? De ce mă părăsiseră prietenii? De ce mă acuzau oamenii în spate?
Nu pot să descriu durerea. Mă simţeam zdrobit, respins, trădat şi uneori mînios, ostil tocmai faţă de oamenii la care ţinusem aşa de mult. Micul nostru paradis bazat pe relaţii de dragoste şi vindecare se transformase pentru o scurtă perioadă într-un iad de relaţii distruse. Experimentam acum realitatea crudă de a fi lăsaţi fără harul lui Dumnezeu care să ne limiteze răutatea, să nu ne lase să fim noi înşine cei fără de El. Conducerea era împărţită. Părtăşia noastră s-a scindat. Oameni au trecut fiecare de partea cuiva formînd partide. Sau făcut şedinţe. Aşa de multe, că mi-era scîrbă de ele. Ne întîlneam cu toţii la şedinţe să discutăm problemele care ne frămîntau şi ne întîlneam şi prin case să vorbim unii despre alţii. Apoi aveam şedinţe ca să discutăm şedinţele. Atît de multe vorbe inutile şi dureroase. Aşa de multă neîncredere şi acuzare.
Acum privesc în urmă la acele luni teribile cu mulţumire către Dumnezeu. A fost cea mai dureroasă perioadă a vieţii mele dar şi cea mai bună. Dumnezeu a făcut în acele zile de dezbinare şi visuri spulberate mai mult decît a făcut în tot restul vieţii mele pentru a-mi arăta cine sînt cu adevărat, adîncile mele

nesiguranţe, mîndria şi independenţa de care dădusem dovadă. Şi în aceeaşi măsură, mi-a arătat mai multă milă, dragoste şi credincioşie decît am visat vreodată că este cu putinţă.
Datorită durerii experimentate în zilele acelea, datorită vindecării şi răscumpărării care au venit pe măsură ce m-am smerit înaintea lui Dumnezeu şi a altora, am învăţat multe lecţii. Am învăţat aşa de mult despre Dumnezeu. Cînd în sf îrşit în viaţa mea a intervenit schimbarea, a intervenit pentru că Dumnezeu mi-a dezvăluit rădăcina tuturor atitudinilor mele greşite faţă de ceilalţi; apoi timp de două ore, val după val, dragostea lui Dumnezeu m-a inundat. Am plîns cu sughiţuri, cînd L-am auzit cum îmi şopteşte blînd în conştiinţă, „Te iert şi îţi dau înapoi tot ce ai pierdut".
Datorită acestei experienţe acum sînt mult mai atent la pericolul mîndriei şi simt o adîncă duioşie pentru cei care au experimentat durere şi dezamăgire, mai ales cauzate de conflicte interumane.
Recunosc că nu trebuie să experimentăm problemele fiecăruia pentru a fi în stare să ne identificăm cu ele. Adevărata identificare cu alţii vine prin Duhul Sfînt, nu ca o simpatie emoţională. Isus na păcătuit niciodată, dar îi înţelege pe păcătoşi mai bine ca oricine altcineva. Dar trecerea prin suferinţe şi dezamăgiri ne poate face mult mai atenţi şi mai deschişi la nevoile altora, dacă reacţionăm corect la ceea ce am experimentat.
David s-a smerit. De fapt, el a făcut-o de mai multe ori. De aceea spune Biblia că era

„omul după inima lui Dumnezeu". David a fost acela care a scris în Psalmul 51:17, „Jertfele plăcute lui Dumnezeu sînt un duh zdrobit; Dumnezeule, Tu nu dispreţuieşti o inimă zdrobită şi mîhnită".
Duhul zdrobit pentru David nu era disperare, deznădejde, sau jignire. Era umilinţă - opusul mîndriei. De aceea David a învăţat din fiecare dezamăgire a vieţii. Psalmii lui minunaţi de laudă ia compus în timpul dezamăgirilor vieţii.
Dorim să învăţăm să ne încredem în Dumnezeu, ca David?
Atunci trebuie să învăţăm să ne smerim ca David. Cînd avem necazuri putem ori să ne smerim, ori să devenim duri şi mîndri. Nu este cale de mijloc. Un amestec de umilinţă şi împietrire nu va aduce rezultatele pe care le doreşte Dumnezeu. Chiar dacă n-am făcut nimic rău într-o anumită situaţie, totuşi

trebuie să ştim săi iertăm şi săi binecuvîntăm pe duşmanii noştri, şi acest lucru nu se poate întîmpla decît dacă avem inimi smerite.
Iată cîteva principii care ne sînt de ajutor atunci cind avem de-a face cu dezamăgiri. Le-am pus sub formă de întrebări, adresate mie însumi.
1. Doamne, ce vrei să mă înveţi prin situaţia aceasta? Ce atitudine trebuie să am? Ce reacţie trebuie să am? Ce principii biblice am încălcat în această situaţie?
2. A fost vreo neascultare pe care am săvîrşito în timp ce voiam să fac ceea ce trebuia? Am făcut lucrurile la timpul potrivit, am întrebuinţat metoda corectă şi am implicat oamenii potriviţi?
3. Este necesar să iert pe cineva în această dezamăgire a mea?
4. Trebuie să cer sfatul cuiva matur în credinţă pentru rezolvarea acestei situaţii?
5. Oare spiritualizez prea mult situaţia şi nu văd unele lecţii practice pe care mi le oferă?
6. Care sînt schimbările pe care trebuie să le fac?
7. Pe cine ar trebui să slujesc acum, în loc să mă preocup de mine însumi?
Este greu pentru unii oameni saşi însuşească lecţiile vieţii. Dacă sîntem crescuţi fără exemplul unor părinţi evlavioşi sau fără disciplină înţeleaptă, în dragoste, aplicarea lecţiilor provenite din dezamăgiri sau dificultăţi poate fi foarte grea şi ameninţătoare. Dacă aşa stau lucrurile, s-ar putea să ne simţim respinşi, dominaţi de o „mînă de fier", sau înfricoşaţi, cînd de fapt situaţia a fost îngăduită de Dumnezeu pentru a ne ajuta să creştem. Dacă experimentăm asta adesea, înseamnă că trebuie încă să învăţăm mai bine cum să creştem în anumite domenii ale vieţii — mai ales dacă se leagă de învăţarea din dezamăgiri. (Dacă aşa stau lucrurile, ţi-ar fi de folos să citeşti cărţile lui David Seamands: *Healing for Damaged Emotions* şi *Putting Away Childish Things* [Victor Books].)
în ultimă analiză rezolvarea problemei dezamăgirii şi răspunsul la ceea ce ne învaţă Dumnezeu se referă mai mult la cîtă siguranţă avem în dragostea Tatălui şi cît de aproape sîntem de inima Lui.
Cînd Isus a îngenuncheat să vorbească cu Tatăl, singur, în noaptea aceea neagră din grădina Ghetsimani, inima-I era grea.

El înfrunta moartea. înfrunta agonia şi o suferinţă incomensurabilă. Tatăl îi ceruse un lucru greu. Nu era obligat să-L asculte împotriva voinţei Sale. Dar La ascultat pe Tatăl pentru că-L cunoştea şi avea încredere în El.
El a spus: „Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă" (Luca 22:42), dar asta nu însemna că

era împotriva voiei Lui. Era afirmarea sinceră de supunere faţă de voia Tatălui, în ciuda celor simţite despre suferinţa care-I aştepta.
Tatăl căruia I S-a adresat Isus în grădină era îndelung răbdător şi milostiv, nesfîrşit în dragoste şi bunătate, darnic şi gata să ajute. Pentru că îl cunoştea pe Tatăl, avea încredere în El şi îl asculta. Nu era o ascultare forţată faţă de un Tată tiranic, ci răspunsul încrezător faţă de o binecunoscută dragoste.
In această carte am scris mult despre dragostea lui Dumnezeu şi răspunsul nostru la această dragoste. El ne cere mult, dar ne şi oferă mult. El este ceea ce numea cineva „cerinţă absolută şi sprijin desăvîrşit". După cum spune şi Thomas Smail în cartea lui *The Forgotten Father* (pagina 37): „ ... cel pe care-L chemăm este Dumnezeul din Ghetsimani, care poate cere orice, chiar şi pe noi înşine, pentru că şi El a dat totul, chiar şi pe Sine însuşi."
Vindecarea şi eliberarea de egoism este dorinţa finală a lui Dumnezeu pentru noi. încercînd după puterile noastre nu vom reuşi, indiferent ce mijloace de autoperfecţionare am concepe. Vindecarea va veni doar prin întoarcerea la Cel care ne-a creat, care doreşte o relaţie intimă cu noi, care chiar acum încă ne mai aşteaptă şi care şi-a trimis Fiul să moară pentru noi.

Epilog

Ţin în mînă un extras dintr-un ziar, despre copii drogaţi. Aceşti copii se nasc drogaţi. Erau drogaţi încă înainte de a veni pe lume — primind drogul pe cînd erau încă în pîntecele mamelor lor. Ei trec prin crizele specifice imediat după naştere: frisoane şi vomă, şi sînt chinuiţi de simptomele renunţării la heroină.
O unitate sanitară specială s-a înfiinţat pentru aceşti copii în maternitatea Centrului Medical Academic din Amsterdam. Deşi au parte de grija şi dragostea corespunzătoare a personalului medical, ei se nasc într-un iad veritabil. Mamele lor sînt drogate, cele mai multe fiind prostituate.
Am văzut ce li se întîmplă cînd cresc mari. Locuiesc pe o stradă în cartierul rău famat al Amsterdamului unde sînt crescuţi unii dintre ei. Pentru a-şi îneca ruşinea de a fi dat naştere unui copil care suferă aşa de mult, unele mame iau încă şi mai multe droguri. Uneori copiii stau în camerele lor singuri ore întregi în timp ce mamele lor bîntuie străzile „cu treabă". Bărbaţi vin şi pleacă, cei mai mulţi sînt acolo doar cîteva ore sau zile, sau, dacă copiii au noroc, pot vedea figuri de taţi ceva mai mult timp.
De ce povestesc despre aceşti micuţi drogaţi şi mamele lor sărmane? Din două motive. Unul pentru a-ţi reaminti că sînt oameni pe lume care suferă mai mult decît tine. în al doilea rînd pentru a-ţi cere să faci ceva. Nu numai pentru copiii drogaţi, ci şi pentru cei din jurul tău care sînt suferinzi. Dacă nu ne implicăm în slujirea şi grija pentru alţii într-un fel sau altul, devenim tot mai preocupaţi cu noi înşine. Vom pierde simţul măsurii pentru problemele noastre şi în final putem deveni extrem de egoişti. Slujirea altora este calea pe care Tatăl ne-o recomandă pentru propria creştere spirituală şi afectivă.
După cum am mai spus pe parcursul cărţii, am fost chemat de către Dumnezeu să-L slujesc pe El şi pe cei din jur, în centrul oraşului Amsterdam. Familia noastră face parte dintr-o minunată comunitate de oameni care-L iubesc pe Dumnezeu şi care şi-au găsit împlinirea în viaţă prin slujirea Lui în acest oraş.
Noi am constatat că principiile şi adevărurile descrise în cartea de faţă se pot aplica în practică. Şi pe zi ce trece învăţăm

mai mult. A-L sluji pe Dumnezeu este o aventură minunată, mai ales cînd faci parte dintr-o comunitate misionară - o familie de fraţi şi surori care învaţă să dovedească că dragostea Tatălui este o realitate, atît unul altuia cît şi celor care nu-L cunosc pe El. Noi mai facem parte şi dintr-o organizaţie internaţională, interconfesională care împărtăşeşte Evanghelia în multe ţări ale lumii. Dacă această carte te-a ajutat şi te-a motivat să-i ajuţi pe cei din jurul tău, să ştii că există multe posibilităţi de slujire. Bineînţeles că slujirea lui Dumnezeu şi a celor din jur trebuie să înceapă acolo unde te afli, dar dacă te interesează să-i ajuţi pe oameni într-un oraş cum este Amsterdamul, sau Londra, sau vreo altă mare metropolă a lumii, pentru o vară, un an, sau chiar mai mult, te rog să ne scrii şi să ceri informaţii despre posibilităţile de slujire. De asemenea, ţinem şi cursuri de trei luni de pregătire pentru sfătuire pastorală, studii biblice, ucenicizare, pregătire de lideri spirituali şi misionarism inter-cultural. Tineri şi vîrstnici sînt bineveniţi. Mai este şi un curs de doi ani, de nivel universitar, al Şcolii pentru Misionarism Urban, destinat celor care doresc o pregătire mai profundă pentru evanghelizarea grupurilor etnice din oraşe. Dacă doriţi informaţii suplimentare, scrii pe adresa:

Urban Missions Project Youth With A Mission Prins Hendrikkade 50 1012 AC Amsterdam Olanda

YWAM mai este implicat şi în misiuni urbane din Marea Britanie şi ţine cursuri de pregătire pentru cei interesaţi. Pentru informaţii suplimentare vă rog să vă adresaţi la:

Youth With A Mission
Holmsted Manor
Staplefield Road
Cuckfield
West Sussex RH17 5JF
Anglia

Apendice A

îndrumări pentru alegerea unui psihiatru sau medie terapist

Din nefericire este posibil ca oameni slab pregătiţi să-i înşele pe unii creştini sinceri dîndu-se drept buni sfătuitori. în plus, unii psihiatri pot săi debusoleze pe creştini şi să le submineze credinţa în momente de depresie şi de nevoie spirituală.

Un medic terapist bine pregătit sau un psihiatru poate fi un ajutor extraordinar unui creştin cu probleme, dacă simpatizează cu credinţa acestuia. Ei sînt specialişti în domeniile lor aşa cum sînt şi alţi doctori. Nu trebuie să aşteptăm ca ei să îndeplinească rolul unui lider spiritual, a cărui responsabilitate este de a oferi ajutor spiritual persoanei care are nevoie, dar pot fi de mare ajutor în sfera specialităţii lor.

Iată cîteva îndrumări practice pentru alegerea unui medic terapist sau psihiatru:

1. Cea mai bună cale de a alege un medic terapist sau psihiatru este de a te baza pe o referinţă a unui lider respectat al bisericii, medic de familie sau prieten care a avut de-a face anterior cu specialistul respectiv şi-i cunoaşte personal munca.
2. Un profesionist competent nu se simte jignit cînd un eventual pacient îl întreabă, cu tact bineînţeles, ce calificare are, care este orientarea lui teoretică şi ce

diplomă deţine.
3. Taxa trebuie discutată înainte de orice aranjament pentru tratament. Un medic terapist ar trebui să poată estima în linii mari cîte şedinţe sînt necesare şi la ce intervale.
4. Este bine să afli cam ce experienţă are respectivul medic terapist în problema ta. Evident, unii sînt mai potriviţi pentru anumite domenii.
5. Află cît de mult se bazează sfatul medicului terapist pe Cuvîntul lui Dumnezeu. în ce măsură diferă de acela al unuia ne-creştin?

Apendice B

Exercitarea şi abuzul autorităţii

Datorită tendinţei unor lideri buni, dar cîteodată imaturi, de a se ocupa într-o manieră autoritară de oameni egoişti sau frustraţi, şi datorită marii influenţe a unor personalităţi din cadrul sectelor asupra atîtor tineri neprecauţi, este important să fim conştienţi de unele extreme nesănătoase la care pot ajunge liderii în exercitarea atribuţiilor lor.
Lista care urmează sperăm să-i ajute nu numai pe membrii organizaţiilor sau adunărilor să evalueze tipul de autoritate pe care-1 urmează, ci şi pe unii lideri sinceri pentru a-şi face o analiză spirituală, dacă conduc cumva din frustrare şi nesiguranţă sau le răspund în mod greşit celor din grup care au probleme.
Sînt incluse aici şi principiile biblice pe care trebuie să le urmeze liderii spre a şti să vină în întîmpinarea acelora care au nevoie de dragostea lor. Am inclus de asemenea şi cîteva îndrumări cum să reacţionăm faţă de lideri atunci cînd greşesc.
Extremismul în problema autorităţii este uşor de întîlnit: unii merg într-o extremă şi propun un fel de anarhism creştin unde fiecare îşi face propriile legi fără a da socoteală celorlalţi; alţii merg în extrema cealaltă şi propagă ideea unei autorităţi piramidale care subminează preoţia credinciosului, înălţînd în schimb liderul pe un postament pe care Dumnezeu niciodată nu 1-a dorit pentru acesta. Aceia care aleg „radicala cale de mijloc" vor face greşeli fără îndoială în găsirea căii, dar se vor bucura la sfîrşit de răsplata eforturilor depuse: prietenii durabile, dare de socoteală în evlavie, seninătatea supunerii celorlalţi Domnului şi pacea pe care o dă un mod de viaţă plăcut Tatălui.
Sînt puţin neîmpăcat în legătură cu aceia care se consideră „cîini de pază" ai trupului lui Hristos, mai ales aceia care se

grăbesc să judece sau sînt aspri în comportare. Probabil că este o altă formă de autoritarism. Evident că avem nevoie de aceia care sînt chemaţi de Dumnezeu să slujească biserica identifIcînd „tendinţe de erezie", dar este foarte important ca ei să cerceteze bine şi fără părtinire pînă a da un verdict, şi să se roage pentru cei pe care-i găsesc imaturi sau ne-biblici. Aceştia trebuie ei înşişi să fie maturi, plini de discernămînt (Iac. 3:1). Ei trebuie să-i caute pe cei care au căzut în extremism şi să le dea o şansă de a se explica şi pocăi dacă au greşit (Mat. 5:21-26, 7:1-5; Gal. 6:1-3). Am cunoscut şi cazuri cînd astfel de lideri au judecat pe cine nu trebuia şi au jignit oameni în biserică — ceea ce este la fel de grav ca şi lucrurile pentru care ei îi condamnau pe „acuzaţi".
Următoarele rînduri conţin criteriile după care ar trebui să fie evaluaţi, în opinia mea, toţi membrii trupului lui Hristos:

1. Insistenţă de a avea toate lucrurile în comun

Presiunea asupra credincioşilor de ai convinge să renunţe la toate posesiunile poate fi o modalitate de a controla în stil autoritar vieţile oamenilor.

2. Atitudinea faţă de femei

Cînd femeilor nu li se dă nici o autoritate, sau nu sînt recunoscute ca egale cu bărbaţii, prin respectarea opiniilor lor, atunci este sigur că se va instaura autoritarismul.

3. Puterea liderilor

Scriptura ne învaţă să ne supunem acelora pe care Domnul ia pus peste noi (Fapte 20:28-31; 1 Tim 1:3, 4:11; Tit 1:13, 3:1; Evr. 13:17). Problema este: Cît de mult şi unde? Biblia spune clar că în anumite domenii liderii au autoritate, dar sînt trasate şi limite foarte bine definite ale acestei autorităţi. De exemplu, un lider nu are dreptul sa spună oamenilor ce să facă în viaţa lor personală. Dacă vă gîndiţi la toate împrejurările biblice în care apostolii şi prezbiterii îşi exercitau autoritatea, puteţi să daţi un exemplu unde vreunul dintre lideri, chiar şi în acele vremuri de criză ale bisericii din Ierusalim, au încercat sa domine sau să controleze viaţa cuiva? Chiar şi Petru a spus că Anania şi Safira

ar fi putut saşi păstreze banii. Nu era o regulă să facă ce făcea toată lumea. Păcatul na fost că au păstrat ceva, ci că au minţit. Nu sînt nici pe departe exemple în Noul Testament care să se asemene cu controlul pe care-1 exercită unii prezbiteri sau lideri asupra copiilor lui Dumnezeu astăzi.

Liderii nu au dreptul să confirme călăuzirea personală a oamenilor în ceea ce priveşte căsătoria, sau lucrarea în biserică, sau schimbarea dintr-o anumită funcţie. Este un privilegiu să ne rugăm cu cineva pentru călăuzire, dar nu este un drept. Evident că un lider poate preveni pe cineva din Cuvînt, dar prieteneşte. Dacă însă confundă sfatul prietenesc cu indicaţia autoritară, atunci oamenii se simt condamnaţi şi obligaţi să facă cum zice el, din cauza autorităţii lui.

4. Schimbarea conducerii

Dacă conducerea se schimbă foarte des, la fiecare doi sau trei ani, ar putea fi, probabil, din cauză că liderul nu este tipul de persoană care să cîştige prietenii pe termen lung datorită instabilităţii vieţii personale sau autoritarismului. Este foarte important pentru cei dintr-o organizaţie să întrebe cît timp stau colaboratorii apropiaţi împreună cu liderul lor.

5. *Reacţia liderului sub presiune*

Dacă liderul este defensiv tot timpul, asta sar putea să indice că este nesigur de el însuşi şi de lucrarea lui. Sar putea ca el să încerce să exercite mult control asupra celorlalţi şi nefiind sigur de el însuşi, îşi exprimă nesiguranţa prin autoritarism.

6. Exclusivism

Oricînd un grup are o părere exclusivistă despre rolul lui în biserică, asta ar putea fi o indicaţie nu numai de mîndrie, ci şi de autoritarism. Recunosc ei pe toţi creştinii dedicaţi ca făcînd parte din trupul lui Hristos? Feriţi-vă de aceia care consideră pe unii creştini ca fiind mai deosebiţi pentru Dumnezeu, sau de cei care au o descoperire sau o experienţă sau o doctrină care duce la mîndrie sau exclusivism.

7. Psihicul unui lider

Are liderul prin natura lui apetenţa de ai controla pe alţii din

mediul lui? Sînt unii oameni care au această trăsătură psihologică. Domnul îl poate folosi pe acest om, dar el trebuie să-i ceară lui Dumnezeu să-I şteargă acest lucru din viaţă, altfel va tinde către autoritarism şi manipulare. Uneori această trăsătură apare la începutul unei lucrări sau iese la suprafaţă în momente de criză sau conflict.

8. Conformismul de grup

Este întotdeauna o oarecare nevoie de comformism, mai ales în organizaţii care au diverse procedee sau strategii necesare în îndeplinirea scopurilor lor. In orice caz, aceste strategii şi scopuri trebuie să fie supuse analizei trupului lui Hristos şi trebuie făcute cu sfatul unor oameni evlavioşi din afara organizaţiei. Ele trebuie explicate acelora care aderă la organizaţie înainte de aşi lua vreun angajament, astfel încît să înţeleagă de la început ce li se cere.

9. Părăsirea grupului

Cînd oamenii vor să părăsească grupul, sînt ei făcuţi să se simtă vinovaţi, sau se exercită presiune asupra lor să rămînă? Se simt ei jigniţi cînd pleacă? Se simt ei creştini de calitatea a doua dacă nu stau cu grupul ci se întorc într-o biserică locală? S-ar simţi nestînjeniţi să mai vină în vizită?

10. Spirit posesiv faţa de personal şi colegi.

îi face liderul pe cei care lucrează cu el să se simtă obligaţi să stea? Există vreo constrîngere folosită de lider pentru a manipula oamenii să stea în grup? Simt ei că trebuie să rupă relaţiile pentru a părăsi grupul? Se foloseşte termenul „călăuzire" sau „încredinţare" ca o modalitate de a menţine oamenii în grup? Acest fel de spirit posesiv poate deseori duce la mari răni sufleteşti şi poate face oamenii să se simtă vinovaţi că pleacă.

11. Atmosferă de neîncredere

Folosesc liderii reguli, regulamente, versete şi strategii pentru a controla vieţile oamenilor? Sau creează o atmosferă de

încredere? Se bazează liderii pe maturitatea oamenilor, sau sugerează ei mereu că nu poţi avea încredere în oameni şi „legile" trebuie să existe pentru a ordona comportarea acestora? Bineînţeles că trebuie să existe o oarecare supunere, mai ales în organizaţiile misionare care au anumite regulamente pentru a fi mai eficiente. Dar şi atunci, acestea trebuie să se bazeze pe încredere şi să nu fie impuse celor ce nu sînt de acord.

12. întrebări şi critici

Pot membrii grupului să vină cu întrebări sau cu critici constructive fără să provoace o atitudine defensivă a conducerii? Au liderii destulă încredere şi maturitate în Domnul ca săi încurajeze pe oameni la aşi împărtăşi durerile şi dezamăgirile, sau la a pune întrebări despre lucruri cu care nu sînt de acord, fără teamă că vor fi acuzaţi ori etichetaţi drept „critici rebeli"? Dau liderii socoteală cuiva în afara de ei înşişi „şi Domnului"? Acceptă să fie corectaţi?

13. Suprasolicitare

îi face conducerea pe membrii grupului să se simtă obligaţi să lucreze nenumărate ore peste program? Unii lideri îi fac pe oamenii lor să se simtă vinovaţi pentru că au timp de hobbyuri, timp liber pentru ei înşişi, etc. Liderii se pot face vinovaţi de extenuarea membrilor, reproşîndu-le că vor timp pentru reîmprospătare şi „realimentare" ca să îşi continue lucrarea cu energia afectivă necesară.

14. Imoralitate

Deseori cei care au dev&iit tiranici sau manipulatori au acceptat compromisuri morale şi trăiesc în păcat.

15. Confundarea rolului: inspirare şi sfătuire pastorală

Un lider poate deveni autoritar sau abuziv dacă nu învaţă să distingă diferenţa dintre sfătuire personală şi inspiraţie vizionară. Este un lucru să stai în faţa unui grup şi să-1 inspiri cu „cuvîntul Domnului" pentru al direcţiona, şi este altceva să fii implicat în sfătuire personală. Cînd liderul acordă sfătuire

pastorală în acelaşi stil şi manieră ca atunci cînd vrea să direcţioneze un grup, el poate părea prea insistent şi că îi forţează pe cei sfătuiţi. Rolul său în sfătuire este să le reamintească oamenilor principiile Scripturii şi să-i încurajeze la a-L căuta pe Domnul, la a-L pune pe Dumnezeu înainte de toate ascultînd cuvîntul Său. Responsabilitatea lui nu constă în a spune oamenilor ce să facă, ori în a corecta greşelile vieţilor lor, ci stă mai degrabă în ai încuraja să fie deschişi şi ascultători de Domnul.

16. Dreptul de a formula reguli şi de a lua decizii majore

Dau liderii posibilitatea oamenilor să se simtă implicaţi în luarea deciziilor formulate în grup? Sînt deciziile luate arbitrar de sus fără a da posibilitatea celorlalţi să participe? Simt oamenii că şi ei iau parte la hotărîrea programelor bisericii şi că le pot dezbate fără să pară recalcitranţi?

17. Exagerarea responsabilităţii omului

O exagerare în acest domeniu fără a accentua asupra graţiei, şi milei divine conduce la vinovăţie şi îndoială în privinţa dragostei şi a iertării lui Dumnezeu. Bunătatea lui Dumnezeu duce la pocăinţă.

18. Prea multă responsabilitate în a corecta problemele din vieţile altora

Oamenii trebuie să se simtă liberi să răspundă Domnului cînd sînt gata s-o facă. A încerca să faci pe Duhul Sfînt pentru ei întotdeauna duce la conflict.

19. Negarea dreptului la apel al oamenilor

Cînd cineva nu este de acord cu o decizie şi nu i se dă dreptul să meargă la alţii pentru sfat cînd nu este de acord cu liderul, aceasta înseamnă a-1 închide pe om într-o cutie.

i

20. Ne-recunoaşterea greşelilor, sau refuzul de a conduce de pe o poziţie de slăbiciune

Conducerea poate greşi sau comite abuzuri. Aceasta poate include punerea oamenilor sub o conducere imatură şi apoi blamarea lor pentru lipsă de cooperare, sau exploatarea generozităţii lor financiare. în astfel de situaţii trebuie să ne recunoaştem eşecurile şi slăbiciunile şi să cerem iertare celor care au fost răniţi. Dacă un lider nu face aşa, el va tinde să-i blameze pe ceilalţi pentru reacţiile lor şi să-i acuze pe ei că au o atitudine greşită, de rebeli.

21. Propagarea ideii că un lider trebuie întotdeauna ascultat indiferent de ce spune pentru ca este „ unsul lui Dumnezeu "

îndrumări pentru disciplina in Biserică

Trebuie să-i învăţăm pe credincioşi să-L asculte pe Dumnezeu şi cuvîntul Lui, nu pe oameni. Evident că trebuie să ne ocupăm de atitudini independente şi duh nesmerit, dar această problemă se cere rezolvată exact invers: cu bunătate şi dragoste. Cînd se simte nevoia unei mustrări în legătură cu atitudini negative, trebuie respectate următoarele îndrumări scripturale:

1. Galateni 6:1-3. Mergeţi într-un duh de blîndeţe şi smerenie, „şi luaţi seama la voi înşivă să nu fiţi ispitiţi şi voi".
2. Proverbe 18:17; Deuteronom 17:2-7; 1 Timotei 5:19. întotdeauna ascultă ambele versiuni ale unei probleme şi priveşte la toate punctele de vedere înainte de a emite o judecată.
3. Iacov 3:13-18; 5:19-20; Matei 18:15-18. Urmăreşte spiritul de iubire din aceste pasaje. *Caută prin orice metodă să-i cîştigi pe oameni. Nu-i pune niciodată într-o postură din care să le Se greu* săi se *întoarcă sau să ceară sfat.* Aminteşte-ţi că versetele despre disciplina în biserică din Matei sînt

precedate şi urmate de imperative: „să nu dispreţuiţi pe vreunul din aceşti micuţi" (vorbind despre o oaie rătăcită sau pierdută) şi să-ţi ierţi fratele „pînă la şaptezeci de ori cîte şapte" — ceea ce nu ne limitează la patru sute nouăzeci!

4. 1 Samuel 12:23. Rugaţi-vă pentru cei la care ţineţi, pentru a fi siguri că aveţi inima lui Dumnezeu în relaţiile cu ei şi nu reacţionaţi din frustrare sau din dezamăgire, chiar dezamăgiri care provin din dragoste pentru o persoană de la care aşteptai mult mai mult. Trebuie sa ne rugăm pînă cînd avem atitudinea lui Dumnezeu pentru persoana respectivă. Apoi ne ducem la ei atunci cînd simţim că Dumnezeu a pregătit şi inima lor în vederea corectării. Alegerea timpului potrivit este esenţială.
5. Proverbe 11:14; 15:22; 24:6. Cînd ai greutăţi cu atitudinea cuiva, caută sfatul unui părinte spiritual, a păstorului (în special a păstorului persoanei respective) în legătură cu modul de a continua rezolvarea problemei. Există o mare siguranţă şi înţelepciune în a căuta sfatul altora, în special al celor mai maturi, din afara grupului sau organizaţiei din care faci parte. Dorinţa de a căuta un astfel de sfat este semnul precauţiei care reflectă maturitate şi o dorinţă reală pentru binele persoanei implicate.

în completarea acestor principii, este important de subliniat că organizaţiile creştine au nevoie de dreptul de a elibera oameni din funcţii, dacă nu colaborează cu principiile grupului, sau dacă dezvoltă o atitudine de dezbinare şi de partidă. Aceasta se deosebeşte de disciplina din biserică prin aceea că are dea face cu menţinerea moralei şi unităţii de grup şi cu credincioşia faţă de viziunea şi chemarea pe care Dumnezeu a dat-o societăţii misionare respective. Organizaţiile para-bisericeşti au responsabilitatea să facă clar în scris obiectivele şi strategia lor *înainte* ca cineva să se alăture grupului, în aşa fel încît să prevină acţiunile arbitrare şi să fie siguri că persoana respectivă a înţeles dedicarea de care este nevoie pentru a promova obiectivele şi strategia grupului. Trebuie să li se spună oamenilor că implicarea în organizaţie sau numirea pentru misiune pot fi întrerupte dacă este clar că ei sînt o piedică pentru împlinirea scopurilor organizaţiei. Dar şi acest lucru trebuie făcut creştineşte. Statutul organizaţiei ar trebui să

prevadă cum să se facă destituirile, incluzînd şi proceduri de recurs pentru a evita abuzul de putere.

Atitudinea faţă de lideri cind aceştia greşesc

Principiile mai sus menţionate ne dau o idee despre cum trebuie să procedăm cu aceia pe care-i corectăm cînd sîntem lideri sau cînd mergem la un frate sau o soră care are nevoie de sfat. Dar ce facem cînd liderul, sau orice altă persoană într-o poziţie de conducere, greşeşte în atitudine sau faptă? Următoarele principii ne pot fi de ajutor:

1. Asigură-te că faptele sînt adevărate. Nu judeca o persoană în mod greşit şi nu accepta o acuzaţie împotriva cuiva bazîndu-te numai pe afirmaţiile unui singur martor. (Prov. 18:17; Deut. 13:12-15; 1 Tim. 5:19). Este foarte important să asculţi toate părţile implicate în conflict înainte de a trage concluzii.
2. Roagă-te pentru lider şi asigurate că nu ai spirit critic sau porniri amare, resentimente faţă de acesta. Dacă ai fost jignit sau dezamăgit, nu uita să ierţi din *nou şi din nou,* pînă cînd te eliberezi de durere. Urmăreşte dragostea, căci dragostea acoperă o mulţime de păcate (1 Pet. 4:8). Se poate întîmpla să-ţi pierzi obiectivitatea faţă de o situaţie prin preluarea nemulţumirilor şi jignirilor altora. Dacă te sfătuieşti cu oameni care au fost jigniţi de către un lider şi le preiei durerea, poţi fi părtinitor şi astfel pierzi atît ocazia de a da un sfat biblic celui jignit (de ex. să ierte şi să se roage pentru cei care i-au jignit), cît şi cea de a fi un slujitor al împăcării şi vindecării în acea relaţie distrusă.
3. Roagă-te pentru lider să-i descopere Domnul greşeala pe care a săvîrşit-o, sau să-i dea soluţia dacă are nevoie de înţelepciune într-o anumită situaţie. Este extrem de important să mijlocim pentru el ca semn al devotamentului nostru faţă de persoană şi faţă de cauza lui Dumnezeu.
4. Dacă un lider a greşit cu ceva şi nu se observă vreo schimbare, caută-L mai întîi pe Dumnezeu în smerenie dacă vrei să-i vorbeşti. Dacă este vorba despre un păcat evident, cum ar fi furtul, adulterul, necinstea etc, iar tu te-ai dus să-i spui dar nu s-a pocăit, atunci dute la un alt om cu frica lui

Dumnezeu din biserică şi cere-i să te însoţească pentru a vorbi iarăşi cu liderul (Mat. 18:15-18; Luca 17:4).

5. Dacă nu reacţionează în nici un fel şi nu este o problemă de neascultare serioasă faţă de principii morale clare, atunci nu te duce la altcineva din biserică să critici persoana implicată. Biblia vorbeşte foarte răspicat despre importanţa unităţii şi iertării în trupul lui Hristos. A merge la alţii cînd nu eşti de acord cu o decizie te-ar pune în situaţia de a cauza un păcat mai mare decît cel din viaţa liderului. Biblia conţine avertismente foarte clare despre luarea lucrurilor în propriile mîini încercînd să le corectezi. Chiar şi David nu 1-a atacat pe Saul în ciuda marelui său păcat, pentru că Dumnezeu îl pusese în aceea poziţie de conducere. David a avut încredere că Dumnezeu va aduce un răspuns acelei situaţii (1 Sam. 24:6; vezi de asemenea Num. 14; Efes. 4:26, 29-32). Dacă nu primiţi nici un răspuns şi este o problemă de natură morală, atunci prezintă lucrurile înaintea conducerii bisericii, organizaţiei sau cultului acelei persoane.
6. Dacă liderul este prea autoritar, imatur sau lipsit de înţelepciune, atunci ai două posibilităţi: sau stai sub autoritatea lui şi continui să te rogi, după ce ai

vorbit cu el şi i-ai spus neliniştea ta, sau părăseşti grupul. Este important să nu rămîi, în caz că, altminteri, devii critic şi „amar" faţă de el. Ai libertatea înaintea lui Dumnezeu să pleci oricînd simţi că nu mai rezişti. Dar nu rămîne ca să devii o sursă de dezbinare. Dacă rămîi trebuie să ai credinţa că Dumnezeu va aduce o schimbare şi că El te vrea pe tine acolo ca să fii o binecuvîntare pentru alţii şi să poţi creşte şi tu. Dumnezeu te va răzbuna dacă îţi păstrezi inima curată şi continui să te rogi şi să crezi. Dacă e o problemă de necurăţie morală sau compromis în doctrine cum ar fi inspirarea Scripturii, divinitatea lui Hristos, moartea şi învierea Lui, ispăşirea Lui de pe cruce, atunci, după ce ai anunţat şi persoana respectivă, să părăseşti grupul. A rămîne acolo unde există necurăţie morală sau erezie doctrinară poate duce la compromis şi în viaţa ta.

7. *Dacă nu ştii ce să faci,* caută sfatul unor persoane mature în credinţă din afara grupului. Du-te la un pastor bun sau la liderul unei alte organizaţii, chiar dacă liderii tăi îţi spun să nu faci asta! Orice credincios are acest drept.

Odată cu indicarea acestor abuzuri, trebuie să menţionez din nou nevoia de lideri evlavioşi. Pentru a deveni un lider înţelept sînt necesari ani de experienţă, care bineînţeles, sînt presăraţi de greşeli şi eşecuri. Scriptura dă multe exemple de eşecuri din partea celor care au ajuns să fie foarte mult folosiţi de Dumnezeu; aici intră Moise, Avraam, Iacov, Iosif, David, Petru, Pavel şi alţii.

Este mare nevoie de părinţi spirituali înţelepţi care să ia sub aripa lor alţi Timotei, să-i încurajeze şi să-i educe în evlavie şi înţelepciune. Unde este abuz de autoritate, evident, este nevoie de schimbare, dar încă mai importantă este nevoia de restaurare şi de un astfel de sfat şi devotament care să răscumpere pe cel căzut. Liderul care face aşa este într-adevăr o persoană rară şi binecuvîntată. Fie ca numărul lor să crească!

Inima de tată a lui Dumnezeu

în ce fel L-am descrie pe Dumnezeu?

îşi găseşte El timp să se ocupe de oamenii secolului XX ?

îi pasă de noi într-adevar?

De-a lungul activităţii sale creştine în cadrul organizaţiei YOUTH WITH A MISSION (Tineri cu o Misiune), Floyd McClung a întîlnit mulţi oameni ce sufereau afectiv ori trăiau în teamă. De nenumărate ori ceea ce le-a adus libertate şi întremare acestor persoane a fost descoperirea că Dumnezeu este un Părinte adevărat - perfect şi demn de încredere, deasupra oricărei comparaţii cu vreun părinte omenesc.

Cartea de faţă e scrisă pentru tine ...

... dacă simţi că ţi-e dificil să-L înţelegi pe Dumnezeu ca pe un Tată iubitor

... şi tot pentru tine este, dacă ai cunoscut dragostea Lui şi ai vrea să explici această binecuvîntare şi altora.

